

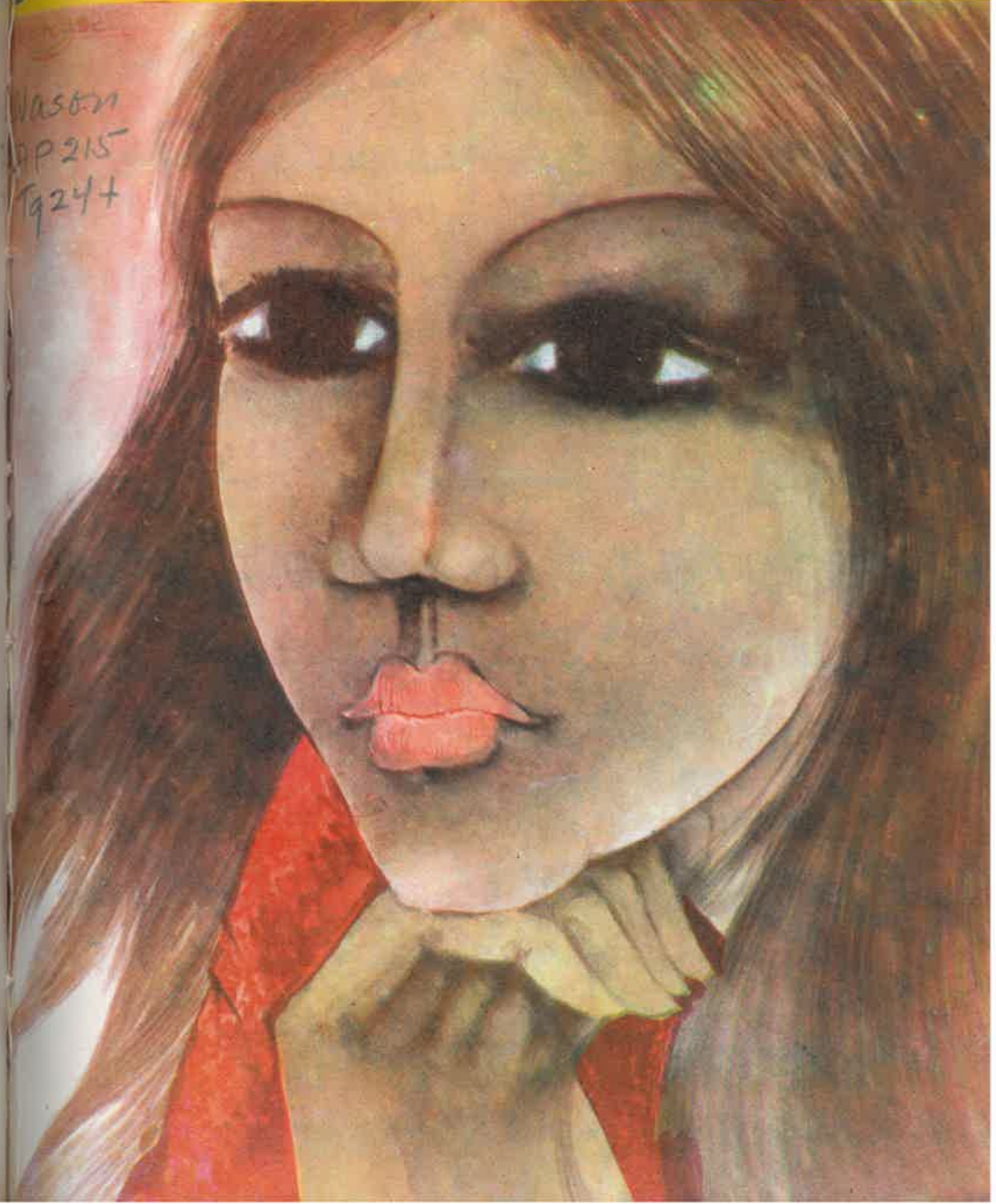
Washington
AP 215
Tg 24+

Đời ngọc

19

Tuần báo của tuổi vừa lớn

ong nhật ký của quỳnh

những cuốn sách
xuất bản

trong năm
1971

ĐÌNH TIÊN LUYỆN
NHỮNG MẢNH SAO
Ở TRÊN TRỜI

*
tháng 11

ANH EM
KIẾN VÀNG
ĐÌNH TIÊN LUYỆN

*
tháng 8

THƠ HỒNG
TỪ KẾ TƯỜNG

*
tháng 9

QUÊ NỘI
DUYÊN ANH

*
tháng 12

CƠN THUY
DUYÊN ANH

tháng 10

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

TUẦN LỄ TỪ 30 - 9 | số 19 | BỘ MỠI | giá 40đ.
ĐẾN 7-10-1971

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VUA LỚN

CEU NHIEM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIÊN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : NGUYỄN MAI

VĂN

tết tuổi nhỏ
thuyền về bến ngự
nhật ký
mây quỳnh
nhung hương

mai thảo
mường-mán
phan phượng huyền
hương koang
khuyết quỳnh châm

THƠ

hồ dzếnh • duyên anh • thể luân • nhã uyển • trần
văn nghĩa • hoàng nhũ mi • lilas

TRUYỆN
DÀI

ngựa chứng trong sân trường
huyền xưa
áo flieu thư
trong nhật ký của quỳnh

vũ mộng long
từ kế tường
duyên anh
đình tiến luyện

MỤC
THƯỜNG
XUYẾN

nhìn xuống cuộc đời
bông hồng cho tình đầu
dưới bàn học
sưu tầm
bệnh mới lớn
chạp phở tuổi ngọc
viết ngắn
tranh bìa

tòa soạn và bạn đọc viết
choàng vũ tiên nhan
n. thi
linh việt
bác sĩ nguyên tuần anh
kiến vàng
ý tưởng — nguyên đình nhung trắng
hồ đắc ngọc

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon—ĐT. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971
TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

thơ văn nhạc mùa thu số báo êm đềm

Tuổi Ngọc không làm số Tết Trông Trăng vì tháng tám, ở miền Nam, mưa như trút nước. Trưa mưa chiều 24-9 vừa qua, chẳng hạn, đã biến nhiều đường phố thành những giòng sông. Tết Trông Trăng thường thường, mưa tầm tã, không thể rước đèn đi khắp phố phường được. Bởi thế, Tuổi Ngọc sẽ làm một số báo THƠ VĂN NHẠC MÙA THU thật êm đềm. Bạn ngọc hãy gửi bài ngay từ bây giờ đi là vừa. Trong số Tuổi Ngọc êm đềm này, số 22, trước hết, bạn ngọc sẽ được ngắm một mẫu bla tuyết diệu, mẫu bia rất *Đáy mùa thu tới mùa thu tới, Vời áo mơ phai dệt lá vàng* của Đinh Tiến Luyện. Mở trang đầu, bạn sẽ hát *Đàn thu tay ngọc, thơ của Đinh Hùng, Nhạc Vũ phở nhạc. Bạn sẽ biết về Thục Vũ, người nhạc sĩ tài hoa, sống rất âm thầm để làm nhạc hay cho chúng ta hát dù hàng đã nổi tiếng từ lâu.* Trong số 22, bạn sẽ đọc thật

nhiều thơ văn mùa thu của nhiều văn, thi sĩ ngày xưa và bây giờ. Và của chúng ta nữa. Nói tóm lại, Tuổi Ngọc số 22, số THƠ, VĂN, NHẠC MÙA THU và... tình thu, bạn cần chờ đợi như chờ đợi bước chân ai nhẹ nhàng lướt trên sân ngập lá vàng thương nhớ. Nhân thế, Tuổi Ngọc nói về *chiến dịch nâng số báo bán lên* con số khả dĩ có thể tiếp tục sống nổi. Bạn Khánh Sơn, người tình nguyện giúp Tuổi Ngọc đầu tiên, sẽ hoạt động trong phạm vi nhỏ hẹp của bạn. Nghĩa là, bạn sẽ giới thiệu với bạn bè chưa biết có báo Tuổi Ngọc trong sinh hoạt tuần báo xô bồ hiện nay. Bạn Khánh Sơn sẽ đều đặn gửi tới bạn ngọc mới 5 số báo. Sau 5 số nếu thấy Tuổi Ngọc không tệ, những bạn đọc mới tiếp tục mua Tuổi Ngọc ở các sạp báo gần nhà mình nhất. Hoặc nếu thấy Tuổi Ngọc, không đáng đọc thì bỏ rơi liền sau 4 số đọc thử. Ước mong ở khắp nơi, Tuổi Ngọc được nhiều bạn ngọc giúp đỡ, phổ biến Tuổi Ngọc, một tờ báo cố gắng làm thật hay, thật đẹp nhưng quá nghèo phương tiện. Cuối cùng, mời bạn đọc hãy tham dự Cuộc Phỏng Vấn Bỏ Túi của Tuổi Ngọc để Tuổi Ngọc được hạnh phúc ý kiến của bạn từ số 21, số báo vươn lên. (Tuổi Ngọc)

ngày năm xuống của một người và ngày vui của nhiều người

Ngày 22-9 là Ngày Điện Ảnh Việt Nam. Ngày Điện Ảnh năm nay thật vui Cờ xi trên lu bù trước rạp Rex. Quan khách áo quần bánh bao, máy râu nhẵn nhụi tấp nập tới tham dự. Ở một nơi nào đó, khởi lựu đạn cay

đang làm chảy nước mắt những người cả đời không hề biết phản kháng, cả đời chỉ là nạn nhân của bạo động và chống bạo động. Riêng ở một căn nhà nhỏ, tiếng khóc mất mẹ và tiếng buồn mất vợ chưa người. Tiếng khóc, tiếng buồn dành cho người đàn bà mang tên Ngọc Thúy được coi như nữ tài tử điện ảnh vì đã đóng góp cho điện ảnh Việt Nam trên hai cuốn phim. Nữ tài tử Ngọc Thúy chết thê thảm tại phòng trà Tự Do. Chết không toàn thây. Chết nổ tàn nhẫn quá. Trưa 19-9 đám tang Ngọc Thúy đi trong mưa. Không hề thấy bóng tài tử đang sống và những người «lãnh đạo» điện ảnh có mặt ở buổi tiễn đưa một tài tử điện ảnh đến nơi yên nghỉ cuối cùng! (Theo Sinh hoạt Tin Sáng). Tôi không được mời tham dự Ngày Điện Ảnh Việt Nam. Cũng may. Nghe nói, buổi tối 22-9, một tiệc tùng được tổ chức ở nhà hàng Caravelle. Người ta bày trò phát quà tặng cho tài tử. Văn nghe nói, người ta đã xướng danh cả những tên tài tử không hề được thiệp mời. Chẳng hiểu người ta có xướng danh tài tử Ngọc Thúy? Nhưng, chắc chắn không ai nghĩ «trò» dành cho một phút tưởng niệm người bạn cùng đường Ngọc Thúy trước khi ly tách chạm nhau loảng xoảng và ca ngợi lẫn nhau. Ngọc Thúy nghèo. Mẹ chồng mất, nàng phải đến phòng trà Tự Do đòi ca sĩ Lệ Thu 2 ngàn tiền nợ là tiền chồng nàng soạn hòa âm cho cuốn băng để đời và bán chạy nhất của Lệ Thu. (Theo Sinh hoạt Tin Sáng). Do đó, nàng chết thảm. Ít ai nghĩ tới nàng. Phải chi, tiệc tùng ở Caravelle đẹp bỏ hay, ít ra, tiền mua quà tặng tài tử, Ban Tổ Chức «áo lỗi», dành để phúng viếng Ngọc Thúy thì đẹp biết mấy. Thành ra, người ta đã đeo băng đen

nhảy múa trong ngày Điện Ảnh Việt Nam. Xin có lời chia buồn cùng nhạc sĩ Lê Văn Thiện và tang quyến, và cầu chúc linh hồn Ngọc Thúy sớm phiêu diêu tới miền không có điện ảnh. Đồng thời, xin thành thật chia vui cùng thành quả đạt được trong ngày Điện Ảnh Việt Nam của ông trùm tổ chức Thái Thức Nha. (Ý Đức)

thiện chí của bộ giáo dục xin xét lại

Không một học sinh nào đồng ý với ban quản trại về nội dung của cuộc trại Quyết Tiến tổ chức tại Sơn Chà Đà Nẵng. Trại bắt đầu từ 21-8 và kết thúc vào ngày 24-8-1971 vừa qua. Với một thành phần ban quản trại rất nổi tiếng (lời của ông Phụ tá Tổng trưởng Giáo dục). Những người tuổi trẻ tham dự trại (học sinh ưu tú) đã làm được gì trong bốn ngày trại đó? Hay chỉ tập hợp lại, ăn chơi và ca hát. Là một người tuổi trẻ, tôi hoàn toàn ủng hộ tinh thần của cuộc trại này. Chúng tôi hoan hô tinh thần trách nhiệm của quý vị trong Bộ Giáo Dục nhất là CPS, đã chiếu cố đến thành phần học sinh của vùng địa đầu giới tuyến. Quý vị đã cho chúng tôi những phút giây thân ái luyện lưu. Đã giúp chúng tôi họp mặt nhau để trao đổi kiến thức và tư tưởng của mình. Tự Trị Thiên, đến Nam-Tin-Ngãi, chúng tôi đã tề tụ về đây, dưới bóng mát của rừng dương xanh thắm, của biển cả mênh mông, để cùng nhau nói lên tiếng nói chân thật của mình. Của những người tuổi trẻ Việt còn là người Việt. Với nhiệt tình của hàng ngàn người tuổi trẻ, ban quản trại không biết điều hành ra sao ư? Quê

hương mình đó. Đà Nẵng đó. Vẫn còn những cán nhà lợp xúp, những khu phố rác rưởi giăng đầy sao ban quân trại không dùng sức nhân lực này để góp một phần nhỏ vào việc kiến thiết quốc gia? Thiên chi của quý vị rất đáng được tán thưởng. Nhưng quý vị đã cung cấp cho trại sinh một ngày 200 đồng là quý vị chứng tỏ chính phủ luôn luôn chăm sóc tuổi trẻ ư? Không, không bao giờ. Quý vị đã nhầm và nhầm thật lớn khi quan niệm như vậy. Dù sao thì bốn ngày trại đã qua rồi, chỉ mang lại cho chúng tôi một ít kỷ niệm vui vui. Viết lên những giòng này, tôi chỉ xin những người có trách nhiệm về Thanh Niên, hãy xét lại vấn đề thiện chí của mình, ngõ hầu hướng dẫn tuổi trẻ trở thành những người hoạt động mà tổ quốc Việt Nam mong đợi ở ngày mai. (Nguyệt Xuân Sơn)

hay xác định lại danh từ để học sinh gọi người thầy dạy

Từ xưa ông cha của chúng ta đã phải công nhận quan sư phụ. Người có quyền uy tối thượng là vua, sau đến thầy và cuối cùng là người cha. Đối với kẻ sĩ thì sư hơn tất cả vì anh nhất tự vi sư, bán tự vi phụ mà, thầy đã được lý tưởng cũng như thần thánh hóa. Học trò xưng «con» lễ phép rất mực dù là học trò đã lễ phép. Trước mặt thầy học trò phải khúm núm vì lễ phép quá. Xét ra cử chỉ này không có gì quá đáng và trơ trẽn mà chúng ta phải chống đối. Với trào lưu tiến hóa hiện tại, học trò không xưng «con» với thầy cũng như không còn lễ phép được như xưa. Nhưng chúng ta có thể chấp nhận được còn nếu không gọi thầy dạy bằng «thầy» là điều quái gở chúng ta phải chống, quyết không chấp nhận sự sửa đổi kỳ quái như vậy. Nơi trường trung học Công Lập Dĩ An học sinh cũng như phụ huynh đã xáo trộn lên

khi học trò kêu thầy bằng «anh», đó không phải là lý do ý thích của học trò mà là do ý muốn cá nhân của ông thầy từ lúc ông thầy mới dạy này được bỏ về trường. Khi bước vào lớp học, học sinh gọi ông bằng thầy, ông không bằng lòng, chao ôi thầy giáo mà không muốn học trò kêu bằng «thầy» ư? Chừ ông muốn gọi bằng gì đây? Ông viện lý do là mình mới ra trường và chỉ đáng tuổi người anh mà thôi. Và buộc học trò kêu mình bằng «anh» kể từ khi ông mới đi về cho đến nay ông đã dạy ở trường được nửa năm, học sinh gặp ông chào, hoặc nói chuyện đều gọi ông bằng «anh» và xưng «em» kể cả nữ học sinh. Hình như ông hiệu trưởng của trường vẫn chưa biết đến vấn đề kỳ dị này? Hay là ông đã nghe và ông cũng đã mặc nhiên chấp nhận, ông đã để cho ông thầy tân thời này mặc tình, đã để cho nữ sinh kêu thầy dạy của mình bằng «anh» thay vì bằng tiếng thầy kính mến. Và xin Bộ Giáo Dục hãy xác định lại danh từ nào để cho học sinh gọi người «Thầy hay «Anh» (Giông)

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn

giá bán

Một số . . . . . 40đ.

Ba tháng . . . . . 480đ.

Một năm . . . . . 1920đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Sài Gòn

dưới bàn học

N. Thi

chim non bên ngọn cây cao

Lúc bé ở bậc Tiểu Học ông thầy được xem như một uy quyền tuyệt đối. Với học trò là tất cả những gì cao đẹp nhất, bao giờ cũng kính trọng thầy, sợ thầy hơn hết. Dần dần lên trên khoảng cách thu hẹp lại — Thầy trò gần gũi nhau hơn — Thầy đã bước xuống bậc gỗ đến với học trò.

Thầy tôi, vị thầy với vẻ đạo mạo của đôi kính trắng với nét nghiêm nghị của một người đứng tuổi. Nhưng thầy không khép kín cuộc đời trong tháp ngà. Thời giờ của thầy phần lớn là dành cho học trò.

Buổi học đầu tiên thầy đến với chúng tôi bằng tất cả những cởi mở thân thiện của một đàn anh đến với các em nhỏ. Bằng giọng trầm ấm thầy đọc tên từng khuôn mặt. Thầy hỏi chúng tôi học như thế nào, giải trí ra sao, thường đọc những sách báo gì.

Sau buổi học ấy, một kính mến, một gần gũi nào đó đã dậy trong tôi. Nhưng thầy chú ý đến tôi có lẽ do bài luận sau này. Trong bài luận tôi vung vít về xã hội, đả phá những giả dối và phi lý của cuộc sống. Nộp xong bài làm, ra về tôi mới thấy mình hung hăng quá đáng. Giới hạn của một bài luận không cho phép tôi viết những

điều đó. Một tuần sau thầy trả bài; thủ khoa hôm đó là anh chàng Lê Minh Uân. Nhìn xấp bài voi dầm tôi lo lắng cho số phận của nó. Không biết thầy có chấm bài của tôi không hay là nó đã lãnh một cặp số không to tướng và đang nằm ở dưới chót chờ tôi.

— Lâm-văn Chu, Triệu-thị-Hậu, Trần-Ny, Lê-văn-Ba. Chỉ còn một bài trên tay thầy. Bụng tôi thót lại, mắt mở to dán chặt vào tấm giấy:

— Trần Nguyễn Lynch.

Tôi nghe rồi Trần Nguyễn Lynch. Lúc này tôi mới thấy ba chữ vô duyên kia có giá trị.

Đứng bật dậy, bằng những bước chân cuống quýt tôi tiến lên bàn thầy.

.. Các em là tuổi trẻ, thầy rất mừng khi các em biết suy nghĩ và thành thật bày tỏ cảm nghĩ của mình. Nhưng các em phải nhớ sự thật hay đừng chạm — nhất là những sự thật không lấy gì làm đẹp. Thầy lưu ý các em lúc làm bài thi. Thầy nói đây không phải nói riêng em Lynch mà thầy nói chung các em phải chọn người mà nói.

ĐỌC SÁCH

— Về khoa học: hãy chọn những tác phẩm mới nhất: Về văn chương: nên đọc những tác phẩm cũ nhất và chương cổ điển bao giờ cũng tân kỳ.

Edward Bulwerlytton.

— Đọc sách nhiều mà dun, dần đọc đó làm tâm óc tinh thần. Đọc ít mà đọc kỹ nhất là đọc mà suy nghĩ sẽ giúp ta tìm được chân lý của sự thật.

Roger Nansch

Giọng thầy trầm trầm, lời nói tha thiết như nhắn nhủ, như khuyên bảo. Tôi đứng yên nhìn thẳng văng vẳng. Trái với những gì tôi nghĩ, thầy hiểu thật hiểu.

Lúc quay sang đưa bài cho tôi thầy mỉm cười khẽ nói:

— Bài Lynch khá lắm. Khi khái đây

Chương reo hết giờ thầy vừa bước ra khỏi lớp, tôi đứng dậy đặt hai tay trong túi quần chậm rãi đi ra sau hành lang. Đã những viên sỏi lâu lóc dưới chân, tôi tự hỏi thầy nghĩ gì về tôi. Lần đầu tiên bộc lộ những gì sâu kín nhất, tôi lo lắng hoang mang. Những lời thầy nói trong lớp chỉ thu hẹp phạm vi bài luận, không như ánh mắt thầy lúc đưa bài ẩn ý một điều gì!

Mấy tháng bạn khi đọc bài tôi đã chế điều «Tuồng gì, thằng Lynch giỏi giọng gân bướng cổ hủ của nó đó

mà — Ông cụ lúc nào cũng làm ra cái điệu. Lân thân». Có một vài đứa bênh vực cho tôi, chúng nói gì đó. Nhưng tóm lại không đứa nào hiểu tôi cả. Tôi còn chưa biết tôi viết gì nói chi chúng nó.

Hôm nay sau tôi nhận được mấy cuốn sách và vài tờ tạp chí của thầy do chị Phú trao tại, thầy bảo đọc để hiểu biết thêm.

Cũng từ đó lớp tôi bắt đầu cho những buổi nói chuyện nhỏ trong giờ học trống. Thầy trò ngồi quanh chiếc bàn, hết chuyện học hành quay sang sách báo rồi đến chuyện đất nước. Ở những chuyện giờ nghĩ lại mới thấy là éch đây giêng. Lúc đó chắc thầy cũng thông cảm và thương hại cho chúng tôi. Tuổi trẻ với những vẻ vờ mộng ước. Khi người ta đang trong mơ thì mọi việc đều đẹp tuyệt đẹp. Nhưng khi sự tỉnh nhìn vào thực tại thì mơ ước kia như quả bóng đỏ phải chiếc kim nhọn. Có thằng phần chí đập ban cái rằm, rồi nhớ ra vội vả xin lỗi thầy. Phải công nhận chúng tôi quá khích, chúng tôi chưa có cái nhìn sâu để thấu triệt vấn đề. Trong tất cả mọi việc chúng tôi đều nóng tánh và dễ nóng nổi. Chứ không như thầy lúc nào cũng trầm tĩnh nhã nhặn. Hôm đi đá banh, trọng tài bình gà nhà. Tụi nó chơi xấu cặp Nghiêm gãy giò, mất một thằng thủ môn bên tôi thua đau đơn 3-1. Ra về thằng nào thằng nấy như gà chết. Nhiều thằng nổi nóng văng tục làm thầy buồn lòng. Thầy nói như vậy các em chưa có tinh thầy cao mình. Thầy từ tốn mà mình không tức không buồn là đó. Thầy tôi lúc nào cũng êm đẹp hóa vấn đề. Nhiều lúc tôi nghĩ thầy chủ hòa quá đáng.

Nhưng phải công nhận thầy cư xử nhã nhặn bao giờ nhu cũng thẳng cương. Thầy không bằng lòng lối đấm đá thay lời của chúng tôi, thầy bảo nó thô lỗ.

Thầy luôn luôn đứng ra nhận lãnh những học sinh ngoan cố. Đối với thầy chúng tôi là những con chim non dại khờ. Học sinh bị đem ra hội đồng kỷ luật thường được giải quyết bằng cách đổi học. Thầy không bằng lòng lối giải quyết đó. Học đường lập ra để dạy bảo học sinh, mà giờ phải trả về cho mẹ, có phải đó là bất lực của các thầy cô? Những học sinh ngoan cố, bướng bỉnh phải được chăm sóc, dạy dỗ nhiều hơn. Hành động của thầy làm chúng tôi suy nghĩ. Thầy thương yêu chúng tôi vô bờ. Lúc nào thầy cũng mong muốn chúng tôi thành người — chúng tôi chưa được bằng một phần thầy mong muốn. Có một lúc nào đó chúng tôi cũng nổi loạn cũng phá phách chứ đừng nói chỉ tới những phần tử bất mãn. Đối với chúng tôi nhà trường bảo chính vì người ta chơi gian và sách vở như những xiềng xích trói chân. Học làm gì đây!!? Báo hiếu của mẹ! Thành tài cha mẹ đã lia xa rồi. Phụng sự xã hội! Lo cho thân mình thì có. Với mảnh giấy lộn, ngày hai buổi cơm gạo, xe hơi nhà lầu. Trong khi quanh chúng tôi đàn văn nghệ, nhà văn chày, xác người văn nghệ.

Đừng đứng một ngón từ đẹp nào hết.

Tôi thấy tôi quá lời, nhưng đó là những gì ngày trước tôi nghĩ. Thầy đã mở mắt chúng tôi nhìn xa hơn. Mỗi khi nghe chúng tôi nói thầy thường ngồi trầm ngâm một lúc lâu. Lúc nào thầy cũng phân tích đề chúng tôi suy luận và xét đoán, tranh việc nó lệ từ tưởng và vờ cái nhìn khách quan mà phán quyết.

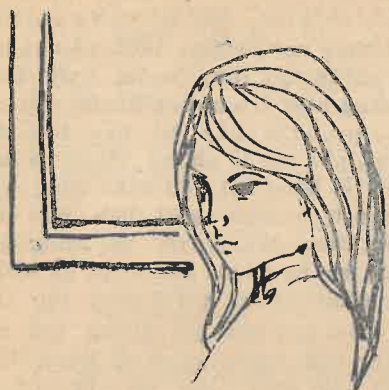
Cuộc đời thầy như một nhà tu khổ hạnh. Ngoài giờ dạy thầy thương sinh hoạt chung với học sinh. Thầy tham gia mọi hoạt động của trường từ việc đi cắm trại, cứu trợ, làm báo

bán báo, đến việc tổ chức thể thao, nhất nhất thầy đều lo. Nhiều khi thầy trò chạy ngược chạy xuôi, về nhà còn bị xuyên tạc, thầy buồn, thầy buồn nhưng nhờ đến những khuôn mặt của học trò mình thầy lại tiếp tục đắc thủ, pha trò để chúng tôi và cả thầy vui vẻ, hàng hái tiến hành công việc. Quận lý bé nhỏ giới hạn mọi sinh hoạt bằng tâm huyết và nhiệt tình thầy không quản khổ học để chúng tôi có cơ hội sống đời sống tập thể.

Nói đến thầy tôi không thể nào quên con người nghệ sĩ trong thầy. Một đêm mưa trong lều trại thầy trò ngồi quanh ngọn đèn. Nước mưa cùng gió tạt vào lều lạnh buốt. Mặt đất loảng thoảng những nước. Tấm poncho ướt đẫm, bên trên là tấm chiếu ở đó thầy cây đàn, trò cây đàn cùng tiếng tay vỗ giọng hát vượn cao. Cộng đồng ca, dân ca, hò, đối rồi đến tình ca. Đến nửa đêm thì không khí trầm lắng hẳn. Những trại chung quanh đã tắt đèn yên nghỉ hết. Ở đây với mấy mảnh bánh mì, vài ba quả xoài và một chai rượu để những bài ca MDT, TCS. Vang lên, hát bằng con tim, hạt thật với chính lòng mình. Những người tuổi chưa đầy hai mươi óm ắp trong lòng một hoài bão, lặng lẽ trao nhau một câu ca một lời nhắn gửi. Ở quê hương tôi. Thương cho mảnh đất quê nghèo rách nát. Không còn ranh giới thầy trò. Không còn những lễ nghi khuôn sáo. Chỉ còn tình người. Những người mang trong ngực một quả tim màu hồng. Trái tim của thương yêu mật ngọt. Nhìn nhau dạt dào thương mến những đôi mắt cúi xuống chớp nhanh.

Không biết mực nào, không ngôn từ nào để tôi có thể nói hết về thầy tôi. Người ta không ai lý tưởng hoàn toàn. Nhưng ít ra, riêng tôi, thầy tôi là tất cả những gì cao đẹp nhất. Thầy là thân cây đứng thẳng với những hoa những lá. Tôi muốn trở lại thời xa xưa cũ để được làm một đệ tử đích thực của nghĩa sư môn. Ở đó, ông thầy với tất cả những gì cao quý, kính yêu gói ghém trong hai tiếng sư phụ.

NHẬT KÝ

phan phượng huyền

Vũ ơi, một tuần bảy ngày, dư những sau ngày Sáu ngày dài như « sáu mùa » vậy Vũ ! — Chữ « mùa » này Huyền bắt gặp được của Vũ đấy. Bởi xưa nay Huyền chỉ nghe người ta nói dài như hai năm, hai thế kỷ hay như gì gì nữa thôi à, chứ đâu có dài như hai mùa mà lần nào Vũ nói ở trong thang máy đâu. Còn nhớ không Vũ ? Huyền có cái tật là nhớ dài — nhớ dài để rồi buồn hoài — Huyền

còn có thể nói hai chữ « hai mùa » ấy ở trong câu nói nào của Vũ nữa cơ.

Cả tuần lễ đối với Huyền chỉ có ngày chủ nhật là ngày quan trọng nhất thôi. Thành thử trong bữa cơm có lần một quý vị buột miệng hỏi hôm nay thứ mấy thì Huyền cũng đáp liền, « chủ nhật » để đùa. Đáp xong mới tự cười mình : « Trêu người ta hay trêu mình hử Huyền ? » Một vị khác lại trêu Huyền : « Hôm nay mà chủ nhật thì Huyền đâu có ngồi đây mà hồn đê tận đâu đâu thế kia ! ». Thẹn lắm nhưng Huyền chỉ cười trừ Vũ ạ. Hiền khó. Không có dữ như lần nào cầu Vũ đến trảy da đồ ửng vì Vũ cứ trêu làm đứng tim Huyền, cứ trêu làm Huyền « nghèo mà ham » hoài đó ! Chỉ dữ với riêng một mình Vũ thôi đó Vũ có biết không ? Có sợ không ? Và có... hãnh diện làm tàng không ? Đạo này buổi sáng thì trời mát và buổi chiều thì mưa nhỏ, lạnh lạnh làm kỷ niệm cứ bay đầy trong phòng ấy Vũ ơi. Nhìn đâu cũng thấy đại giảng đường, phòng thực tập, phòng ăn, tủ áo, những buổi sáng, những buổi trưa, những buổi chiều về muộn sân trường chỉ còn vài chiếc xe của những người chàm học. Kỷ niệm ơi là kỷ niệm. Lòng Huyền chùng lại trong nỗi nhớ nhung vô bờ. Những buổi chiều ở lại trễ xem « ciné bà đầm » há Vũ ? Phim thấy ghê quá, đùa náo cũng nhan mặt, lè lưỡi. Vũ nhớ hôm trời mưa không ? Phim chiều những người bị phỏng trước và sau khi chữa. Vũ có khuyên Huyền thế này — nhớ dai ghê Vũ hử ? — « Rồi mình sẽ quen đi, vì mình phải tập chịu đựng và làm quen với những

gì ghê gớm hơn thế nữa. Đó là bổn phận của mình đó Huyền ! « Vũ ơi, Huyền cũng biết thế, nhưng lúc đó lòng Huyền yếu đuối lạ, giọng Vũ ấm áp, chậm rãi đầy tự tin cho Huyền cái cảm giác được vỗ về, được bảo bọc... Vũ ơi, Vũ lớn hơn tất cả những người lớn mà Huyền đã gặp ! Tình cảm bằng bột lúc đó cho Huyền nghĩ thế. Và sau này nữa, Vũ đã chan hòa trong Huyền, một người anh, một người bạn thân đó Vũ !

Những buổi sáng, bốn giờ miệt mài ở giảng đường, ngồi đến tề công chân, Huyền chỉ mong cho có chiếu ciné, tắt đèn tối để Huyền được bắt hai chân lên ghế cho đỡ mỏi. Sung sướng chi lạ những lần đó, ngồi bó gối xem ciné là tuyệt. với thú vị Vũ ạ. Vũ, chị Nguyệt, chị Thy đâu có bị tật mỗi chân như Huyền để được hưởng thú thu người trong ghế. Nhất là chị Nguyệt, chị Thy đâu là có Huyền để được vừa ngồi kiêu đó vừa hỏi rớt rít khi có chỗ không hiểu. Và hết Vũ tới chị Nguyệt, hết Nguyệt tới chị Thy, hết lòng giảng giải cho Huyền. Huyền sung sướng vô cùng hử Vũ ? Sống êm đềm yên ổn trong tình thương yêu, bảo bọc của « nhóm tụi mình », toàn những người giỏi cả. Nhất là những giờ có cả giáo sư Mỹ hay giáo sư Pháp. Và thí dụ như nếu có cả giáo sư Trung hoa, Huyền cũng không có ngán tí ti nào !

Vũ ơi, sáng nay phải đi đến trường một mình xem tin tức hộ Vũ. Đi có một mình à Vũ, lè loi ghê. May mắn là trường bây giờ vắng chứ không có đông như hôm nào mình hẹn nhau mà Huyền đến không thấy Vũ với nụ cười thật tươi ra đón ở tận nơi để xe. Chỉ thấy một đám « đàn ông con trai » tụ tập trên hành lang ngó Huyền từ đầu đến chân rồi phán rằng « cái gì cũng trắng hết. Áo dài trắng, quần trắng, giày trắng, kính gọng trắng. Sao chị không mang sac trắng hử chị ? » Ông khác chống chế hộ : « Sac của tôi màu nâu cơ ». Huyền phải làm mặt tỉnh bơ cho đến khi thấy Vũ tươi cười hơn hử ở đầu mô tới. « Ghét Vũ ghê đi mà ông ta còn cười khoái chí nữa . »

Sáng nay đi một mình nên lại bị kỷ niệm « dày vò » Vũ ạ. Chẳng có ai đưa mình ra thang máy, dù đường đi chân ngắn hơn rất nhiều. Chẳng có ai mắc cỡ đỏ mặt, không nói nổi một câu « ô rờ voa » quen thuộc khi chiếc thang máy ngừng ở lầu hai, chiếc cửa mở cho thấy một đám các chị ngồi nằm la liệt, cầm xấp cours cười « mím chỉ cọt » ranh mãnh. Để rồi chẳng có ai, hôm sau sợ quá bèn đề nghị khéo : « Vũ đưa Huyền đi ngủ hay Huyền đưa Vũ về ? » Huyền đành đưa Vũ xuống đất rồi mới nhấn nút số 2. Hôm nào chiếc thang máy giờ chúng chỉ chịu đi thẳng một lèo từ dưới đất lên lầu ba và ngược lại, không thích ngừng nửa chừng, cả buổi Huyền mới đến đúng nơi. Chị Nguyệt và chị Thy lại tha hồ mà thắc mắc.

Vũ ơi, mắt Huyền lại cay cay rồi đó. Chiếc thang máy chị Nguyệt chị Thy cứ nhát mình là để chờ xác lên. Mà đúng thật, không chờ xác thì chờ gì, thấy có vết máu dưới sàn nữa. Nhưng cái chân mới của Huyền, cái thú được nâng

lên cao được đưa xuống đất áp dụng đúng bài học năm đệ nhất... và gì gì nữa, Huyền quên (!) mất rồi Vũ ơi, làm mình cứ thích dùng thang máy há Vũ ! Huyền « nhà quê » ghê. Tự dưng Huyền lại thấy thương nó chỉ lạ, thương như ngày nào thương Robo, thương « cần nhà di động và thế giới riêng biệt bay » của Huyền và người bạn gái thân nhất giờ đã ở thật xa, Vũ ạ. Sáng nay đến trường, leo một hơi lên lầu ba, đờ hai cái chân, thấy Vũ, thấy chị Nguyệt đầu vọt môn Sinh hóa, Huyền khoái chí đứng cười hí hí một mình.. Đùng có cấu Huyền nhe Vũ !

Ngồi trường vắng quá, có mình Huyền chẳng vui gì hết, Huyền bỏ về rủ nhỏ bạn đi ăn hủ tíu Mỹ Tho, gọi là ăn mừng Vũ nhưng hông thèm nói cho nó biết.

Ngồi cứ lan man suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện kia, nhiều thứ quá rồi ngậm ngùi một mình. Bây giờ thì tại mình chỉ còn được nhìn thấy nhau mỗi tuần một lần, chẳng bù với ngày nào học. Sáng 4 giờ giảng đường, dù giờ hứng thú hay giờ tẻ ngắt, mình thuộc thành phần riêng, dân « đi ghi cours kinh niên » nên luôn luôn có mặt ở bốn ghế đầu dãy thứ ba, theo thứ tự : Vũ, Huyền, chị Nguyệt, chị Thy. Sự thương yêu, đầm ấm của bốn đứa khiến giờ học dù tẻ nhạt cũng trôi qua êm ả. Và nhiều khi chính Huyền cũng tự hỏi cái không khí vui vẻ hăng say ấy đã lôi cuốn Huyền hiện diện thường trực, hay sự quan trọng của bài học mà giáo sư đang miệt mài giảng trên kia dù số người đi học quá ít ?

Có ai như nhóm tại mình Vũ nhỉ ? Đi thi khác giờ nhau mà lần thi nào cũng có mặt cả bốn đứa trước phòng thi. Nếu không thì dặn dò đứa đi thi cận thận : « Thuộc hết chưa đó ? Bài bà la bà không rành bây giờ rành chưa ? ». Nếu câu trả lời là chưa, những thắc mắc ngày thường cười hỏi, bây giờ đều được cùng nhau giải đáp kỹ lưỡng. Không biết thì đi lòng người giỏi đề hỏi cho thật rành rọt. Ôi thương mến làm sao cánh lũ lượt dẫn nhau đi thi, tay ôm tay xách chổng « bửu bối », vừa đi vừa dò bài nhau, giả vờ như thấy, truy nhau thẳng cánh. Trước khi vào phòng thi còn phải rửa nhau cho hên : — « Cái đồ ngu như con bò » « cái mặt giống con cú », « ngu vừa vừa để dành phần cho người khác ngu với » ! v.v... mới yên bụng... Gương của tại mình làm nhiều người bắt chước, cũng đưa nhau đi thi ! nhưng chắc là thật sự lo lắng cho nhau, từ cái rủ đến cái may, chia sẻ từng niềm vui, từng nỗi buồn, thì chỉ có tại mình thôi há Vũ ?

Ghét Vũ cái tật hay quên ! Tạ sao lại quên hồ Vũ ? Trong khi Huyền nhớ từng chi tiết nhỏ lẫn mình nói chuyện với nhau lần đầu, rồi những lần sau nữa mà càng lúc tình thân càng thêm thân thiết, nhớ từng nét mặt, từng màu áo Vũ mặc, Huyền mặc ! Vũ ơi, tâm hồn Vũ đơn giản, và đôn hậu, chân thành không trau chuốt, sống tự nhiên như chính Vũ, như chính sự giáo dục

mà gia đình đã dành cho như thế... như thế... ở bên Vũ là tất cả sự yên ổn, êm đềm, tất cả sự bình tâm thoải mái. Còn Vũ ? Ghét Huyền cái gì hồ Vũ ? Huyền thèm ghê Vũ ơi, sống lại những giờ thực tập. Mình tách ra khỏi nhóm mà vẫn phòng xếp đề học chung 4 đứa với nhau. Đi đâu cũng Vũ xách pince đi trước, Huyền ôm sách Atlas và pince đi sau. Cả lớp trên mình những lời của tình bằng hữu, mình cười êm ái. Đề rồi khi thầy điểm danh, các bạn chạy rọt guốc, đề báo động từ phòng này sang phòng khác : « Bà con ơi ! Điểm danh, điểm danh ! » thế là tại mình lại hối hả về, tề chỉnh trong nhóm đề giờ tay khi nghe gọi tên. Xong xuôi lại bỏ nhóm đi « du học »... Vẫn trẻ con, vẫn còn được sống những phút giây đùa nghịch, nghệt thờ như hồi nào há Vũ ? Mà Vũ vẫn trả lời « không hẳn » khi Huyền hỏi Vũ là Vũ ơi có thấy hai đứa mình còn con nít quá chừng không ? Những lần Huyền làm nũng Vũ, trả lời không đề Vũ phải giảng bài thật rành rọt, bắt Huyền phải hiểu cho thật rành rọt, bắt Huyền phải hiểu cho thật kỹ và đố Huyền để kiểm chứng... Vũ ạ, bây giờ mới tiết lộ cơ : — « Huyền đã tự nhủ thầm là Vũ có khả năng sư phạm ghê gớm ! » Không chủ quan, không thể khi thương mến rồi thấy đẹp thấy tốt cho người mình thương đâu ! Cái ông học năm thứ hai kỹ sư hóa học không giảng cho Huyền hiểu nổi suốt một buổi tối, một thắc mắc nhỏ trong bài Sinh hóa, trong khi Vũ chỉ cần rất bình thản và chậm rãi nói trong 10 phút. Nhưng lúc Vũ giảng cho Huyền hiểu như thế thì Huyền lại nhớ Quỳnh thật nhiều Vũ ơi. Ngày xưa chưa đi ngoại quốc hai đứa học chung, cũng đã giảng cho nhau hiểu như thế bằng vài câu ngắn gọn. Nhưng chẳng phải vì cả hai có khiếu sư phạm như Vũ, mà chỉ nhờ thói quen, hiểu tư tưởng nhau thường hướng về khía cạnh nào, quen cách nhìn của nhau đối với một sự việc. Vũ ơi, mình mới quen và thân nhau trong mấy tháng thôi. Vài năm nữa, mong rằng Nguyễn Trầm Vũ và Phan Phương Huyền rồi cũng sẽ giảng bài cho nhau bằng trực giác. Có bao giờ Vũ phải xa xôi như thế ? Hay Vũ vẫn thật đơn sơ, thật giản dị để chấp nhận và sống theo các cảm giác hạnh phúc và sung sướng ấy, không thắc mắc, không cần phản tỉnh ?

Lại ghét Vũ ghê ơi Vũ ! Trái thì Vũ hứa hôm nào bây giờ Huyền vẫn chưa có ! Trong khi sac của các bạn Huyền đã nồng mùi thị chín.

Nhớ vô cùng lần hai đứa dắt nhau lên lầu ba... ngắm thị cả buổi, làm chị Nguyệt chị Thy đi kiểm tung bùng.

Vũ ơi, nhớ lần Huyền giận Vũ bắt Vũ hái cho cánh « hoa móng bò ».

Nhớ lần Huyền cấu Vũ đổ tay sướt máu, Vũ giận, Huyền giận lại, Vũ năn nỉ và Huyền bắt Vũ : « cho... cấu một cái nữa thì hết giận... » Ôi Vũ ơi, sự chiều chuộng cưng yêu của Vũ làm Huyền cứ chảy mãi nước mắt ở trong lòng. Hạnh phúc thật vừa tầm tay, thật bền vững, thật bình thường, giản dị. Sao ngày xưa Huyền cứ đòi hỏi những gì tuyệt đối, xa vời để mỗi mình khó chịu với xung quanh : Sao ngày xưa tâm hồn Huyền chở nặng những

tru tư phiền muộn ? Tại sao Huyền lại đã chịu khó suy nghĩ nhiều quá thế ! Thế là hai đứa mình đều thi đậu hết trong kỳ đầu. Đậu cao. À , phải ghi danh Vũ lên « báo Huyền huân chương », có quyền dùng huân chương này để thế những cái cấu những lần Vũ trêu Huyền thật tàn nhẫn, mới được. Sẽ nhớ mãi những ngày ở nhà học thi, dù thi giờ hiếm hoi nhưng cứ cách một ngày là Huyền được Vũ đi lãnh cours về phát cho.

Và « kí » ông phát cours đâm ra quen thuộc với những qui vị ở trong nhà. Và các bạn của Huyền cũng đâm ra thêm cái diễm phúc của Huyền, « thuê » được cái ông lấy cours tận tâm và « đầy nghị lực ».

Chủ nhật này Huyền sẽ dạy thật sớm nha Vũ ! Trong những rộn rã trước giờ hội ngộ, tâm hồn Huyền với đầy nhớ nhung tập trung về một người duy nhất. Người ấy sẽ đến, sẽ hiện sau hồi chuông ngân, với làn da sạm nắng, với nụ cười êm ái quen thuộc, với câu nói mở đầu bao giờ cũng là « Bonjour » để che dấu những cảm xúc rộn rã mừng vui đang ngập tràn trong tim, trong hơi thở mạnh ..

Ngồi đây, bây giờ, Huyền tưởng như đã nghe được giọng nói ấy, dáng dấp dịu dàng ấy, và tưởng như mình vừa reo lên, vừa riu rít với Vũ những lời thật êm đềm...

TÙY BÚT MAI THẢO

TẾT TUỔI NHỎ

TRONG NHỮNG CỬA TIỆM NẢM RẢI RÁC TRÊN ĐƯỜNG ĐỒNG KHÁNH, tuần lễ chuyển mùa này, và mặc dầu cái lưới mưa đang lướt thướt hàng hàng còn che khuất một con trăng mùa thu chưa hiện, những chõng bánh chỉ được chế tạo cho một cái tết nhi đồng đã nhất loạt bày bán. Mặt bàn khăn trải trắng muốt. Bánh đứng, từng chõng cao ngất. Khung kính, đèn vẩy sáng chói. Từng hàng thẳng tắp, bánh nằm. Những núi bánh nướng, da bánh trơn nhoáng, đậm đà sắc lửa. Những rùng bánh dẻo, thịt bánh mềm nhuyễn, nhून nhị chất đường. Từ những khuôn gỗ lặn ra, tự những cửa lò mang tới, những chuyến xe đường bột hân hoan đầy ắp đang chở mùa thu xanh biếc tới thấp lửa vui trong từng cõi mắt thiếu nhi. Thu, mỗi năm thu, đến với ấu thơ bao giờ cũng vậy. Sớm. Trong cái dáng bình minh phơi phơi nhất của mùa. Bằng cổ tích hồng con trăng huyền thoại. Đèn thềm thừ thấp sáng trước trăng rằm xanh. Trống ếch nổi trước lá vàng rơi và thời tiết chuyển. Trước khi nói chuyện với lũ người lớn buồn rầu xuân ngọc bằng mưa phùn thả giọt những tờ thư cũ, những buổi chiều tím và những kỷ niệm mốc, thu hiền hậu đã rất mùa xuân nghiêng xuống trước với những tuổi vàng. Thu đích thực như thế. Không già, không đau, không sầu, không đầy đặc những nếp nhăn ưu tư và não nùng cái khuôn mặt cô đơn như người lớn tưởng. Cốm vòng trong lá sen, thời tiết ủ chín vừa, thu là chất rượu tuyệt vời của đất trời đựng trong cái bình bằng ngọc.

CÁI THẾ GIỚI MÙA THU CỦA NGƯỜI LỚN SÀU NÃO XANH LƯÓT, TRÁI ngược hẳn với cái thế giới mùa thu của tuổi thơ và tạo vật sáng láng vô chừng. Thu tới, cái nắng hanh làm căng da thịt. Những mạch máu trong người rạo rục. Chuyển mùa khởi sự từ một trạng thái ngây ngất, khi trong một cánh

CUỐI THÁNG 9 PHÁT HÀNH

THƠ HỒNG

TẬP THƠ ĐẦU TAY CỦA TỪ KỂ TƯỜNG

- NHỮNG BÀI THƠ CA NGỢI TUỔI VỪA LỚN
- NHỮNG KHÚC TÌNH CA TUYỆT VỜI, LÀM SỐNG LẠI KỶ NIỆM VÀ NUÔI THÊM MƠ ƯỚC
- NHỮNG BÔNG HỒNG MÃI CÒN TƯƠI TRONG LÒNG NHỮNG NGƯỜI YÊU NHAU

BÌA ĐỊNH TIẾN LUYỆN TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

tập thơ dày 130 trang chỉ bán giá 150đ.

rừng kia, một mặt hồ bằng trong suốt như gương. Cỏ mùa trái tím đậm gấm, lá vàng thả xuống, theo thành thảm hoa. Hơi lạnh vừa vừa lên nhập vào không khí thành từng bức tường âm điệu vô hình, gõ nhẹ ngón hồ, thấy thánh thót âm thanh. Và không gian đặt những phím dương cầm trên những địa đầu cảm xúc bén nhọn nhất của không gian. Đó là một đỉnh núi nơi có mây trắng vây, một lưng trời nơi có mây trắng bay, một cửa rừng nơi có những cặp mắt nai hiền, một đỉnh thu lồi nơi có một hạt sương đêm đầu thành cái mũ kim cương, ở đó niềm sơn sao vĩ đại của mùa là nỗi dịu dàng triền miên không ngừng của gió. Mùa thu như thế. Thu là thơ. Thơ biếc. Chữ không phải thơ sầu. Mùa thu như thế. Thu là nhạc. Nhạc nổi và bay chứ không phải nhạc chìm và chết. Lá tới kỳ lá chết mặc lá. Chỉ thấy đẹp tuyệt vời cái màn lá bay thành một trận mưa vàng. Chiều tím mặc chiều. Chỉ thấy trong một đáy suối lìm dìm, những hòn sỏi nằm trắng muốt. Duy nhất trong mùa thu, những hiện tượng muôn vàn của những chạm đụng tuyệt diệu. Năng chạm trong gió, năng vàng thêm thiếp. Gió lượn trong nắng, bấy nhiêu tơ liễu. Đụng rất hồ. Chạm nhẹ nhẹ. Mỗi tiếng nghe là một ngời vực mới, tất cả những tiếng trời trong một vành tai nghiêng, cái phút sống ấy nghệ thuật biết chừng nào, khi trong một lảng đong thủy tinh, ta nghe, ta yêu, những bước chân thu về không tiếng động. Đụng rất êm. Chạm thật nhỏ. Chỉ phút qua thành một thấp thoáng, trườn lọt thì thành một băng khuâng. Đó là cái ngón tay của mùa, búp ngà yền chuyển. Đó là cái hơi thở của mùa, bay suốt cõi đời. Và những nhạc phẩm bất hủ tây phương kia đã rời khỏi những lâu đài, làm nhịp đập ngọt ngào của hàng triệu trái tim trong hàng triệu lồng ngực. Và nếu anh đi một mình trên một con đường nhỏ, mà chỉ nghe nổi cái tiếng hát thầm bất chợt trong anh là một giọt lệ và một tiếng thở dài, là vì những đường giây cảm xúc đã trùng, anh hết nghe nổi cái sức nóng ngày ngắt của mùa thu bát ngát.

GỌI MÙA XUÂN, MÙA HẠ, MÙA ĐÔNG, LÀ MÙA ĐÔNG MÙA HẠ MÙA XUÂN. Nhưng mùa thu gọi mãi tên, đã nghe được âm đi còn nghe thêm vọng tới, thì cái chữ thu là một chữ thừa. Mùa. Chữ mùa là đủ. Mùa về trong ta. Trong ta mùa đây chỉ có thu mới đi đúng cái nhịp mùa lượn lượn, là cái nhịp cuốn tròn trong lá, yền chuyển trong khói, mơ hồ trong mây, chập chờn trong hơi và trong mưa khiêu vũ bằng chiếc áo dài màu lục nhạt. Hồn của mùa thu nằm trong cái đài hoa nhỏ và đẹp nhất của một hạt cỏm.

TÂM THỨC NGƯỜI LỚN THƯỜNG LÀ TÂM THỨC HỎNG. LỆCH VÀ GẤP NẾP. Trong mỗi cặp mắt của tâm thể trưởng thành, nếu ý thức là cái tia hồng ngoại tuyến đã rục rở căn phòng nội giới, thì mặt khác, trên cái khung cửa sổ tâm hồn của căn phòng này, thường lại có một tấm rèm dệt thành bởi

những rung động ước lệ buông vây. Soi mãi dung nhan vào tấm gương đời âm đục, cái bằng bình của mây trời nhìn sai đi thành lãng đãng sương mù, năm năm chúng ta đón thu về bằng chiếc kính thuốc đeo trên những cặp mắt yếu mỗi đã chói từ ánh sáng. Mỗi lần thu về, phải thế không, lại nguyên vẹn không đổi thay một số nghi lễ tình cảm bất biến trang trọng bày trên cái bàn thờ sầu não? Những tờ thư cũ được đem đọc lại, cho mỗi tình đầu đời tan nát vỡ vụn khóc lóc theo từng nét chữ. Đốt lên một lò trầm tưởng nhớ cho quá khứ trở về, dựng lại những kỷ niệm cho thời gian đứng lại, ta sống mê sảng với những mùa thu nào đã mịt mùng tăm tích, mà ở ngoài cái thu bây giờ, cái thu đang tới lộng lẫy thần tiên. Hãy ra ngoài trời, sáng nay, tắm da thịt bằng hoàng với cái nắng tháng tám. Hãy nằm trên cỏ biếc chiều nay, nghe cỏ nhung nghe đất nâu nói chuyện những trời hiền. Thì thu không phải chỉ là lá chết, mưa phùn, ngón tay gầy cằn lâu tối thắm, chiếc áo đan không nên dáng người, gió lạnh lúc nửa khuya, chăn chiếu ấm, tiếng thở dài về sáng. Mà thu đang xuống với đời kia; cái tiếng mùi vang động khắp không gian, đang thả xuống những đường tơ trùng, những tiếng vang bay thành rạo rục sơn sao những đường tơ mới.

CỬA SỔ PHÒNG TÔI SÁNG NAY MỞ RỘNG. KHÔNG KHÍ NGỌC THẠCH. Trời cao và xanh. Tôi nhẹ và tôi hồng. Tôi vui và tôi biếc. Sáng mát trong như sáng năm xưa, gió thổi mùa thu hương cốm mới. Đã bắt ngát trời tháng tám rồi đây. Đã lộng lẫy mùa, một tháng chín gấm. Và chân sáo chạt đường, trắng rằm giữa ngực, cái cây đèn kéo quân vĩ đại đang chảy đó là những lên tám, lên mười náo nức nhau đi đón mùa thu vừa đáp trực thẳng xuống một bãi đáp thành phố.

những bông hoa nhỏ

— Trong khi thường ngoạn vẻ đẹp, có một sự tách rời chúng ta ra khỏi bản thân để chứng tỏ là sự tuyệt mỹ có giá trị hơn chúng ta nhiều.

(Constant de Rebecque 1767-1830)

— Đôi khi, lời an ủi làm vết thương đau nhói và biểu lộ thêm chiều sâu thẳm.

(Honoré de Balzac 1799-1850)

— Đời người không phải là sống để hưởng thụ mà là để chế ngự.

(René Bazin 1853-1932)

— Tình bằng hữu là tình yêu không có cảnh.

(Lord George Gordon Byron 1788-1824)

(PIANO chép)

đau khổ

— Chấp nhận sự bất hạnh có nhẽ con đỡ đau khổ hơn là đi tìm hạnh phúc.

(De Blocqueville)

— Thời gian đời mới luôn vì thời gian là nỗi thống khổ lâu dài.

(Eugène Figuière)

— Những niềm vui tươi và đau khổ của bạn thân chúng ta cần phải trở thành những niềm vui tươi và đau khổ của chúng ta. Đó là những con nuôi của chúng ta.

(Henry C. James 1843-1916)

CẢM XÚC

Cô gái Việt nam ơi !
Từ thuở sơ sinh lận đận rồi,
Tôi biết tình cô u uất lắm,
Xa nhau đành chỉ nhớ nhau thôi.

Cô chẳng bao giờ biết bướm hoa,
Má hồng mỗi tiết mỗi phôi pha,
Khi cô vui thú, là khi đã
Bồng bề con thơ, đón tuổi già.

Cô gái Việt nam ơi !
Ngon gió thời gian đổi hướng rồi,
Thế hệ huy hoàng không đủ xóa
Nghìn năm vắng vặc ánh trăng soi.

Tôi đến đây tìm lại bóng cô,
Trở về đường cũ, hái mơ xưa,
Rau sam vẫn mọc chán rào trước,
Son sắt, lòng cô vẫn đợi chờ.

Dãi lúa cô trồng nay đã tươi,
Gió xuân ý nhị vút bóng cười...
Ai hay lòng kẻ từng chăm lúa,
Trong một làng con, đã héo rồi!

Cô gái Việt nam ơi,
Nếu chữ hy sinh có ở đời,
Tôi muốn nạm vàng muôn khổ cực
Cho lòng cô gái Việt nam tươi.

HỒ DZÉNH

điệu buồn

Nhà anh ở bây giờ
mùa xuân hoa chưa nở

chăn chiếu của người ta
đắp hồn hoang đi trọ

Sao em năng tới lui
— vì công then cài ngõ
— vì không phải bấm chuông
— vì không nuôi chó dữ
— vì em sợ anh buồn

Vườn anh trồng thương nhớ
nuôi chim bằng tình yêu
lồng tre ba bốn cửa
anh lười chăm mướn cài

Chiều kia chim ướt rữ
anh nhóm lửa hong hồn
khói làm chim cay mắt
chìm khóc. Anh buồn hơn

Ru chim, anh khẽ thờ
thấy chim thiu thiu ngủ
anh ngồi anh ước mơ

Nhà anh ở bao giờ
mùa xuân hoa đua nở
anh thôi đời đi trọ
sẽ nghĩ chuyện làm thơ
chép kín mười quyển vở

Anh đan một chiếc lồng
sơn nhiều màu sắc sỡ
nhốt kín em trong đó
— vì anh cũng biết ghen
chim chẳng còn ướt rữ
cuộc đời rụng trái sầu

DUYÊN ANH

TỪ KẾT TỪ NG

Cúc Huyền dẫm lên cỏ, nghe mùi cỏ thoảng lên mũi với mùi hương kỳ lạ của đất buổi sáng. Một đứa con trai ở cùng cư xá với Cúc Huyền chạy xe từ phía sau tới, vọt qua mặt Cúc Huyền một quãng vòng trở lại và sát vào lề đường hỏi:

— Cúc Huyền đi đâu sớm thế?

Cúc Huyền làm thinh. Đứa con trai lại hỏi:

— Có đi xa không tôi chở đi?

Cúc Huyền mím môi định « mắng » cho anh chàng vài câu, nhưng chợt nhớ ra nếu mình mở lời chẳng hóa ra gián tiếp bảo với anh chàng rằng « đã làm cho tôi chú ý rồi đó, hãy tiếp tục tán tỉnh nữa đi ». Nếu như thế anh chàng sẽ mừng lắm và biết đâu, Cúc Huyền có lỗi với Lũy. Một chút lỗi thôi, đối với người vắng mặt cũng là một ám ảnh đến suốt đời. Tự nhiên Cúc Huyền nhớ Lũy kinh khủng, nhớ cái dáng lơ lơ lửng lơ của Lũy trong buổi chiều nào đi trên đường. Đôi mắt của Lũy nom xa vời, đứng đưng, nhưng lại làm cho Cúc Huyền run rẩy, căng quít. Chiều hôm kia, thời gian nói lên nghe gần nhưng thật ra đã quá xa xôi. Có bao giờ còn lại được một buổi chiều vàng như thế không? Hay thời gian đi và mắt hút theo người?

— Cúc Huyền làm bộ hoài. Chứ phải chi « thẳng kia » hỏi cái nói à.

Cúc Huyền giận tái mặt, trừng mắt hỏi :

— Thẳng kia là ai ?

— Thẳng ở đâu lạc loài tới đây đó. Cúc Huyền bảo với nó rằng muốn sống hãy rút khỏi thị trấn này. Không tụi này sẽ « tấn » cho nó một trận nát người ra thì đừng có kêu.

— Người ta làm gì mà « tấn » ?

— Nó tấn Cúc Huyền.

— Người ta lên đây chơi. Nhà chị người ta trên này. Không có tấn gì hết, tôi quen với người ta. Bộ mấy người không tấn à ? Định giữ trò du đặng hả ?

Thẳng con trai có vẻ thích thú khi thấy Cúc Huyền giận. Xem chừng nó cũng thích thú khi thấy Cúc Huyền giận. Nhưng Cúc Huyền giận nó chả nói được thêm. Cứ lăm lăm đi mặc cho thẳng con trai đạp xe rè rè phía sau. Cúc Huyền mong con đường dẫn tới nhà My thu ngắn lại. Ước gì có My bên cạnh chắc thẳng con trai sẽ bị My mắng cho một trận.

— Nhớ nói với nó như thế đấy nhé.

Thẳng con trai sau khi hăm dọa bâng quơ vội đạp xe rẽ vào một con đường khác. Cúc Huyền thở phào, nhẹ nhõm Cúc Huyền khỏi phải lo sợ nữa vì Lũy đã rời khỏi thị trấn trước khi tụi con trai hăm dọa. Tụi con trai trong cơn xá coi thể mà « hoang » ghê. Bình thường thấy hiền lành trước con gái nhưng khi ghen tức lên giọng điệu y hệt như một tên du đặng. Cúc Huyền thấy Lũy quả thật xa với bọn một con trai Lũy ạ. Cúc Huyền vừa mỉm cười sung sướng khi nhớ tới Lũy đó. Có biết không ?

Một viên gạch ở đâu vấp vào chân Cúc Huyền đau đớn. Cúc Huyền kêu khẽ rồi ngồi khụy xuống xoa bàn chân. Tại Lũy hết. Để cho trí óc Cúc Huyền lơ đãng nên chân đá nhầm viên gạch. Xoa chân một lúc vết đỏ tan dần. Cúc Huyền đứng lên rẽ vào ngõ nhà My. Những bông Trang trái mùa ở cổng vào nhà My vẫn còn nở. Bông Trang nhà My nhiều nhất là bông Trang vàng trắng, mỗi bông nở to bằng cái chén lớn, gió nhẹ đưa cái bông lay bay làm mấy con bướm thoáng sợ hãi bay lên. Vào tới nhà My, nhìn thấy mấy bông Trang nở Cúc Huyền không làm sao để không nhớ đến câu ca dao tình tứ ngày xưa mẹ vẫn thường hát ru cho Cúc Huyền ngủ « Gió đưa gió đẩy bông Trang, bông búp về nàng, bông nở về anh ». Bây giờ Cúc Huyền không còn buồn ngủ khi đọc lên hai câu đó nữa, mà bây giờ Cúc Huyền thấy nóng ra cả má và xôn xao cả lòng. Có phải Cúc Huyền đang nghĩ về Lũy. Nghĩ rất nhiều và lòng như bay xa theo với Lũy về một nơi nào. Em cũng như người con gái thơ ngây kia, chung tình kia. Chỉ nhận về mình một bông Trang búp, bông nở, dành hết về anh. Cúc Huyền với ngắt một bông Trang nở, thật lớn, và thật đẹp, cầm cái cuống vài có vài lá xanh xoay trước mũi. Hương thơm của hoa Trang nhạt, như không có mùi hương nào cả. Nhưng Cúc Huyền vẫn yêu hoa Trang, bắt nguồn từ câu ca dao tình tứ đó.

Cúc Huyền đi dọc theo lối đi đầy hoa Trang. Nhà My nằm sâu bên trong. nắng buổi sáng lên cao, hừng một phía tường. Bầy bồ câu từ trong cái nhà nuôi sơn xanh chọt bay tủa ra. Cúc Huyền nhìn những cánh chim tung lên trời, tự nhiên ao ước những giọt nước mắt của mình khô cạn đi trong hồ lệ, để chỉ có nụ cười với My, mãi mãi, trên đường về. Nhưng từ bao giờ, sự hồn nhiên của con chim nhỏ đã mất. Cúc Huyền muốn giữ lại như giữ vạt áo dài của mình mỗi khi đi qua cầu, cũng không được. Cúc Huyền đứng ở vào một buổi tối nào đó, mà vui buồn chợt đến rồi chợt đi như con nước dưới sông. Cúc Huyền sợ hãi khi nghĩ đến con nước. Đứng bao giờ, tình yêu là con nước khi voi khi đầy, Lũy nhé. Vắng xa nhau là hãy yên lặng, giữ cho mình một người, một đời, và một trái tim. Cúc Huyền lại vấp phải một viên gạch dưới chân thêm nhà My, sau khi xoa chân, ngược lên My đã đứng bên đó bao giờ. Cúc Huyền thấy My, tự nhiên muốn khóc.

bảy

Ba hôm rồi, mưa cứ liên tiếp vào mỗi buổi chiều. Ngồi trong lớp học Cúc Huyền nghĩ tới con đường về nhà. Cúc Huyền sợ phải đi vào đường cũ. Con đường duy nhất một lần đưa Lũy tới đây, đưa cùng một gập gờ. Thị trấn trong những ngày mưa dài, nom hiu hắt lạ lùng. Những con đường vắng người, nằm im dưới những bóng cây rù rượi. Bầu trời nặng, đục, kéo thấp xuống, lướt thướt những sợi mưa. Những chiều tan học về có gió lạnh xao xác từ hướng rừng thông. Cúc Huyền vẫn thường đi với My, nhưng bây giờ. Niềm vui và sự gần gũi cũ không còn. My vẫn là người bạn thân nhất, yêu quý nhất nhưng vẫn xa nhất, ngỡ ngàng nhất. Sự gần gũi, êm đềm hình như đã theo chân người, mắt người, những sợi tóc rối của người mà đi xa rồi. Những ngày mưa dài, bụi vấy lên bản đầy trên vạt áo, Cúc Huyền không tránh, mặc cho tà áo dính đầy đất đỏ để ngày hôm sau ra giếng nhìn đôi mắt mình mở lớn trong đáy nước trong và mân mê tà áo nhớ tới Lũy, như nhớ một bóng chim bay qua mặt hồ từ khi sáng sớm còn sương mù.

— Chép bài đi Cúc Huyền.

Bàn tay My khẽ đập lên bàn tay Cúc Huyền cùng với lời nhắc nhở. Cúc Huyền buông viết nói :

— My về cho mượn tập.

— Không chép nữa à ?

Cúc Huyền lắc đầu, My ngó Cúc Huyền ngờ ngác, không hiểu, rồi quay lại chép bài. Cúc Huyền ngồi sát bên cửa sổ, và mưa từ ngoài đó hắt vào những giọt nước nhỏ. Cây lá rù rượi nằm dưới trời buồn. Cái lạnh vừa đủ làm dậy lên trong lòng những nỗi nhớ nhưng vu vơ. Trong sân trường, bồn hoa mười giờ đỏ thắm, như cũng buồn theo những giọt mưa đỏ xuống. Rồi những viên gạch trên lối đi, chân rào, bãi cỏ. Những mái nhà xa của khu

phổ khác, cũng buồn lây lây. Cúc Huyền cắn những sợi tóc của mình, giấu những xúc động, và bóp nhẹ đầu mấy ngón tay ngăn nước mắt ứa ra. Đừng khóc cúc Huyền ạ. Bạn bè chúng nó sẽ biết ý nghĩa của những giọt nước mắt. Và Cúc Huyền cầu cứu tới bài học:

— Tới đâu rồi My ?

— Dài lắm rồi. Cúc Huyền chép không kịp đâu.

— Chưa trắng một trang, đủ không ?

— Chắc là đủ.

— Cúc Huyền chưa trắng một trang, về My cho mượn tập chép chỗ chưa ấy nhé.

My gật đầu. Đôi mắt lại dò hỏi sự thay đổi đột ngột của Cúc Huyền.

— Lạ lắm à ?

My nói :

— Không lạ, nhưng mà kỳ. Tự nhiên hôm nay Cúc Huyền trở chứng làm sao ấy.

— Làm sao là thế nào ?

— Làm sao là... là lạ, kỳ kỳ. Khó giải thích.

Cúc Huyền cười :

— Tại trời mưa. Về nói cho nghe !

Hai đứa quay ra chép bài, Giọng cô Vân nghe trong mưa như trăm hần xuống. Cúc Huyền chép bài mà không nghĩ gì cả, chỉ nhìn những giòng chữ quen thuộc của mình dần dần lấp đầy trang giấy vở. Tự nhiên Cúc Huyền thêm viết một bức thư cho Lũy, thêm nhìn lại, cũng chính những giòng chữ quen thuộc này nằm ngay ngắn trên một trang giấy trắng mỏng. Và thơm mùi hương của cây lá đầu ngày. Cúc Huyền đánh vào vai My hỏi :

— Có nên viết một bức thư không My ?

— Cho ai ?

Cúc Huyền cười, vẽ chữ L. hoa ngay phía dưới góc trang vở.

My nheo mắt :

— Nên lắm.

— Có kỳ lắm không ? Viết thư biếu nói gì bây giờ. Hay là chờ người ta biên thư cho mình hãy trả lời.

— Cũng được.

— My cái gì cũng được. Ba phải hả ?

My cười khúc khích bảo :

— Thôi chép bài đi, cô Vân nhìn kia. Về hãy bàn chuyện đó

Bài học rồi cũng chép xong. Hai mí mắt của Cúc Huyền cay cay như có khói bay vào đó khi nghĩ chuyện gặp gỡ, quen nhau với Lũy rồi cũng phải chấm dứt. (Còn tiếp)

thuyền về bến ngự

m ư ở n g - m á n

«Anh yêu. Gió ngọt mưa hiền đang reo ngoài song cửa. Chờ là buổi sáng. Buổi sáng đang bước lên lên vào tâm hồn mỏng manh cánh chuồn chuồn của bé bằng những bước chân tàn bạo của thu đông. Thu đông, hai mùa trộn lại với nhau như cơm chiên trộn với hạt gà, vừa ngon vừa bùi vừa thơm, vừa .. Chao ơi không làm răng nói hết cho được. Anh à, anh ơi bé đang ngồi lù lù giữa bầu không gian ngọt bùi của thu đông, quay lưng về phía Bắc, hướng mặt về phương Nam để nhớ nhung anh, nhớ nhung là cái chi đó rất ư là vô hình sương khói, nhưng bé quyết bắt nổi nhớ nhung ấy phải hiện hình, nổi nhớ đang hiện hình trên giấy đây, nó kết thành chữ, nó đọng thành lời, viết xong bé sẽ gửi tới anh và yêu cầu anh phải đọc từ từ đừng đọc tham lam ngấu nghiến quá. Anh đọc nhanh quá làm răng thấm nhập, cảm hết, thương hết nổi nhớ nhung chất ngất của bé lúc này phải không anh ?...»

Phượng buông vội cây viết nguyên tử đặt chặn lên xấp giấy trắng tinh. Phượng đẩy ghế đứng dậy bực tức đẩy mạnh cánh cửa sổ nghiêng đầu trông ra vườn. Dưới gốc cây vú sữa hai con chó đang quần thảo nhau, tám cái châu cây nát cả đám lá úa ướt sũng ướt. Cơn mưa rào rích nhẹ nhàng tại từng đợt mỏng qua vườn êm đềm và mát lạnh không làm giảm bớt sức cuồng nộ nóng hực của hai con chó. Chúng vừa cào cào nhau vừa la inh ỏi. Phượng tức giận vì tiếng la hét xốc xược của chúng cắt ngang dòng ý tưởng đang tới hồi phiêu bồng thanh thoát trong trí năng. Không lý gì tới mưa gió, Phượng đẩy cửa lớn băng ra vườn với thanh củi bự cầm lăm lăm trong tay. Hai con chó như 2 tên đồ vật còn say đờn trên

tu ke
tuong

sàn gỗ, chúng mù đi u mê trước cơn giận của Phượng, Phượng dang thẳng thanh củi lên trời đập xuống loạn xạ. Trận chiến tàn, hai con chó ròi nhau không có đủ thì giờ hện nhau ngày tại đây. Còn lại một mình giữa vườn hiu quạnh, Phượng buông thanh củi thở ra nhẹ nhẹ. Mưa dính ướt tóc rời, mưa thấm lạnh áo rời. Phượng đưa tay vuốt mặt, đi vào nhà ngồi phịch xuống ghế, tờ thư viết dở phôi dưới tầm mắt và trí Phượng trong suốt như cục nước đá không gợn một ý tưởng nào nữa. Phượng thộn mặt nhìn lá thư. Không khí tĩnh lặng khép kín lại những mảnh thời gian vừa bị xé toạc bởi tiếng sủa ngu độn của hai con chó côn đồ.

Phượng cụt hứng, tờ thư không thể viết tiếp giữa lúc này được. Chao ơi là chán là buồn. Phượng thay quần áo, lau khô tóc rời tới năm lần xuống giường ôm chiếc gối dài gọn lớn trong đôi tay nồn mượt lông măng. Phượng nằm ngửa trông lên trần nhà trắng toát kêu nhỏ : Anh Phượng ơi, anh Phượng ơi, đáng lẽ Phượng phải viết xong lá thư gửi cho anh nội trong sáng hôm nay nhưng chừ rằng cái óc của Phượng nó rỗng rỗng, không biết chi mà viết cho anh nữa, không muốn viết thì đúng hơn, tại vì hai con chó cắn nhau làm Phượng mất hứng, không phải tại Phượng mớ, không phải, ngàn lần không phải. Phượng sụp nhẹ đôi rèm mi mơ màng như con mèo buồn ngủ. Cơn giận rút lui rồi sao tiếng chó cắn dường còn nghe văng vẳng ? Phượng nhồm dậm với đầu mình tay chân của con người cương quyết. Phượng thủ thủ với mình : Phải viết tiếp cho xong lá thư chứ, yếu quá yếu quá, mới nghe nó sủa đã bay mất hồn thì còn chi là tinh thần của bậc nữ nhi cân quốc nữa.

Phượng lại ngồi vào ghế, đưa hai bàn tay mười ngón lên bóp trán suy nghĩ. Đây là cái thư thứ 3 Phượng viết ; hai cái trước viết xong lúc đọc lại Phượng thấy rằng mà câu van lằm lằm, ý tưởng vụng về quá sợ anh Phượng cười nên Phượng xé mất rồi. Cái thư thứ ba trong vòng một ngày một đêm dài Phượng cố viết rằng cho thiệt hay, rằng cho anh Phượng không thể chê chỗ mớ được. Lần đầu tiên trong đời Phượng viết thư tình đó. Thư tình ? Vâng, lần thứ nhất. Phượng viết cho một người con trai đầu đời Phượng thương, Phượng mến, Phượng quý, Phượng yêu : anh Phượng. Phượng nhắm mắt hình dung nét mặt tươi cười của Phượng. Phượng mở mắt, cầm cây viết lên tay cùi xuống tờ thư viết tiếp :

« Anh ơi, giờ khắc chừ anh đang làm chi nhỉ ? Anh đang lang thang dưới mưa hay đang ngồi trầm ngâm trong một quán cà phê mớ đó ? Chắc chắn anh đang phì phà khói thuốc. Một ngày 24 giờ hình như lúc mớ anh cũng hút thuốc, hút quên ăn, quên ngủ, hút một chấp e anh quên mất tiêu bé luôn. Bữa hôm nọ bé có đọc trong báo thấy người ta nói mỗi điếu thuốc sẽ làm giảm thọ người hút mất 7 phút đó anh. Anh tin như rứa không ? Lại nữa, hút thuốc nhiều sẽ mang bệnh ung thư, ung thư phổi, ung thư gan, ung thư lục phủ ngũ tạng. Anh ơi, anh bị ung thư chỗ mớ bé cũng không ngăn hết, chỉ sợ anh bị ung thư trái tim mới buồn. Vì trúng ung thư khoét thủng tim anh thì làm rặng còn chỗ để anh dựng hình bóng của bé được nữa. Thủ tưởng tượng đem

những điếu thuốc anh đã hút từ thuở mới biết hút tới chừ nới lại chắc sẽ dài bằng con đường từ lục địa lên tới những hành tinh, lên tới nguyệt cầu, dễ sợ chưa ? kinh khiếp chưa ? Thôi thôi, anh đừng hút nhiều nữa nghe, hút ít ít thôi anh nờ. Bé bắt đầu ghen với thuốc lá rồi đó, bởi vì thuốc lá luôn luôn hiện diện sừng sững oai linh trên môi anh, nằm cận kề trong túi áo anh, còn bé, bé xa anh quá chừng ; xa tới hàng ngàn hàng vạn gang tay. Nếu có quyền hành của một chúa tể, bé sẽ ra lệnh cho thế gian diệt trừ hết thuốc lá, hồi thuốc lá đồ hết xuống biển cho rồi

« Có phải vì hút thuốc nhiều mà anh có một thân thể trông ốm gầy ho hen rứa không ? Đạo ni bé thấy người ta đang mở chiến dịch ma túy, anh nghe lời bé đừng có ham lang thang ngoài đường nhiều, có ngày mầy ông chuyên viên bài trừ sẽ làm anh với bọm ghềnh họ bắt giam anh mất anh à ! bé hay lo xa rứa đó, không biết anh có lo như bé không nhỉ ?...»

Lần nữa, Phượng lại bỏ cây viết xuống dẫn lên tờ giấy vì tiếng kêu léo nhéo của bé Châu ngoài cửa :

— Chị Phượng ơi mở cửa, làm chi mà im lặng như Phật trong chùa rứa ?

Phượng lê đôi dép ra mở cửa, bé Châu ào vào quàng cặp sách lên bàn cời vội áo mưa tíu tít nói :

— Một tai nạn khủng khiếp rùng rợn vừa xảy ra đầu phố, một ông lính lái xe đụng nhằm một ông cảnh sát, ông cảnh sát văng ra xa đụng nhằm một bà lão... Phượng trừng mắt nhìn về mặt hơn hờ của bé Châu :

— Biết rồi, chị biết vụ đụng xe nó rồi, có phải ông cảnh sát văng ra xa đụng nhằm bà lão, bà lão văng mạnh vào cái trụ đèn, cái trụ đèn tổng Châu một đạp Châu văng về thầu nhà phải không ?

Bé Châu há hốc mồm nhìn về nghiêm nghị người lớn của chị [Phượng nó, thẳng bé định mở miệng cãi nhưng Phượng vội kê cái tủ chè vào miệng nó :

— Vào cất cặp sách rồi ra coi sửa giùm cái phanh xe đạp của chị một chút, trời mưa phanh không ăn lại tổng nhằm ông cảnh sát nữa thì chết cửa tứ.

Bé Châu nghinh mặt nhìn Phượng đưa 2 ngón tay trước mũi. Phượng cười xòa :

— Hai chực ? ừ thì sửa xong mới lấy tiền chứ.

Bé Châu gật đầu đồng ý, nó rút 2 tay vào túi quần lững thững bước đi rồi bỗng quay lại :

— Em phải làm cho xong 5 chiếc thuyền để trưa ni còn đưa với bọn thằng kính nữa, làm thuyền xong mới sửa xe được không ?

Phượng muốn thẳng bé biến nhanh để được yên tĩnh một mình nên Phượng xua 2 tay :

— Được được, miễn rằng sửa cho ngon là được.

Còn lại một mình, Phượng lại ngồi vào ghế, đôi mắt xuống trang thư viết dở, Phượng cầm cây viết lên tay, đọc lại một mạch từ đầu tự hỏi không biết chừ nên viết chi nữa hè ? Phượng nhìn ra vườn trầm ngâm ngắm những

đọt lá non xanh rung nhẹ nhàng ngoài cửa, những giọt mưa kim cương nổi nhau rơi xuống đất. Phượng nghĩ nên đem những giọt mưa vào thư, phải là cho anh Phượng biết những giọt mưa dễ thương sáng hôm nay mới được. Phượng đang loay hoay sắp chữ đặt câu đề viết thì, co tiếng bà bán hàng rao lạc rang trước cổng Ý tưởng Phượng lúc này bỗng thơm lừng mùi béo ngậy của những hạt lạc rang, Phượng bỏ viết định gọi mua ít gói, nhưng Phượng vội cầm viết cúi xuống trang giấy, quên mất những giọt mưa dễ thương ngoài cửa sổ, Phượng viết :

« Anh à, trong lúc bé đang ngồi viết thư thì bỗng nghe bà bán hàng rao lạc rang đi ngang ngoài cổng, bé thèm ăn lạc rang muốn chảy cả nước miếng rứa đó, nhưng bé không thể rời chân để ra mua được, bé không thích cái gì phá đám giờ phút thơ mộng lúc nì hết. Giờ phút bé đang nhìn trời mưa và viết thư cho anh, nhớ anh. Hơn nữa bé lớn rồi, con nít mới thèm ăn lạc rang phải không anh?...»

Viết tới đây Phượng buông viết, nghĩ ngợi không biết nên viết cái gì nữa cho đầy khoảng trống còn lại của trang giấy thư hai, bỏ trống cả một khoảng dài trong lá thư nó kỳ cục nghèo nàn sao ấy. Nghĩ ngợi một hồi, Phượng biết mình không thể viết tiếp chi được nữa. Cảm hứng đã tới ngõ cụt rồi, tắc tịt rồi. Phượng đứng dậy với ý nghĩ thôi để trưa viết tiếp, chiều gửi đi cũng không muộn lắm.

Phượng mặc áo mưa vào, buộc mũ lên đầu gọi bé Châu dặn dò trước khi ra đường :

— Tí nữa mẹ đi chợ về có hỏi thì nói chị tới nhà chị Tiên mượn cuốn sách nghe, ở nhà coi nhà giùm tí, nhớ sửa cái xe, chiều có hai chục ăn bò viên.

Trời tạnh mưa lúc Phượng trở về nhà. Buổi sáng đi đến nhà cô bạn tên Tiên, lang thang qua những con đường đan dệt bụi mưa và lá úa Phượng không người nhờ anh Phượng, trên đường đi ấy Phượng tìm thấy khá nhiều chỉ tiết vui và đẹp, Phượng định bụng về nhà Phượng sẽ kể lại cho anh Phượng nghe cuộc đi dạo thơ mộng sáng nay, nhất định khoảng trống còn lại trong lá thư phải đầy đặc những chữ thương yêu nồng thắm.

Nhóc tí Châu đón Phượng trước cổng với một lọ thuyền giấy trên tay, cu cậu đang loay hoay vén những dề cổ chân ngang trên dòng rãnh để nước lưu thông được dễ dàng và thuyền đi không bị vướng. Thoáng thấy Phượng cu cậu đã kêu nhặng xì :

— Chị Phượng coi thuyền em đẹp ghê không, thuyền nì sẽ trôi về thâu Bến Ngự, chị có gửi chị để thuyền chở đi không?

Phượng đứng dòm xuống dòng nước nổi bành bồng mấy chiếc thuyền giấy với một niềm vui gọn nhẹ như sóng lăn tăn trong lòng. Mắt Phượng chợt dừng lại ở chiếc thuyền sau cùng. Phượng muốn hét vang cho rung chuyển trái đất. Phượng muốn khóc một trận cho lụt ngập hết thành phố. Nhưng không. Phượng đứng ngẩn ngơ trông theo chiếc thuyền con đang lững lờ xuôi theo dòng nước, Phượng tái mặt. Lá thư Phượng cầm viết với tất cả rung động bén nhọn của tình yêu sáng hôm nay ; lá thư tình viết gửi người con trai đầu đời yêu dấu của Phượng đã biến thành chiếc thuyền và đang trôi, đang trôi. Phượng quay lại định tát cho nhỏ Châu một cái trời giáng, không thấy nhỏ Châu đâu cả ; thằng bé đang bận khai quang thủy lộ của nó ở cuối góc vườn. Phượng đứng im như pho tượng, Phượng ngược mắt nhìn bầu trời quang tạnh, Phượng khóc.

NGUA CHỨNG TRONG SÂN TRƯỜNG

truyện dài **VŨ MỘNG LONG**

Chợt Lành ngó tôi. Đôi mắt bỗng tan biến những sợi khói ưu tư. Khuôn mặt tươi lên một chút.

— Thưa thầy...

— Em muốn nói gì nữa ?

— Con nghĩ...

— Em không nên nghĩ lại. Khi người ta đã đóng cái đinh vào cột, nhổ ra, cái đinh vẫn bị oeo và cột đã có vết đóng. Em hiểu thầy nói chứ ?

— Dạ.

— Ít nhất, thầy cũng ở đây hết niên học. Sang năm, em đâu còn học với thầy.

— Con cần học thầy mãi mãi, học ở thầy nhiều thứ.

— Em đã học đủ rồi, bạn bè em đã học đủ rồi, trừ bọn thằng Phong, thầy cố gắng làm cho bọn chúng nó giống các em để thầy có thể yên lòng ra đi.

Lành gục xuống bàn khóc. Tôi để mặc nó khóc. Rồi nó sẽ nguôi ngoai. Chuyện Kim Liên yêu tôi chỉ Kim Liên, ông già Năm, Lành và tôi biết. Lành tiếp tục đốt những bài luận tình. Và tôi, tôi mơ hồ thấy một vết đen nhỏ trên manh áo trắng muốt của tôi. Đến một buổi tối, nhằm đúng ngày Lành về quê thăm gia đình, Kim Liên bắt chắp tất cả, nằng tới tìm tôi. Nàng khóc. Nàng trách móc tôi vô tình. Tôi xin lỗi Kim Liên và cho nàng hiểu rằng tôi yêu nàng tha thiết. Tôi trình bày hoàn cảnh của tôi.

Nàng hỏi :

— Bao giờ anh mới dám yêu em ?

Tôi nói :

— Bao giờ tôi rời tỉnh này và Liên lên đại học. Tôi hứa người tôi cưới sẽ chỉ là Liên. Nhưng Liên cũng phải hứa đừng gây xáo trộn nghề dạy của tôi, ít ra, trong thời gian tôi còn ở đây.

— Như thế, em khổ quá.

— Nhiều người khổ hơn Liên. Ta cần chịu khổ để tránh mọi đồ vỡ tan tác.

— Vậy thì em đành chờ đợi.

Liên về. Từ bữa đó, nàng không viết thư nhờ ông già Năm trao cho tôi và làm luận tình nữa. Ông già Năm ngạc nhiên. Lành ngạc nhiên. Lành vui vẻ vì nó tưởng bóng mây đen đã tan. Còn ông già Năm, hể gặp tôi, là cứ nhắc lại câu nói cũ kỹ : «Thiệt tình thầy không giống những ông thầy trẻ khác». Và, cuối cùng, ông chép miệng : «Tội nghiệp cô Liên» ! Họ chẳng biết thêm điều gì. Tính ra, tôi đã dạy ở ngôi trường này được sáu tháng. Sáu tháng trời mà tưởng chừng sáu niên học đặng đặng. Tôi lớn lên, kinh nghiệm dồi dào. Tôi tự hào cái mở kinh nghiệm của tôi. Bước đầu không hụt hẫng, vấp ngã, sẽ không bao giờ hụt hẫng vấp ngã. Giữa cái Tốt và cái Xấu chỉ cách nhau một sợi tóc. Nếu ta coi sợi tóc như bức tường cao, đầy chông gai, ta sẽ thoát hiểm. Tôi đang đứng trước biên giới sợi tóc. Và tôi biết tôi sẵn sàng bị quyến rũ để bước qua sợi tóc. Không ai dám nói mình chế ngự được tình yêu. Thường thường, người ta đều bị tình yêu khuất phục. Tình yêu làm người ta phẫn khởi, yêu đời và tâm hồn ngập úng mộng mơ. Nhưng tình yêu còn làm người ta điên dại, mù quáng. Một nhà giáo không thể điên dại, mù quáng, mặc dù, nhà giáo rất dễ điên dại, mù quáng vì tình yêu của học trò, vì vòng tay học trò.

Để khỏi bị vòng tay Kim Liên ôm chặt lấy cái thiên chức của mình, tôi vội vàng nộp đơn xin chuyển đi nơi khác, rất xa tỉnh lỵ miền Tây yêu dấu này. Tôi sẽ giữ lời hứa với Kim Liên. Khi tôi dám để vòng tay cô học trò của tôi ôm chặt lấy tôi, lúc đó, nàng phải không còn là học trò. Tỉnh lỵ, ngôi trường, học trò cũ đã trở thành một dĩ vãng. Một dĩ vãng xa rời hiện tại. Một dĩ vãng độ lượng và không khắc nghiệt với tình yêu. Một dĩ vãng bình thản, trống vắng vì người của dĩ vãng, những Lành, Phong Thành, Thiện, Du, Luyện... mãi leo dốc vật chất hiện tại, cũng sẽ độ lượng bởi họ đang thêm cuộc đời ban phát độ lượng. Đơn xin chuyển chuyên của tôi làm ông hiệu trưởng ngạc nhiên.

— Toa bỏ cuộc hả, Định ?

— Đâu có, xong cuộc rồi.

— Tại sao toa lại xin đi ?

— Sau này anh sẽ hiểu.

— Toa giống hệt thằng Lucky Luke ! Cho moa biết lý do được không ?

— Vấn đề tâm cảm.

— Bao giờ đi ?

— Gần hết niên học. Tôi lấy cớ ra Trung chấm thi. Anh chuyển đơn lên Bộ gấp. Thủ tục rườm rà đấy, anh lưu ý giùm.

— Ở đây, phụ huynh và học trò thương mến toa, toa đi sẽ phụ lòng họ.

— Chính vì không muốn làm phụ lòng tin cậy của họ mà tôi phải đi.

— Dạy thêm năm nữa, Định ạ ! Học trò đệ tam ao ước niên học tới được học toa.

— Họ không phá phách đâu. Thầy mới sẽ dễ dạy và, bất kể, thầy già hay trẻ, sẽ được học trò kính yêu.

— Toa đi moa tiếc lắm.

— Tôi cũng luyến lưu ngôi trường và tỉnh lỵ này lắm. Tôi không giữ đúng lời hứa, mong anh cảm phiền. Xin anh một điều : Anh đừng nói cho ai biết tôi nộp đơn xin chuyển chuyên.

— Sợ Bộ từ chối.

— Tôi xin hoán chuyển cho một đồng nghiệp miền Trung, Bộ sẽ chấp thuận.

— Toa lạ thật !

Đơn của tôi được chuyển lên Bộ hoàn toàn bí mật. Sinh hoạt của tôi ở các lớp học vẫn bình thường. Bọn thằng Phong không còn phá phách bần bè và thầy giáo nữa. Chúng nó làm việc. Thử thôi. Tôi chưa chinh phục nổi chúng nó. Điều đó chẳng cần thiết. Miễn là chúng nó không để tuổi trẻ của chúng nó phải sám hối sau này. Ngày tháng bỗng trôi nhanh. Tôi có cảm tưởng thế. Từ nay tới hôm tôi già từ ngôi trường ăm ắp kỷ niệm này không hiểu còn những chuyện gì xảy ra. Tôi hy vọng nắng sẽ hiền, gió sẽ ngoan, lòng người sẽ lắng lại, bình yên. Để tôi buồn man mác chất chớ kỷ niệm thương yêu vào hành lý.

15

Lớp học đã mất hẳn những xao động phù du. Mỗi người đều làm đầy đủ bổn phận của mình, dưới bàn học hay trên bục gỗ. Trước bầy đen, chỉ còn những người tuổi trẻ lo chuyện tương lai. Trong sân trường, ngựa chứng biến dạng. Xã hội bên ngoài vô cùng phức tạp và thường khó giải quyết những vấn đề quan trọng bằng thiện chí. Nhưng ở học đường, vấn đề nan giải cách mấy, vẫn giải được. Bằng những tâm hồn cao thượng. Trước hết, bằng đạo đức của ông thầy. Đạo đức của ông thầy soi sáng cho u mê của học trò. Ông thầy dạy học trò trung học, tôi nghĩ, cần có tấm lòng yêu thương đèo dạt như những cô giáo vườn trẻ. Yêu thương là vĩnh cửu. Tội lỗi trên đời đều đã bị yêu thương cảm hóa. Nhấn nhục và yêu thương, ông thầy nào cũng thấp sáng nổi ngọn đuốc « lương sư hưng quốc ». Tuổi trẻ bây giờ thật khó hiểu. Họ biết cả những điều mà họ chưa nên biết, không nên

biết. Họ chối bỏ giáo điều, sẵn sàng ngộ vực. Muốn giáo dục họ, phải cảm thông mọi ưu tư của họ và tạo giúp họ một niềm tin. Tuổi trẻ mất niềm tin là mất tất cả. Như bọn thằng Phong, chẳng hạn.

Chúng nó biến thành ngựa chông vì chúng nó mất niềm tin. Không tin thầy, làm sao học hành đây? Bản chất của chúng nó tốt? Hoàn cảnh xã hội, học đường, gia đình dẫn chúng nó vào con đường xấu. Thói thường, một người đã mang tiếng xấu, đôi vai người ấy chịu nặng thêm những bất bủi, miệt thị, kể ả từ mọi phía. Ông thầy cũng nằm trong cái «thời thường» đó, học trò mất hết sẽ không được cứu rỗi. Và họ sẽ thiệt thòi, sẽ khổ sở, đau đớn. Tôi rất tự hào đã cứu rỗi bọn thằng Phong. Không phải tôi là thần thánh. Chỉ nhờ tôi biết chịu đặng nghịch cảnh, phấn đấu đến cùng và thành thật đối với chúng nó. Tôi không thể khoe khoang lòng độ lượng của tôi. Đã làm thầy giáo, tất nhiên, phải ban độ lượng cho học trò. Đó là bổn phận và không bao giờ là sự thi ân. Bọn thằng Phong chưa bộc lộ thiện cảm với tôi. Có lẽ, chúng nó xấu hổ. Nhưng chúng nó đã gần gũi bạn bè, chúng nó không tự gây chia cách để cô đơn. Một cơn mưa chưa thể làm mát rượi sau những ngày nắng hạn. Cần nhiều cơn mưa. Cảm hóa lòng người đòi hỏi thời gian. Tôi không chờ đợi câu xin lỗi của thằng Phong, thằng Luyện, thằng Du hay thằng Thiện. Miễn là nó ngồi ngoan dưới bàn học. Tôi muốn vậy. Và tôi đã toại nguyện. Tôi không sợ bỏ cuộc *rodéo* giáo dục. Tôi có thể yên lòng già từ ngôi trường này.

Một hôm Lành hỏi tôi :

— Thầy không xa chúng con nữa chứ ?

Tôi đáp :

— Sang năm em lên lớp đệ nhất rồi, chuyện thầy đi hay ở đâu có quan trọng.

Lành nói :

— Chúng con cần học ở thầy nhiều nữa.

Tôi vỗ nhẹ vai Lành :

— Hãy lo học bài thi, đừng để ý chuyện tình cảm vụn vặt.

Tự nhiên, Lành nắm chặt tay tôi :

— Thưa thầy, con nghe nói chị Liên đã xin thôi học.

Tôi giả bộ thản nhiên :

— Thế à ?

Liên đã xin chuyển trường. Nàng lên Sài Gòn học. Liên không hề biết tôi cũng đã xin chuyển trường ra miền Trung. Nàng lên Sài Gòn học. Liên giữ gìn giữ tôi và muốn giữ tôi ở lại. Vô ích. Với tôi, tình lý này là nhà tu kia, là vùng đất cấm. Chuyện tình của tôi và Liên sẽ dẫn tôi hôn nhân nhưng không bao giờ xảy ra ở đây và bây giờ. Còn lâu. Lâu lắm.

— Chị ấy hết làm phiên thầy, thầy đừng đi nữa, thầy nhé !

tuổi núi

Trăng bao nhiêu tuổi trăng già

Núi bao nhiêu tuổi mới là núi non ?

Người có sinh, có lão và có tử thì núi cũng có sinh, có già và có chết. Chẳng phải riêng người với núi mà mọi vật trên thế gian này đều sinh sinh hóa hóa trong chu kỳ luân quản đó cả. Sự sinh hóa đó, nếu có khác chỉ khác ở tuổi đời dài ngắn mà thôi. Có sinh, có tử, người có tuổi người núi thì cũng có tuổi núi. Còn «... Núi bao nhiêu tuổi mới là núi non ?» Thì đây, câu trả lời :

vòng sinh hóa của núi

Nếu người sinh hóa trong vòng 3 vạn 6 ngàn ngày thì vòng sinh hóa của núi là 200 triệu đến 300 triệu năm. Các nhà bác học ghi nhận, núi sinh tùy thuộc vào nhiều hiện tượng phát sinh trong vũ trụ, đặc biệt là gắn liền với một vòng quay của giải Thiên Hà (système galactique).

Lúc còn hoai thai, núi được cấu tạo bằng mọi vật liệu chứa chấp trong lòng biển. Những triệu năm qua, các vật liệu đó kết hợp thành đá hoặc cứng hay mềm tùy theo sự hình thành. Tiếp đến, nhờ những cuộc «bể dâu»

hay những trận đại biến trong lòng đất, những khối đá kết tụ kia trôi lên trên mặt đất. Thế là một trái núi sơ sinh ra đời. Cũng như người, núi ra đời để hứng chịu mọi sóng gió của cuộc đời.

Nước và gió là những kẻ thù chính của núi. Thời tiết nóng lạnh cũng làm cho đời sống của núi phải lao đao. Sự giá buốt về đêm đã khiến nước đóng băng trên đỉnh núi. Nước đóng băng, nước giá tăng thể tích. Tỷ lệ giá tăng lên đến 10%. Sự gia tăng thể tích của những khối nước đóng băng đã ép những tảng đá núi xa lìa nhau. Đêm qua, ngày đến. Nắng mặt trời làm tan loãng những khối băng. Đàng lạnh gặp nóng, sức nóng bất ngờ làm cho vỏ đá vỡ nứt để rồi vĩnh viễn tách rời khỏi thân thể núi, theo giòng nước hòa vào lòng đất hay cuốn trôi ra biển. Ngoài nước, ở những miền trống trải như sa mạc chẳng hạn, gió là chiếc đũa sắc bén đưa mòn đá núi. Sau hết, những chất khí có trong không khí như khí hiđrô và khí anhydride carbonique, tuy không là những khí cụ sắc bén, nhưng cũng là những tấm giấy nhám làm héo gầy đời sống của núi để núi phải chết dần, chết mòn.

nhận định về tuổi núi

Núi còn dính nhận với sườn núi thẳng đứng là núi non. Đỉnh còn nhận sườn còn đứng vì núi chưa bị gió nước erua mòn. Trong số những núi còn ở trạng thái núi non trên thế giới này có dãy Alpes ở Âu Châu và dãy Himalaya ở Á châu. Theo các nhà địa chất học thì Alpes và Himalaya thuộc đệ tam địa tầng (ère tertiaire).

Núi có dính hết nhận và sườn hết đứng là núi già. Trong số những loại núi này có ngọn Puy De Sancy và dãy Massif Central ở Pháp. Núi già, theo các nhà địa chất học, thuộc đệ nhất địa tầng (ère primaire). Lúc còn trẻ thì người đứng thẳng, khi về già thì

**vũ
mộng
lông**

(Còn tiếp)

lung cồng xương chỉ là sự sinh hóa tất nhiên của tạo vật vậy.

Núi trẻ là núi ra đời khoảng từ 10 đến 20 triệu năm. Từ 30 đến 40 triệu năm, núi bắt đầu trở về già. Vào độ tuổi này, đa núi bắt đầu thay đổi. Người về già thì da người nhăn nheo. Ngược lại, núi về già thì da núi nhăn bóng. Núi khác người chỉ ở điểm đó. Da người già khô héo vì cơ quan dinh dưỡng mỗi mòn. Còn thân núi già nhỏ lại vì bị gió nước đeo gọt. Tinh trung bình hàng năm, giòng sông Mississipi ở Hoa Kỳ đem chừng 500 triệu thước khối đá núi ra đại dương. Còn giòng sông Pô ở Ý Đại Lợi thì được tổ bồi hàng năm khoảng 3 cây số vuông phù sa được cấu tạo bởi các bụi đá núi. Xem thế, bạn cũng đủ thấy hàng năm, đời sống của núi hao mòn như thế nào!

những dãy núi lớn nhất thế giới

Diện tích trái đất có chừng 5110 triệu cây số vuông thì biển và đại dương chiếm mất 2/3. Riêng những vùng có núi chiếm khoảng 1/4 diện tích đất đai.

Sau đây là danh tính những dãy núi lớn trên mặt đất.

Á CHÂU

Himalaya : Vĩ đại nhất thế giới bao trùm vùng đất dài 2.700 cây số và rộng 350 cây số. Có ngọn Everest cao 8 882 mét cũng cao nhất thế giới.

Karakoram : Chiếm một vùng đất bất khả xâm phạm. Có ngọn K2 hay còn gọi là Dapsang hoặc Godwin Auston cao 8.611 mét cao vào bậc nhì thế giới.

Pamir : Ở vùng cao nguyên cao nhất Á Châu có ngọn Pic S aline cao 7.495 mét.

Tibet : Ở vùng cao nguyên rộng nhất Á Châu với chiều dài 2.400 cây số và rộng 1.200 cây số.

Altai : Thuộc Trung Á có ngọn Bieloukha cao 4.506 mét.

PHI CHÂU

Núi ở Phi Châu thưa thớt, và cách xa nhau. Vùng núi lớn nhất tập trung

L I N H V I Ê T

ở xứ Ethiopie với ngọn Ras Dajan cao nhất là 4.620 mét.

Atlas : Dài 2.400 mét, đứng ra thì thuộc Âu Châu hơn là Phi Châu. Có ngọn cao nhất là Toubkal cao 4.165 mét thuộc lãnh thổ Maroc.

Rawenzori : Có 4 ngọn cao chùng trên 4.800 mét và 1 ngọn cao nhất là 1.118 mét. Tuy nhiên, núi này chỉ chiếm 105 mét chiều dài và 50 mét chiều rộng.

Kilimandjaro : Có ngọn Mawensi cao 5.355 mét và Kibo cao 6.010 mét. Kilimandjaro là một hỏa diệm sơn đã tắt. Các đỉnh núi tuyết phủ quanh năm còn sườn núi lại phì nhiêu với cây cối tươi xanh và cũng là nơi có các loài sơn giương và beo sinh sống rất nhiều.

Kenia : Cao 5.194 mét. Cũng là một hỏa diệm sơn đã tắt.

CHÂU MỸ

Mc Kinley : Cao 6.187 mét thuộc vùng núi ở Alaska chiếm vùng đất dài 3.540 cây số.

Appalaches : Thuộc loại núi già với ngọn cao nhất là 2.044 mét.

Andes : Dài 7.500 cây số có ngọn Aconcagua cao 6.959 mét thuộc xứ Argentine. Dãy này gồm nhiều núi lửa, trong số có ngọn Cotopaxi chưa tắt và là ngọn núi lửa cao nhất thế giới.

ÂU CHÂU

Alpes : Dài 1.200 cây số với ngọn Mont Blanc cao 4.810 mét.

Caucase : dài 1.440 cây số có ngọn Elbruz cao 5.647 mét.

Capartes : Ở giữa rừng rậm có nhiều ác thú sinh sống với ngọn cao nhất chừng 2.662 mét.

Pyrenées : Sườn thẳng đứng và gồ ghề nên rất khó leo. Dài 430 cây số với ngọn Aneto cao 3.404 mét.

Oural : Thuộc loại núi già chiếm một chiều dài 2.300 cây số là ranh giới phân chia Á và Âu Châu. Ngọn cao nhất là Narodnaya cao 1.890 mét

con vành khuyên buổi sáng

Và buổi sáng chim bay vào thành phố
Gió tung tăng trên mái tóc em dài

Anh đặt lên cho những giọt sương mai
Là tuyết đọng trên năm mười sáu tuổi

Em vẫn đi ngang cho anh thầm gọi
Tà áo bay che khuất nửa khung trời
Nửa trời kia phơn phớt nét hồng tươi
Môi son trẻ chưa lần nào son phấn

Nắng chưa về nên mắt em thấp sáng
Con đường đi dịu dịu ánh huyền mơ
Anh xin vàng dương chờ đợi sương mù
Đề anh ngỡ hôm nay ngày đến muộn

Anh vẫn tiếc con đường đi rất ngắn
Cho anh theo vào mộng chẳng bao nhiêu
Em vào trường, anh đứng lại đìu hiu
Nhìn ảo khuất trong hàng cây khuyếch diệp

Em ở đó lá chen vào mắt biếc
Xuyên cảnh cao tia nắng chớp song song
Dịu dàng mon man đôi má thẹn thùng
Làm tan cả xương trên vai tuyết phủ

Anh bỗng giật ánh hồng dương vội vã
Anh bỗng nghe hờn đổi bước vào thơ
Con vành khuyên bên hàng đậu lưa thưa
Bỗng chớp mắt nhìn anh cười chế diễu.

THẾ LUÂN

gửi người yêu dấu

Mưa sáng nay đã đổ
Trong róc rách lòng đường
Buổi trưa mặt trời xám
Trái tim tôi vẫn hồng
Mây kéo ngang mái ngói
Chân trời về rất gần
Xung quanh đời nhỏ hẹp
Lông tôi vẫn vô cùng...
Mưa sớm nay đã tạnh
Cây vừa hết lá vàng
Lại sắp sửa sang đông
Nước mắt còn thánh thót...
NHÃ UYÊN

trong vườn mắt nhỏ

Xót xa nào về trên xác lá
Trong vườn anh cỏ mọc rất buồn
Ngày vẫn ngày qua, anh rất lạ
Đợi bé về trên chiếc ghế nhưng
Nắng rất hanh trong vườn mắt nhỏ
Đề anh quên mưa đã xa mùa
Bé cứ cần móng tay rất khê
Ngồi một mình trải tuổi hồn nhiên
HOÀNG NHỦ MI

thơ cho cô bé học trung thu

Đường về nắng sớm mưa trưa
Thương em lứa tuổi đủ vừa cài trâm
Vườn thơm bông hạnh hương trầm
Đã qua chưa hết tuần trăng ấu thời
Tập lành phần má son môi
Yêu em dành bỏ một đời lang thang
TRẦN VĂN NGHĨA

đông du

● cho Tiên Sa
Gió bớt lạnh trong chiều mùa đông,
Chút nắng vàng cho má em hồng.
Màu xanh của lá reo trong nắng,
Là lúc cúc vàng sắp nở bông.
THÙY NHI
mây hạ
Em về đường nắng sầu mắt biếc
Lối cỏ cũng buồn theo áo bay
Chia xa hồn đau từng bước nhỏ
Âm thầm nước mắt vỡ trong tay.
LILAS

BẠN NGỌC THAM DỰ
CUỘC PHÒNG VẤN BỎ
TÚI CỦA TUỔI NGỌC

5

CÂU HỎI DÀNH CHO
TUỔI VỪA LỚN

một lần nào,
có ai đã hỏi bạn
những câu
sau đây?

1. Ở tuổi bạn, vấn đề nào được coi là « vấn đề lớn », chi phối nhiều thời giờ nhất, tại sao?
2. Bạn quan niệm như thế nào về tình yêu ở tuổi học trò, sự giao thiệp rộng rãi giữa trai và gái có nên khuyến khích hơn chăng?
3. Ý kiến của bạn ra sao về các phong trào trẻ bây giờ. Có phải bạn là người lúc nào cũng bận rộn tới chuyện theo đuổi « một »?
4. Có bao giờ bạn nghĩ tới chọn nghề nghiệp trong tương lai? Điều đó có làm bạn băn khoăn nhiều không?
5. Hẳn bạn có rất nhiều ước vọng, bạn muốn nói điều gì với những người chưa quen biết?

• Trả lời 5 câu hỏi trên xin bạn Ngọc *vấn tãi* để Tuổi Ngọc có thể đăng tải tất cả các ý kiến của các bạn.

• Xin điền vào mẫu phiếu tham dự cuộc phỏng vấn như sau (khỏi phải cắt ở báo) trên 5 câu trả lời của bạn Ngọc. (Nếu bạn muốn, bạn có thể gửi thêm một tấm ảnh).

• Ngoài phong bì đề thêm hàng chữ THAM DỰ CUỘC PHÒNG VẤN BỎ TÚI CỦA TUỔI NGỌC. Xin miễn kèm theo thư hoặc với bài vở khác.

• Sau khi đăng tải khoảng 100 ý kiến tiêu biểu, Tuổi Ngọc sẽ có một bài đúc kết và hy vọng sẽ là một tài liệu bổ ích cho những người lưu tâm nhiều tới những gì gọi là « vấn đề của tuổi trẻ ».

ở tuổi
vừa lớn
bạn có nhiều
điều muốn
nói, mời bạn
tham dự
cuộc phỏng
vấn của
chúng tôi

- họ và tên (hoặc bút hiệu) . . . . .
- tuổi . . . . .
- trường (h a y n g h ề nghiệp) . . . . .

THAM DỰ CUỘC PHÒNG VẤN
« BỎ TÚI » CỦA TUỔI NGỌC

MÂY QUỲNH

HƯƠNG KOANG

Tôi vẫn thấy chiếc xe xích lô đạp ấy, chiếc xe có tí tí sang giàu : màu sơn mới. Và người đạp xe cũ kỹ quen thuộc vẫn đưa khách về. Khách cũng cũ kỹ quen thuộc : một người mập mạp tay kẹp chiếc ví. Con đường này cũng cũ kỹ quen thuộc. Và cả tôi nữa. Buổi chiều nào cũng đều như vậy.

Nhà tôi không ở con đường này, tôi cũng không có nhà của một đứa bạn nào hay một ngôi trường để học nào ở đây. Nhưng con đường này vẫn luôn thân mật đầm ấm với tôi.

Và cả ngôi nhà nàng nữa, căn nhà không lời cuốn say mê tôi một chút ngạc nhiên nào. Vẫn là một căn nhà nhỏ có trồng hoa và suốt ngày đóng cửa.

Nhưng mỗi buổi chiều khi đi qua, nàng luôn luôn làm tôi kinh ngạc. Tóc nàng vẫn dài, da nàng vẫn xanh mượt, chiếc áo nàng vẫn màu trắng hoa Tỉ Muội, nhưng tất cả là những cảnh đẹp cho một kẻ được thấy tiên.

Tôi đi trên con đường này cả tháng nay. Hai tay thọc túi đi một cách nhàn dơ, một cách nhẹ nhàng. Buổi chiều nào nàng cũng ra tưới nước cho những cụm hoa trước nhà.

Đi ngang qua tôi chỉ nhìn nàng bằng một cặp mắt im lặng. Còn nàng thấy tôi lặng lẽ nhìn thì cũng tĩnh mịch cúi đầu.

Và một người nhìn một người cúi đầu, mờ mịt trong khoảng thời gian màu xanh.

Có một hôm nàng mặc chiếc áo màu vàng. Ôi màu vàng làm tôi nhưc đầu, khi thấy người con gái yêu làm mình thất vọng, tôi không nhìn nàng như thường lệ, hai tay thọc chặt túi, găm giữ đầu và tôi đi thẳng. Còn nàng không biết có tĩnh mịch cúi đầu không ?

Đến ba hôm sau tôi mới đi lại trên con đường ít ỏi cây, tôi thấy nàng mặc lại chiếc áo trắng tinh khiết. Tôi nhìn nàng bằng một cặp mắt như đèn bù cho một khoảng thời gian chờ đổi màu. Lần này nàng không cúi đầu dịu dàng như lần trước mà nhìn tôi, mắt nàng rười rượi buồn nhưng có một khoảng reo vui trong nhịp mi tối.

Và từ đấy nàng chỉ mặc chiếc áo màu trắng mềm mại lợi gió.

Vườn hoa nàng tôi để ý từng chiếc nụ, từng đóa hoa, từng chiếc lá màu úa xảm.

Tôi thuần tịnh nhìn nàng, nàng đang thanh khiết như hương Lan. Tôi lại van nài :

— Tôi đi trên con đường này cả tháng nay chỉ chờ đợi một nụ hoa. Nếu cô không cho tôi xin cúi đầu.

Nàng chợt ôm lấy ngực :

— Vàng, rồi ông sẽ thất vọng nhiều.

Tối hôm đó tôi cắm nụ hoa vào một ly nước để ở bàn và viết cho nàng một lá thư ngắn ngắn.

Lá thư ấy không được trả lời.

Khuya hôm đó thành phố bị đạn pháo từ rừng. Có một trái cối rơi trước nhà nàng phá tan chậu Quỳnh, những cánh hoa lá tan tác. Và nàng đã chết khi sáng sớm ra thấy, nàng đã mang sẵn trong người cơn đau tim trầm trọng.

Người chị nàng, đến giờ tôi mới biết thêm đó có phải là một điều lạ lùng không ?, còn cho tôi biết thêm tên nàng là Quỳnh.

Ôi nụ Quỳnh của tôi sao héo hắt trong ly nước đục.

Có một lần nàng đang chăm chú tưới nước một cách nâng niu chậu Quỳnh, những chiếc lá xanh mượt như nàng. Và tôi đứng lại ngắm một vì hoa chau chuốt cho một vì hoa. Không hiểu vì sao nàng lại không ngược mặt.

Những chiếc nụ Quỳnh từ những chiếc lá đang đến dần tuổi dậy thì, những nụ hoa đã biết với gió to son, niu nắng đánh phấn. Và tôi càng thấy nàng chăm sóc kỹ lưỡng hơn.

Cho đến một hôm nụ đã hứa hẹn cho một con gà nhìn trời sáng để gáy : con đường vắng lặng, tất cả đều ngưng đọng.

Tôi đánh bạo mở lời :

— Thưa cô, cô có thể cho tôi xin một đóa hoa Quỳnh.

Nàng ngược lên, tôi thấy khuôn mặt nàng trắng xanh và môi hơi tái, không có một chút gì hồng vẻ e thẹn :

— Hoa là đứa bé không đem lại một điều gì vui che ông đâu.

duyên anh

Vậy đó, bỗng nhiên mà họ lớn
Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngàn trong vôi áo thêu thơ
HUY CẬN

Câu nói thom tho quá. Tôi bèn chia tay về lạ, nhét vội vào túi cho đỡ xấu hổ. Rồi hỏi:

— Thưa chị, Ngọc có gửi thư từ cho em không?

Chị lắc đầu:

— Nó cúm nặng.

Tôi chán chường:

— Chắc bút mực cũng cúm.

Và điều:

— Đôi khi ái tình phải cúm, phải thương thực tới, chị nhỉ?

Chị Phụng cười. Nếu sau này tôi trở thành Nguyễn Bình hay Trần Quang Dzũng thì hình ảnh của chị, nhất định, bằng bạc trong thơ của tôi. Chúng tôi chia tay nhau. Chờ chị Phụng « tít tấp dặm đường », tôi mới nhẩy bỏ tới gốc cây, móc túi lôi cái phong bì ra coi. Có một ngàn. Một ngàn là giàu rồi. Tôi anh dũng bước đến một ngã tư, gọi « chiếc xe nhân dân » tặc kêu là xích lô máy. Tôi bảo đồng chí công nhân xích lô máy trong lực lượng công nông thế giới chở tôi lên Sài Gòn rồi tới rạp xi nê Vĩnh Lợi coi phim Ấn Độ có khúc phim màu Chà và nhẩy múa.

Rồi rạp xi nê Vĩnh Lợi, trời đã bàng lảng bóng hoàng hôn. Tôi lang thang trên vỉa hè. Ghé sạp báo coi tạp tuần báo *Đời Người*. Mắt tôi bỗng sang lên khi thấy một bài thơ của mình nằm chính ịch ở nửa trang báo.

Nhưng sáng một tí là vội tối ngay. Bởi vì bài thơ gói ghém nhiều tâm sự, bài thơ đặc ý nhất, bài thơ có nhiều triển vọng đi xa trong tương lai của tôi vẫn nằm bên cạnh cái quảng cáo thuốc trị! Tệ hại quá xá là ông xếp typo vác cái tít *Ai đau khổ vì bệnh trĩ* đặt trên đầu bài thơ trữ tình của tôi, còn cái tít bài thơ *Tình Sầu* thì lại trình trong năm trên cái quảng cáo mười hai thứ trĩ. Thi ca và bệnh trĩ liên hệ mật thiết ghê! Tôi có cảm tưởng tuần báo *Đời Người* muốn mời tôi cộng tác mục vui cười. Hoặc họ muốn ví thơ của tôi với bệnh trĩ. Hoặc dùng thơ của tôi để chữa bệnh trĩ. Vậy thì tôi dấn thân nặng. Thi ca đã phục vụ... bệnh trĩ. Hay, ít ra, đọc bài thơ mang cái tựa đề *Ai đau khổ vì bệnh trĩ*, những người đang đau khổ vì bệnh trĩ có thể nở một nụ cười trên khuôn mặt nhăn nhó.

Tôi vội mua hai số *Đời Người*, rồi cắt lẹ. Vào câu tiêu công cộng, tôi xé bài thơ của tôi, xé luôn cả cái tít *Ai đau khổ vì bệnh trĩ*. Thế là bài thơ... vô đề. Tôi trở về Nhà Hát Tây sau khi đã ăn hai đĩa cơm sườn nướng ở hẻm Cas'no. Căn nhà êm ấm của tôi đủ mặt những chiếc con trai vừa lớn đang đau khổ vì tình yêu. Quỳnh, Nhân, Thủy ngồi thộn mặt. Nhân danh trưởng thi nhóm Sang Độc và người có trách nhiệm đưa bọn này vào tình sử, tôi yêu cầu từng đưa bá cáo thành quả của một buổi chiều đi tán gái. Đây là bá cáo của Quỳnh kèm theo sự chất vấn:

— Hồng rồi!

— Tại sao?

— Tôi tham lam quá, «lãng xê lét» cho hai em một lượt. Không ngờ hai em là bạn tri kỷ của nhau. Hai em khoe thư tình...

— Rồi sao?

— Rồi hai em trả lại.. tình tôi một lượt. Hai em cười rũ rượi, khuyên tôi nên viết thêm bức thư tình thứ hai.

— Mà trả lời thế nào?

— Tôi nói: Thưa nhị vị cô nương, tại hạ sẽ cố gắng!

— Lỗi tại mà thiếu chàng thủy. Ái tình không phải là... đá bóng tròn mà cần cầu thủ phòng hồ.

— «Ông» khuyên tôi làm gì?

— Tìm em khác không về chung lối với hai em cười mà, tiếp tục «lãng xê lét».

Đây là bá cáo của Nhân:

— Nàng «cẩn cầu» rồi, «ông» ạ! Tôi mạo phép «ông» gửi tặng nàng mấy bài thơ của «ông». Nàng trả lời cảm động lắm. Anh nàng bảo tôi nên lấy bút hiệu Xuân tóc đỏ. Thế là nghĩa lý gì?

— Thi sĩ Xuân tóc đỏ là nhà thơ đánh dấu thời đại xe điện chạy vung vít ở Hà nội. Cũng như nhà văn hào Mark Twain đánh dấu thời đại tàu thủy chạy trên sông Mississippi.

— Vậy là anh nâng mê thơ tôi ?

— Thơ mà à ? Ừ, thơ mà...

— « Ông » khuyên tôi làm gì ?

— Mà tiếp tục xin tiền bà bỏ mua chuối cho tao ăn khi tao đói rách. Cuối cùng, bá cáo thê thảm của Thủy :

— Chiều nay, em Hòa đổi xử thật tàn tệ với tôi. Nàng quay lại, nhờ nước miếng ba lần !

— Mà phản ứng ra sao ?

— Tôi lặng lẽ rút lui. Số tôi đen quá, đi ngược chiều. Cảnh sát thổi tu hít. Tôi bị lôi về bốt, năn nỉ khô cổ mới được tha. Có lẽ tôi phải liêu một phen.

— Mà định tự tử ?

— Không, tôi liêu nắm lấy tay nàng. Một lần. Rồi thôi. Tôi sẽ đi kiếm một em bán thuốc lá, cưới em làm vợ.

Tôi an ủi ba môn đệ bằng cách móc túi lôi ra những tờ giấy một trăm và hai bài thơ xé như cóc gặm :

— Báo *Thâm Mỹ* của văn hào Thanh Nam đăng thơ tao đây này. Bài thơ *Vô đề*. Thanh Nam trả tao một ngàn nhuận bút, mời tao đi nhậu nhẹt. Chúng mày tưởng tao không gặp trục trặc kỹ thuật ái tình ư ? Chiều nay, em của tao giả vờ cúm. Tao cóc cần. Em cứ việc cúm. Em cúm đã có thơ Sang Độc. Bị ái tình hành hạ thơ mới hay. Chúng ta sẽ trở thành những thi sĩ lừng danh, cứ gọi là gạt ra không hết các em đẹp như tài tử xi nê ái mộ.

Vỗ vai Thủy, tôi nói :

— Đừng dại dột lấy em bán thuốc lá nào đó, mà y nhé !

Tôi dẫn cả bọn đi ăn thịt bò khô. Chúng nó quên ngay nỗi buồn. Và chiêm ngưỡng tôi, chiêm ngưỡng thi sĩ có bài thơ bất hủ tựa đề *Ai dau khổ vì bệnh trĩ*.

11

Vũ Khắc Nệm đã bỏ cán nhà nghệ sĩ ra đi. Nó bảo ở đây bừa bãi, học hành không được, tối ngày chỉ nghe chuyện thi ca tình yêu Sang Độc chán mớ đời. Thực tình nó bỏ đi vì nó... vô duyên, chẳng em nào mê, lại lười tán gái và thiếu hẳn cái năng khiếu thi ca Sang Độc. Đặng Xuân Côn cũng đã bỏ đi. Nó viện lý do không thể chung sống với bọn ve sầu đàng điếm. Cu cậu đã học đòi yêu, đã nhảy lên xe ô tô buýt xanh theo một em và nhảy xuống vội vàng té trầy đầu gối, rách quần, chàng cảm thấy yêu vất vả, khổ

cực quá, chàng bèn về Khánh Hội, đêm đêm ngủ dưới tàu. Nhà nghệ sĩ chỉ còn Quỳnh, Nhân, Thủy và tôi. Kinh tế bị đe dọa. Có lẽ tôi đành lãnh bánh mì lên, chấm đường mà ăn. Và làm thơ Sang Độc. May ghê, đúng lúc cơn áo sứa soạn diu tôi về đời sống thật của một dân tứ cố vô thân thì bạn vàng Bùi Chu của tôi, Lý Thông, xuất hiện. Nó đang theo học khóa huấn luyện cán bộ thông tin mở tại Kháms Lớn. Nó tìm tôi cầu cứu. Chả là con ông cụ ba hoa chích chòe về văn nghệ với các em đồng khóa lại đại dốt xung phong nhận chức trưởng ban báo chí, mỗi tuần « xuất bản » một tờ bích báo. Lý Thông đi tìm bạn bè Hà nội ngày xưa. Nó gặp tôi hỏi :

— Đạo này mày làm nghề gì ?

Tôi kiêu hãnh đáp :

— Nghệ sĩ lang bang.

— Bỏ học à ?

— Tiền đâu mà học ? Tao viết văn làm thơ kiếm ăn lai rai.

Lý Thông sững quá :

— Mày biết viết văn, làm thơ ?

Tôi nói :

— Bộ mày quên hồi ở căn gác số 13 đường Ngô Thời Nhiệm, Hà nội mày đã hi hục chép thơ tao vì nghĩ là thơ Xuân Diệu ?

Nó cười :

— Ừ nhỉ !

Và đề nghị :

— Tao đang cần ít thơ, tùy bút, truyện ngắn chống Cộng và thương nhớ đất Bắc, hận thù Bến Hải, mày giúp tao một tay được không ?

Tôi hỏi :

— Nhuận bút ?

Nó nhún vai :

— Tao trả hậu hĩnh. Mỗi bài thơ hai chịch, mỗi cái tùy bút năm chịch. Với điều kiện...

— Gì ?

— Ký tên tao.

— Đồng ý.

Tôi tính nhằm mười bài thơ là hai trăm, mười cái tùy bút là năm trăm. Một tháng có bảy trăm thì sống phong lưu quá.

— Bao giờ đưa tiền ?

— Có bài là có tiền. Đưa bài nào tao phát tiền bài ấy. Mà mày làm thử một bài chống Cộng tao coi có đúng lập trường không đã.

Tôi bảo Lý Thông đi chơi, nửa tiếng sau trở lại. Nó cho tôi gói *Ruby Queen*. Tôi nghĩ tới Ngọc, tới tình yêu, ngồi làm thơ chống Cộng. Tôi chống Cộng vì tình yêu. Đây là bài thơ chống Cộng « dễ sáng chi ông » : (Còn tiếp)

duyên
anh

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

những võ khí tối tân

— Gần đây nước Nga mới chế tạo ra được một thứ vũ khí tối tân đặt tên là «I.C.B.M», một viên đạn liên lục địa. Viên đạn này mang theo trong thân một trái bom khinh khí tự động bay xa hàng ngàn cây số. Nga đặt «I.C.B.M» tại SIBERIA trên đảo Rodolphe cách thành phố Mỹ chỉ 7.000 cây số mà thôi ..

— Trong khoảng thời gian gần đây nước Mỹ cũng đã chế tạo một thứ hỏa tiễn ngùn, tên đặt là «ATLAS». Không những tự động mà con biết tính toán được những đường phải vượt qua. Hình dáng hỏa tiễn này giống cái bút chì dài 25 mét, đường kính 3 mét, xẹt trong không gian với tốc độ 24.000 cây số giờ. Người ta tính cứ 150 hỏa tiễn như vậy có thể tiêu diệt 75.000.000 người trong chỉ một ngày. Hỏa tiễn của U.S.A đã được đặt ở Bắc Cực tại vùng Groenland chỉ cách đô thị nước Nga từ 3.500 đến 600 cây số mà thôi.

Roméo GIANG THANH BÌNH

hãy suy nghĩ

— Tình kiên nhẫn là một thứ cây có rễ chắc chắn nhưng trái rất ngon ngọt.

(Maxime Persane)

— Tình yêu tổ quốc thật sự và vững bền là chúng ta làm cho quốc gia thêm tốt đẹp và tự do với mọi điều có thể được, nhưng nếu chỉ duy nhất tranh luận về các nhà lãnh đạo và phổ trương có nhiều thi sĩ tài ba hơn các nước láng giềng thì đấy là tình yêu ngu xuẩn về bản thân chúng ta hơn là tình yêu TÔ QUỐC.

— Về việc giúp ích kẻ khác, cần phải suy nghĩ là đời người ngắn ngủi và không nên lãng phí thời gian.

— Chúng ta nghèo nàn là ngoài ý muốn của chúng ta nhưng làm cho người khác phải kính trọng sự nghèo nàn của mình vẫn luôn tùy thuộc ở chúng ta.

— Chân lý không tìm kiếm sự thực chỉ là chân lý nữa chừng.

— Sự giàu sang rốt cục lại chỉ là một vật tương đối : như một người có ít chỉ muốn ít thì còn giàu sang hơn kẻ có nhiều lại còn muốn nhiều thêm nữa. PIANO ghi

nguồn gốc cái bắt tay

Thời Trung Cổ ở Âu Châu các ông đeo gươm, dao găm như các chàng chẵn bò đeo súng ở Hoa Kỳ. Để tỏ thiện chí khi gặp nhau, họ thường đưa tay mặt ra ý nói mình không có vũ khí.

Sau bao biến đổi, cái bắt tay ra đời. NGỌC VĂN

bản cửu chương

Các bạn có biết tác giả bản cửu chương mà chúng ta học ở bậc tiểu học là ai không? Vì trả lời hộ các bạn nhé, nhà toán học Pythagore đấy ạ.

XUÂN VI

cho những cửa sổ của linh hồn

Những người «vừa lớn» thường rắc rối lắm. Họ thường nói chuyện mỉa mai bằng mắt chứ không bằng mồm. Ấy thế cặp mắt phải «mơ huyền» mới được. Vô phước lòng mi của cô nào ngắn thì hết mơ huyền mất.

Thế mà Áo Vàng đã thí nghiệm được 1 cách hay lắm. Các bạn cứ dùng bàn chải nhỏ nhúng vào rượu Rhum pha với huile de R cin (hỏi Pharmacie) hai phần đều nhau, và chải xuôi theo các lông mi. Cam đoan có kết quả bất ngờ. ÁO VÀNG

xa gần

— Nước Tàu xa hay mặt trời xa hơn chúng ta ?

— Nước Tàu xa hơn !

— Sách nào bảo thế ?

— Cần gì !, hằng ngày mình đều thấy mặt trời còn nước Tàu xa lắc xa lơ mình đâu có thấy... NGUYỄN THỦY

méo mó nghề nghiệp

Vợ của anh chàng thợ sơn da đen vừa mới hạ sanh một hài nhi đen như .. lọ nồi. Sau vài phút nựng nịu con anh chàng bèn đeo vào cổ đứa bé tấm bảng với hàng chữ như sau : «Sơn còn ướ»

bệnh lạ

Tít tới phòng mạch một bác sĩ tư nọ với dáng điệu hấp tấp :

— Thưa bác sĩ tôi đau.

— Đau gì đây ? Bác sĩ hỏi. Tít ngập ngừng :

— Dạ đau... khổ ạ

— ?? !! MỘNG BÌNH THANH

ai lì hơn ai

Thuở xưa bên Tàu có 2 anh em

Tòa soạn đã «còm mắng» đôi
hĩa bầy dậm cho

tuổi ngọc

số 21

Đôi hĩa bầy dậm đó sẽ đưa bạn
Ngọc tới phương trời nào...
Ồi, hồi hộp quá !

gia đình nọ, người anh làm tướng quốc. Một hôm người anh hỏi em :

— Trường hợp khi em ra đường có ai đó nhờ bả nước bọt vào mặt em, thì em xử sự thế nào ?

Người em cũng ghé góm lăm trả lời :

— Em kéo vạt áo chùi rồi bỏ đi.

Người anh lắc đầu bảo :

— Không được . em làm thế họ vẫn giận, chỉ bằng cứ để vậy cho nó khô. TUẤN (Biển Hòa)

lắm cảm

Người đàn bà nọ hỏi người dạy học :

— Thưa thầy, trong lớp này có trò nào tên Trung không ạ ?

Thầy giáo mở sổ tìm mãi không thấy tên Trung bèn hỏi :

— Thưa bà, thế cháu học lớp mấy ạ ! Bà ta nói : Nó học dưới anh nó một lớp ạ.

Thầy giáo vẫn từ tốn hỏi.

— Thưa bà anh trò Trung học lớp mấy ạ ?

Bà nọ đáp tỉnh khô :

— Thưa thầy thẳng anh nó trên nó một lớp đó thầy. XUÂN VI

trong rạp hát

Một ca sĩ mới vào nghề đến hát

thử cho ông chủ rạp nghe. Nghe hát xong, ông ta nói :

— Tôi không muốn nghe tiếng gào thét trong rạp của tôi.

— Nhưng tôi hát chứ có gào thét đâu ?

— Phải. Anh thì không nhưng khán giả sẽ gào thét cho mà nghe... TÊ TU

mách các bồ nhé

— Nếu bị mụn lẹo nổi ở mắt mấy bồ lấy chỉ quấn vào ngón tay giữa, tay trái nếu mụn ở mắt phải và ngược lại.

— Lỡ tai mấy bồ không may có chú kiến nào lang thang trong đó, nhớ thấm tí nước bọt xoa vào lỗ rốn, bõ ra liền.

— Ở nhà nhô con nào bị hóc xương cá ? bồ lên để xương cá lên đầu nhóc con khỏi liền nếu đừng cho hấn biết.

— Một trái cam ăn vào buổi sáng sớm giúp quí bồ đi tiêu dễ dàng nếu bị táo bón.

— Đậu hũ lớp bọt chữa khỏi bệnh nhức đầu kinh niên.

Riêng tớ có mỗi một bệnh hay ăn vụng chả biết chữa cách nào cho khỏi, ai biết chỉ tớ với.

MỘNG BÌNH THANH

phòng đặc biệt

Một ông khách phàn nàn với chủ khách sạn :

— Ông tính 800 đồng một đêm đắt quá. Đêm qua tôi ngủ không được vì nước mưa cứ theo cái lỗ thủng trên trần chảy xuống giường.

— Thật hả ? Nếu vậy là phòng có douche. Không phải 800 đồng đâu ông ơi, 1000 đồng đấy. HỒNG TRẮNG

bạn có biết

Hiện nay tại Hoa Kỳ có 100.000 khoa học gia, kỹ sư, kỹ thuật gia đang bị thất nghiệp. L.Đ.

Kiến vàng ơi !

hãy gửi về KV câu hỏi mà bạn hỏi ai cũng bị chê là ngờ ngẩn.

HỎI —. Kiến Vàng ơi ! rũi khi hấn chọc ghẹo mình, mình làm nghiêm nhìn thẳng vào mắt hấn, mà mắt hấn nhìn mình không nhìn cười được thì sao hở ? THƠ

ĐÁP —. Bạn cứ cười tự nhiên rồi lấy trong ví ra chiếc gương đưa cho hấn và lịch sự nói : nè bạn, dù là con trai bạn cũng nên soi gương để biết mặt mũi mình một tí.

HỎI — Kiến Vàng ơi ! hỏi Kiến Vàng. Răng mờ « húi cua » đi chơi mi « kip tóc » thường tỏ ra mình rất ư là hào hoa vậy nhỉ ? THIÊN LÔI

ĐÁP : Bởi thể khi vào tiệm ăn, cô kêu la lịa đủ mọi thứ cho mình mà cậu chỉ khẽ khẽ nói với bồi : cho tôi một ly nước lạnh. Và thực tế nhiều khi thâm não lắm Thiên Lôi ơi, có khi hện rồi mà chẳng dám tới bèn cáo lỗi : bận lắm. Thực ra trong túi vẫn chưa xoay đâu được vài bõ.

HỎI : Kiến Vàng ơi ! Kiến Vàng cho Tâm hỏi một câu nhè : tại sao trái bắp lại có những sợi râu như thế ? MINH TÂM.

ĐÁP : Trái bắp khi « mọc răng » đầy đủ thì có râu. Điều đó chứng tỏ là : Tôi già rồi đấy. Và cứ dẫu đó mà người ta mời nó về nhà cho... dưỡng già.

HỎI —. Kiến Vàng nè ! Tại sao người ta bảo « yêu là đau khổ, hay tình là dây oan ». Và như vậy có đúng không hở Kiến Vàng ? BÍCH TUYẾN

ĐÁP —. Điều đó đúng quá xá. Song, nếu đời chẳng có đau khổ, chẳng có dây oan quấn quýt lấy chân, vậy lấy cuộc đời thì đời... lãng nhách. Vì thế dù biết là đau khổ, là oan trái mà người ta vẫn cứ lao đầu vào.

kiến vàng và bạn vàng

KIẾN CẬN.— Bạn đoán sai bét, mời bạn đoán thêm câu khác. KV cam đoan sẽ bảo hộ hàng nhà Kiến hãy hoãn binh đợi lệnh.

— ÁO VÀNG (Đà Nẵng).— Đi vòng quanh quê hương, đó là giấc mơ của TN. Hy vọng sẽ gần được hỏa tiễn vào chân nổi ước mơ ấy để đầy nó đi nhanh được, AV đợi nhè. Riêng KV sẽ đợi cô buồn thêm lần nữa để KV được đọc thư cho... đỡ buồn. Thân ái.

— XUÂN SƠN (Cần Đức).— KV bò chậm quá, xin lỗi nhè.

— TAM ANH (Qui Nhơn).— Cảm ơn bạn nhiều về những giòng chữ ấy đó là những cái tay vịn để an ủi chúng tôi vững bước. Mong rằng TN sẽ xứng đáng hơn niềm mong mỏi của bạn Ngọc. Thịnh thoảng nếu rảnh tay súng thì cầm viết nhè. KV mong lắm đấy.

— QUYÊN DƯƠNG (Tam Kỳ).— Điện Tin : Đã nhận được đầy đủ hàng hóa -- Vẫn khoẻ mạnh chứ ? STOP.

— MỘNG BÌNH THANH (Sài Gòn). Théc mec chi dzậy, KV là KV. Bộ chưa đọc tiểu sử « Anh em KV do ông ĐTL chép hay sao, chào thống cảm lớn.

— NGỌC VĂN (Tân Uyên).— Hàng của bạn kỳ này đã bày bán gắp, rất hay ho. Chuyện bạn hỏi, KV « hồng dâm » giúp đê. Nhưng trong thâm tâm thì KV vẫn nghĩ, nên mở mục ấy ở trong Chạp Phô sẽ đỡ khách vô cùng. Nhưng đã nói, KV... hồng dâm.

— DIỆP THANH HỒNG LAM (Tuy Hòa).— Nếu bạn nào hỏi « Kiến Vàng

ơi » mà KV trả lời được KV sẽ trả lời ngay, bằng KV cảm thấy không hay ho gì, KV làm bộ... điếc. KV sẽ mở lại các cuộc thi hào hứng.

— NGUYỄN HUY TÔNG (KBC 4152).— KV dốt toán và lười cả tính. Vậy KV sẽ đăng nguyên văn câu chứng minh của bạn. Mong rằng đó cũng là một thích thú cho tất cả các bạn Ngọc ham môn toán.

không ký lô nào

Chàng và nàng dạo phố. Họ cãi nhau về giá trị của đàn bà. Nàng cho rằng đàn bà là trên hết tất cả, cái gì cũng là đàn bà. Chàng nói rằng « đàn bà không một ký lô nào cả ». Chàng và nàng cãi nhau chí chóe. Nàng giận. Chàng hứa chứng minh cho nàng xem.

Chàng gọi một chiếc xích lô máy :
— Từ đây đi chợ Lớn bao nhiêu tiền ?

— Dạ, ông đi thì một trăm đồng thôi.

— Còn... nếu có cô này đi nữa ?
— Dạ, thì cũng một trăm.

Chàng xoay người lại nói với nàng :

—Đó, em thấy chưa, đàn bà không có nặng một ký lô nào cả mà. Có em cũng một trăm, không có cũng một trăm mà. TRẦN XÊN BẠC LIÊU

kiêng cử

— Trời ơi ! Chủ nhà nó về kia mây. Dọt lẹ đi.

— Chạy đâu cho thoát bây giờ ?

— Mở cửa sổ ra nhảy đại xuống đi.

— Bộ may không nhớ đây là tầng lầu thứ 13 sao ?

— Trời ơi ! Với giờ phút này mà mày còn kiêng cử con số 13 nữa sao ?

KIẾN CẬN

Mời bạn vàng tham dự cuộc phỏng vấn « bõ túi » của Tuổi Ngọc đăng nơi trang 32

TOÁN HỌC

HẠNG NHỎ

hai con số, vô số chuyện

Thưa ông,

Tôi là dân Kaki nhưng vẫn thích tuần báo Tuổi Ngọc vì các mục khá ngộ nghĩnh như: Ngọc thân ái, Kiến Vàng... nhất là hiệu chụp phỏ của ông.

Trong số 16 của mục Chạp Phỏ có chỗ 2 con số do một bạn đọc đã gửi như sau: Ta có 2 con số 19 và 0,95. Nếu ta nhân hoặc trừ 2 số ấy thì ta tìm được một kết quả là 18,05. Bạn đọc ấy bảo là « duy nhất » khiến cho tôi thắc mắc và tôi có thể tìm « vô số » cặp số:

Ta có:

$$\begin{aligned} A - B &= A \cdot B \\ A &= A \cdot B + B \\ A &= B(A + 1) \end{aligned}$$

Suy ra:

$$B = \frac{A}{A + 1}$$

Thử lại:

$$A \cdot B = A \cdot \frac{A}{A + 1} = \frac{A^2}{A + 1}$$

$$A - B = A - \frac{A}{A + 1} = \frac{A(A + 1) - A}{A + 1}$$

$$= \frac{A^2 + A - A}{A + 1} = \frac{A^2}{A + 1}$$

Như thế:

$$A \cdot B = A - B$$

Với điều kiện:

$$B = \frac{A}{A + 1}$$

Do đó muốn tìm cặp số mà $A \cdot B = A - B$ thì ta chỉ cần:

$$B = \frac{A}{A + 1}$$

Như thế ta có thể lấy bất cứ một con số nào ta cũng có thể tìm được số thứ 2 để có $A \cdot B = A - B$

Thí dụ:

1. — $A = 1 \rightarrow B = \frac{1}{2}$
2. — $A = 4 \rightarrow B = 0,8$
3. — $A = 9 \rightarrow B = 0,9$
4. — $A = 19 \rightarrow B = 0,95$
5. — $A = 24 \rightarrow B = 0,96$

Qua 5 thí dụ trên ta thấy 2 con số 19 và 0,95 chỉ là một phần của « dãy » số trên. Như vậy (19 và 0,95) không thể là 2 con số « DUY NHẤT » như một bạn đọc đã viết và ông cho đăng.

Thành thật chào ông, chúc cửa hiệu chụp phỏ của ông được nhiều môn hàng « béo bở » hơn nữa.

NGUYỄN HUY TÔNG (KBC 4152)

cao su

Hai dân kíp tóc, húi cua đố nhau:

- Đố « đấng ấy » nước mình có giồng cao su không?
  - Có chứ. Nhiều là khác.
  - Đề làm gì?
  - Xuất cảng ra ngoại quốc.
  - Thế ngoại quốc mua để làm gì?
  - Sao « bở » ngu thế! Đề làm vỏ ruột xe hơi và dụng cụ bán chợ Việt Nam.
- TRẦN THỊ PHƯƠNG KHANH

hoan hô

Mười tí hon mới bay lần đầu. Sau chuyến « công du » về nói với mẹ:

- Mẹ ơi! con bay vô phòng, cả nhà ngồi dậy vỗ tay hoan hô con đó mẹ! Mẹ: !!!
- CHÂN TRÍ

CPTN nhận mua bán đổi chác tất m các loại hàng cũ mới cam đoan cãi rất mau.

bình phương

Theo qui tắc thông thường muốn bình phương một số thì lấy số đó nhân với chính nó. Bây giờ Tâm xin nói rõ cách thức bình phương đó nhé:

Vi dụ: 45²

Trước hết bạn đem con số sau bình phương:

$$= 5^2 = 25 \text{ (viết 5 giữ 2)}$$

Xong bạn lấy 2 con số đã chọn (đã chọn đề bình phương) nhân lại với nhau và gấp đôi lên.

$$\begin{aligned} 4 \times 5 \times 2 + 2 \text{ (số giữ của 25)} \\ = 42 \text{ (viết 2 giữ 4)} \end{aligned}$$

Sau cùng bạn lấy con số đầu và bình phương lên:

$$4^2 = 16 \text{ cộng với 4 (số giữ của 42)} = 20$$

Như vậy kết quả của 45² là 2025. Các bạn thử áp dụng vào những số khác coi có đúng không nhé! Có điều Thu Tâm xin lưu ý các bạn là phương pháp này chỉ áp dụng khi

nào bình phương 2 con số thôi nhé!
Chúc các bạn gặp được nhiều kết quả tốt. THU TÂM (Hội An)

chữ dài nhất

Chữ dài nhất trong Anh văn là chữ anti-disestablishmentarianism, chữ này được kết thành bởi 12 mẫu tự a-n-t-i-d-s-e-b-e-h-m-r nhưng lại thua một chữ, chữ đó là Smiles vì từ s này đến s kia, cách xa nhau đến một dặm bạn thấy không?

NGUY XUÂN SƠN (Đà Nẵng)

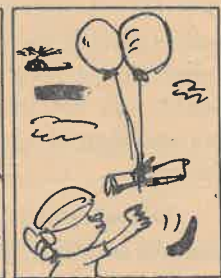
muốn chóng lớn

Nhà cháu hồng nói dzõn đầu, ba nhà sinh vật học Mỹ đã thí nghiệm ở labô rồi mới dám quả quyết như thế. Có điều tại sao thiếc lại làm ta mau lớn thì mấy ông ấy vẫn còn đang tìm tòi, loại kim khí này tác dụng vào các hiện tượng oxy hóa vườn xảy ra trong các cơ thể sống, nếu không có chất thiếc thì con người sẽ đâm ra đầu ốm, vậy mí bạn của Chương còm, Tiến gầy còn đợi gì nữa????

một vì sao

— Trong các loại sao chổi có một sao đẹp nhất và nổi tiếng nhất cứ 75 năm lại quay trở lại một lần. Đó là sao chổi Halley tìm thấy năm 1682. Lần cuối cùng sao chổi này xuất hiện là vào năm 1910. Lần sắp tới nó sẽ trở lại gần mặt trời vào năm 1985... (Mại dzõ, các bạn Ngọc nhớ đón xem nhé).

anh em chương còm

kiến em vẽ

VIẾT NGAN

những giọt nước mắt

RỒI MỘT NGÀY CŨNG SẼ VỠ TAN. EM KHÔNG BIẾT
mầm tan vỡ đã mọc rễ từ bao giờ. Sao cứ là một trăm
lặng, thật xa lạ khi đi bên nhau. Sao không còn tình
tru ái như ngày xưa hở? Chín mươi ngày của mùa hạ năm
nào, trái tim em đã dậy nổi nhớ nhung biết bao mà kẻ
xiết. Ngày tựu trường dạo ấy, em đã nắm thật chặt bàn
tay của bạn em (muốn ôm lấy hẳn mà hôn lên đôi má đỏ
hồng thật xinh).

Rồi một ngày, bốn năm sau. Chỗ ngồi cạnh bên đã
trông đi vài hôm. Thế mà đã lo sợ vô vàn (thế mà cứ
bảo « không bao giờ ta bỏ mi, dù ta có bệnh, ta cũng
vào học ngồi cạnh mi, nhé. » — Ừ, nhớ đi). Nhỏ L. đang
mê man trên giường bệnh, hai hôm rồi — sắp chết.
Chúa! em đứng lặng yên giữa lớp học, trước mặt là hồ
thảm không cùng, em lao đao sắp rơi xuống vực sâu. Cứ
ngỡ rằng em đã mất đi — vĩnh viễn — người bạn có cái tên
đễ thương nhất. Giọt nước mắt thương tiếc nào đã ứa
ra từ bờ mi lại được dịp tuôn rơi trong lòng tay xanh xao
của hẳn — Giọt nước mắt hồi sinh. Như một nàng Công
Chúa “trở dậy” sau giấc ngủ mùa đông. Giây phút đầu tiên
ấy, hẳn đã gọi tên em thật xôn xao, thật cảm động. Ôi
hạnh phúc thay! Tình bạn đó, em xin được giữ hoài
trong tâm tưởng. Tình bạn thật vô tư, không suy nghĩ,
thật nhiều thương yêu đã gửi đến cho nhau.

Rồi một ngày, thật thình lặn, em quay đi nơi khác.
Giọt nước mắt hôn đổ — Âm thầm — Hoang vắng, em
cứ ngỡ đã đưa em xa dần, xa dần hẳn. Người bạn đó,
thật vô tình. Bao ngày như thế rồi cũng quen. Yêu thương
trong em vẫn vơi vơi.

Rồi một ngày trong lớp học. Hai con số không to
trường nằm trong sổ — đúng tên em — Đã là một ủi an
triu mến cho em người ngoài. Về học — nỗi buồn thật trẻ
con — như hãy còn lưu luyến, gặm nhấm, ăn sâu vào trái
tim em với những lời mắng trách thật ác độc. Mỗi đứa
mỗi ngả, trên hai chuyến xe đưa rước Tình cờ gặp lại
nhau trên đường. Qua làn kính mỏng, người bên kia tươi
cười, hôn hờ. Bên ni em — giọt nước mắt ăn năn — xót
xa cho lòng vị kỷ em. Còn gì nữa đâu. Tôi sao thế?... Rồi
sẽ quên.

Rồi cũng một ngày — có lẽ đớn đau nhất. Cho tình
em đã tôn thờ. Nỗi buồn dâng ngút mắt. Tuổi vừa lớn

— tuổi đời thay dị kỳ — Em không hiểu!!! Có còn lời
nhạc yêu thương nào cho em hát không? Giọt nước mắt
không tưởng — cô đơn — truyền lan trong khắp châu
thân em. Ngày xưa đã là một thích thú vô song khi những
sở thích trùng hợp. Bây giờ, một ánh mắt, từng cử chỉ
cũng đủ khiến em xót xa. Giả dối chi, mỉa mai quá lời khen.
Chữ mi đẹp quá. Chao ơi dù lúc ấy, chữ em như bác sĩ.
Nỗi buồn ăn sâu tận xương tủy, tưởng như tiêu tan tất cả.
Tư tưởng đối nghịch cứ thốt ra. Ước mơ cũng
khác đi nhiều. Em lặng yên mỉm cười rồi đớn đau. Có
phải một hình ảnh nào đã thiêu đốt trái tim bạn em rồi?
Thôi còn gì nữa đâu — cho em ra khỏi đời người.

Ý TƯỞNG

NHỚ GIỜ PHÚT NÀO CÒN TAY TRONG TAY, MẮT
trông ánh mắt, môi cười yêu thương, giờ đã qua rồi.
Những giờ vào học ra chơi chia nhau từng tia nhìn triu
miến, nụ cười thắm thiết, hạnh phúc tràn đầy, nào ai có
hay.

Nhớ sinh nhật xưa, mười bảy đèn hồng người thổi hộ
em, thẹn thùng môi đỏ. Đây quà cho bé một đóa huyết
nhung, nghe như môi em vừa nhấp rượu cay, bàng hoàng
ngất ngây, bắt đền người đấy, em chẳng thêm đâu!

Nhớ giấc mơ nào vụt thoáng trong đêm mộng mị thần
tiên, khung cảnh trầm ấm, vui tiệp xôn xao, ta diu nhau
ra bờ đá sau vườn ngắt cánh hồng nụ trao người yêu đầu.
Em cười duyên dáng, má lúm đồng tiền, dễ yêu người ơi...
Đưa tay nâng lên khuôn trăng tròn sáng áp vào bên nhau,
e ấp ngỡ ngàng, nghe tim rộn ràng, thời gian như tờ vàng
rung bên ta...

Nhớ lúc mong chờ, thời gian không gian như ngừng
bên cửa, mong chờ vô cùng, người sao chẳng tới. Bóng
là rơi nhanh, ngủ yên bãi cỏ cũng chính hôn em mới vừa
rụng rơi vào cõi xa huyền. Nghe gió sang mùa lạnh lạnh
tâm tư, chờ mong chất ngất, người hỏi chốn nao?

Nhớ thuở bên nhau, tâm ý giao đầu. Một thoáng mơ
màng hôn lên chơi vơi... Chạnh nghĩ âm thầm đến lúc chia
xa hờa ta cứ ngỡ đầy trăm nhánh sầu, hỏi người ái yêu.

Nhớ phút biệt ly, tuôn nước mắt hồng, hôn như mùa
đông, hoang giá băng thành. Nhớ mấy câu thơ, đáng bằng
ơ thờ, tình như trong mơ...

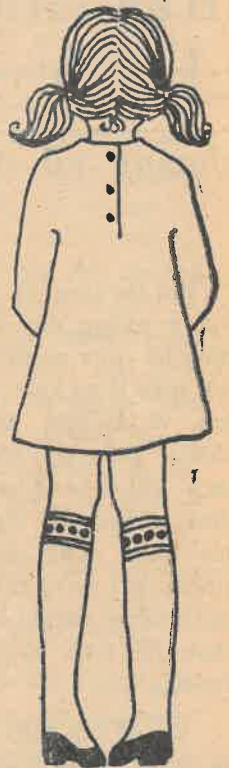
Đưa người ta không đưa sang sông

Sao nghe như sóng ở trong lòng

Ơi buồn! Ơi nhớ...

NGUYỄN ĐÌNH NHUNG TRẮNG

thoáng nhớ

bông hồng cho tình đầu

mắt nâu chiều xám

chàng vũ tiên nhan

Em tin rằng dù một ngày tưởng chừng không dứt những vòng kim đồng hồ qua mười hai chữ số, dù một tuần lễ xé hoài cả xong bày tờ lịch, và dù một năm là đàng đàng những 365 ngày nắm đuôi áo nhau nhìn gót chân nhau mà bước, em cũng chẳng thể lãng quên để dành đâu buổi chiều giảng thềm thang những sợi mây xám nhạt đó, buổi chiều tháng sáu khi em vừa rời giường bệnh để lạnh chanh chân sáo ra đường.

Em đã ốm suốt một tháng trời, đã tưởng chừng không còn có thể trở

dậy với bất cứ một cố gắng vượt bậc nào. Vậy mà, chả hiểu sao, một sức mạnh vô hình đã kéo đến để một ngày trước ngày khi em mở choàng mắt nhìn mẹ âu lo ở đầu giường. Em cười với mẹ, nụ cười chắc hẳn chẳng tươi tỉnh gì cho lắm nhưng cũng đủ để mẹ ngạc nhiên đến sững người. Em đòi gọi ngay chị người làm lên để dọn pha một ly sữa ấm với thật nhiều bột Slender màu hồng phấn. Em đòi mở ngay Cassette để nghe Sĩ Phú hát Tạ Từ và nghe... chính em hát Khúc Ca Ly Biệt. Em đòi mở hẳn một cánh cửa sổ để nhìn trời lát phất những giọt mưa mảnh như những sợi tơ thả lửng lơ tự thắm cùng trời xanh. Em đòi mẹ phải đổi cái chăn len « mang cả mùa hạ vào trong» để chỉ đắp mong manh bằng một cái chăn đơn bằng lụa màu tím thắm (cái chăn thân thiết tự ngày em cặp đeo vai mực trong túi áo cơ đó). Em đòi đủ thứ làm mẹ cống quít bao ngăn. Chừng như sự đòi thay bất chợt đó của em khiến bà nghĩ ngợi ghê lắm, bởi em thoắt đã nhận ra một hốt hoảng thoáng qua trong mắt mẹ nhạt nhòa.

Lúc ông bác sĩ Tài sờ trán và chích một mũi thuốc như thường lệ là lúc em chợt đứng ao ước đến điên cuồng được lao ngay ra ngoài mưa chạy băng băng trên những hè đường loang loáng nước. Em bảo với bác sĩ bằng một giọng ngập ngừng mà em muốn được chích thêm một mũi thuốc khoẻ. Ông bác sĩ, mẹ em, chị Uyên, chị Lan, và cả một lũ cháu đều ơ lên ngạc nhiên (Thật đấy chứ, nhỏ Hương Dương đã danh vang sóng núi vì cái sự sợ chích như sợ cạp ấy, mờ dưng không đổi ý như ri, hồi

ai mà chả ngạc nhiên nhỉ). Và đến khi biết rõ nguyên nhân, cả nhà cùng phản đối âm ỹ. Chỉ có mỗi mình ông bác sĩ là về phe em thôi. Ông ấy bảo với mẹ là em đã có vẻ khoẻ hẳn thật rồi chứ chẳng phải như mẹ lo lắng vẫn vợ đầu. Nếu tình hình cứ tốt đẹp thế này, chắc chắn sáng mai là em có thể hiện ngang đến trường thì một mình chả cần ai đưa đón nữa cơ đó. Nhưng, khi mẹ đã gật đầu một cách yếu xìu, thì ông ấy lại dặn khẽ em là mang theo trong ví hai viên thuốc cảm cho... chắc ăn.

Và thế là em «xuất hành», với Ánh bên tay mặt, thêm Loan bên tay trái với bao nhiêu là «phụ tùng» bên người: dầu, thuốc, khăn san, khăn len nhét đầy cả ví. Mẹ dặn mấy cô cháu phải đón taxi hay xích lô mà đi, nhưng em lười hai đứa nhóc lên xe Lam khô ng chút ngần ngại. (Ơ, em chỉ đi xích lô khi nào một mình, và chỉ đi taxi khi nào... hai mình thôi chứ bộ. Đẳng này, lười thôi lốc thốc trẻ con, phải đi xe Lam mới hợp tình hợp lý chứ). Em bắt tội nhỏ phải giữ ví, giữ ô để thành thói xoắn xít khăn tay nhìn trời đẹp như vừa đổi mới.

Em như mán rừng mới về thành phố ấy thôi. Mới hơn một tháng không ra khỏi nhà mà em cảm chừng đã một đời người «mai danh ẩn tích». Em ngần ngại nhìn phố xá, nhìn xe cộ, nhìn ngan ngát cây xanh, nhìn rực sáng áo màu. Em cười với tất cả mọi người bằng môi cười thân ái nhất cho đến lúc, chao ôi «em chợt thấy chàng...»

Em muốn bắt chước cô bé của Nguyễn Nhược Pháp để «chả chép vào đây» những nhịp tim ngỡ ngàng của em từ phút giây đó, bởi

chắc chắn, những mộng mơ đó thì nhỏ dại ghê lắm, để khiến ai mà xem thấy, nhìn em đến nực cười cho mà coi. Nhưng làm sao để ngăn giữ được những xôn xao kỳ lạ, khi dưng không em nhìn người ta, để biết người ta cũng đã nhìn em tự bao giờ đến bây giờ, làm sao được, hở Trời?

Thật sự thì em chẳng khi nào có thói quen cống quít trước tia nhìn của người khác đâu. Bạn bè em vẫn bảo nhỏ Hương Dương tính queo trước mọi sự ấy đến bao giờ mới biết hát bài ôi ta nhúc tim vì ai nhỉ. Nhưng, chao ơi, sao hôm nay em chẳng tỉnh queo chút nào thế này hở Trời?

Em đã bắt đầu cảm thấy ân hận vì đã lỡ dành chỗ ngồi ngoài cùng với lũ cháu. Giá ngồi hơi hơi lùi vào trong một chút, chắc em đã đỡ lưỡng cống hơn thế này nhiều. Em loay hoay hoài với vẻ mặt mình, với môi mắt mình, và với tay chân thừa thãi đến vô duyên của mình. Mặt em chắc hẳn xanh xao ghê lắm sau suốt một tháng không nhìn thấy mặt trời, giờ lại ngượng ngùng cúi mãi nhìn mũi giày, ơi sao mà kỳ khôi... Em liếc khẽ ra ngoài. Màu xe Lambretta trắng vẫn cách một khoảng vừa phải đằng sau, những chữ số xanh màu trời nhảy múa dệu dàng trước mắt em: ED 0051. Em mím môi cười (số xe gì mà kỳ cục) rồi ngừng phất đầu, hất mạnh tóc ra sau làm về ta đây thân nhiên không cần biết đến ai cả (nhưng thật ra, chao ơi, nếu ai hiểu rõ dụng ý của em trong cử chỉ ấy nhỉ? Em vẫn thừa biết, với nghiêng tóc và ngược mắt như thế, mặt em có một vẻ dễ thương lạ lùng lắm cơ).

Khi em xuống xe thì Lambretta trắng đã mất dạng. Em yên tâm bước lại giải mã cho Loan rồi căng mạnh

cái ô đen lêu che đầu. Nhưng khi em vừa kịp giặt mình vì những bước chân chạy theo của Ánh thì đã lạng người vì một giọng nói bên tai: — Hương Dương. (Em xoay người lại. Ôi, đôi mắt!) — Ngày xưa Hương Dương ở Lữ Gia, phải không? (Em ngần ngợ. Về bối rối của Ánh làm em chột hiểu có sự.) — Hương Dương đi phố bây giờ hở? Một mình, làm sao chán nổi 2 đứa trẻ con thế này? (Em cắn nát môi. Đôi mắt lạ lùng, nhìn thẳng, vững vàng mà chừng tưởng có hơi lạnh của ngàn thông.) — Sao Hương Dương không nói gì hết? Hương Dương lấy khăn lau tóc đi, tôi cầm ô hộ cho. (Chao ơi, em biết nói gì, em biết làm gì bây giờ. Đôi mắt, ôi tội nghiệp em biết chừng nào.) — Xin lỗi... ổng, Dương không quen nói chuyện ngoài đường... Với lại, Dương phải đi ngay.. (Em nhìn thấy một thoáng nhú mày. Nhưng mắt nâu lại băng lạnh như không từng biết đến một đời thay nào của nhịp tim) — Thôi được. Hương Dương lau tóc đi đã. Và cho tôi biết, thầy Viên có còn ở Lữ Gia không. Tôi cũng đi ngay bây giờ. (Em loay hoay với những lọn tóc ướt. A, thì ra học trò cũ của bố. Dân Chu Văn An, thảo nào... Cảm ơn anh. Bố Dương về hưu, dọn nhà đến Trương Minh Giảng, lâu rồi... Anh là..? — Trương, may ra thì thầy còn nhớ tôi. Thôi Dương đi, không mưa ướt hết. (Những bước chân dài đã cắt. Áo trắng ngát đã xoay. Lambretta đã nổ máy. Kính đã đeo lên. Nhưng ôi, mắt màu còn vương vấn đâu đây, trên tàn cây xanh là nhỏ, dưới hàng hiên ẩm ướt, trên tóc, trên tay, và trên ô đen em ngợ ngần...)

Mắt nâu ED0051 đã đeo đuổi trong hồn em suốt buổi chiều mây xám đỏ

... Cho đến lúc em thi xong. Những ngày mệt rã đã qua. Những cơn đau đã giảm, những lần ngất xỉu đã dứt. Em một mình áo lụa màu ngà lang thang hết hè phố này sang hè phố khác. Buổi chiều tháng sáu vẫn còn mây xám lênh đênh, vẫn còn những giọt mưa mảnh như tơ trời giăng mắc. Em vẫn ô đen, vẫn tóc ướt, vẫn những viên thuốc cảm phòng hờ trong ví. Nhưng chỉ còn bây giờ mới cười thân ái em dành cho một ai nữa rồi. Kỳ thi bắt buộc phải bỏ dở đã khiến em chả còn tha thiết với bất cứ một thói quen nào. Em héo hắt môi khô ở mọi nơi đến, mọi chốn đi. Và những buổi chiều nay, em lướt giữa xôn xao phố xá như một cái bóng nhẹ nhàng, không một tiếng động rớt rơi.

— Hương Dương.

Em dừng lại. Thế Phiệt, một người bạn cũ. Em hững hờ đưa tay:

— Dương đang buồn. Hôm khác gặp lại đi. Thế Phiệt cứ đến nhà. Ở nếu sợ mẹ Dương thì thôi vậy, chả sao cả...

Cứ thế đó, em đã lạnh nhạt với mọi thân quen, em đã đứng đưng với mọi dấu ái. Em một mình vui một mình buồn và một mình bằng lòng với mình ghê lắm.

Như buổi chiều nay em lang thang một mình không vui buồn từ khi cơn mưa bắt đầu đến khi dứt hạn. Áo lụa ngà dịu dàng giữa nghìn muôn rục rờ chung quanh. Em băng ngang một công viên nhỏ đi men theo những bờ đường mượt cỏ xanh trước khi bước hẳn xuống lòng đường chen chúc xe cộ ở một ngã tư đèn đỏ vừa đổi màu. Những tiếng xì xào, và một tiếng huýt gió vọng lên. Em thần nhiên

khép ô lại. Trời đã trong xanh, mây đã trắng ngời. Em chợt thấy dấy nhẹ trong hồn một nỗi vui nhẹ nhàng, chợt muốn hát cho mình mình nghe một khúc hát quen thuộc. Và thế là em thực hiện ngay không suy tính: «Một lần người đưa tiễn nhau như vẫn cầu lời hứa năm nào. Đằm thắm cho vui lòng nhau. Một lần người xa cách nhau trái tim sầu còn vẫn tươi màu. Vì đó không ai quên đâu... Người đi về mai sau nghe khóc lóc xe tang đưa sầu nghe bồng bềnh xô bay ngang đầu. Người đi vào không gian nghe oán trách đau thương vô vàn nghe tiếng bát êm êm du linh hồn...» Một tiếng còi xe vang sau lưng. Trời đã vút lên cao, đã «không nắng cũng không mưa, chỉ hiu hiu gió cho vừa nhớ thương». Áo lụa em chợt sáng, và những bước chim khuyên lạnh chao... «Hồn Xuân vừa tàn hơi hay nắng ấm lưng linh qua đời nghe lá biếc hơi thu rơi ngang trời. Người yêu dù xa xôi xin nhớ tới quê hương u hoài nghe gió tuyết đêm đông đang trông vời...» Em giặt bẩn người. Mũi dép ghi chặt hè đường, em suýt nữa đâm xam vào bóng người sừng sững trước mặt: — Hương Dương, có phải — Trương (Em cắn những ngón tay hồng giữa hai hàm răng, không kìm giữ được tiếng kêu thảng thốt.) — Trương đây. Dương không ngờ sao? (Ôi mắt nâu, làm sao còn ngờ được phút này. Khăn tay nhỏ vò nát mà em vẫn tưởng trong mơ, thì như thế, áo người trắng ngát phải chăng cũng chỉ là huyền hoặc?) — Hôm nay Dương có phải đi ngay? Hay Dương vẫn không quen nói chuyện ngoài đường? Sao Dương lúc nào cũng chả nói gì hết? (Làm sao em nói được gì, ơi người mắt nâu, khi em đã ngợp hồn trong

lời hát của Chủ Nhật Buồn: «Dấu qua đời mắt tôi cười vẫn đăm đăm nhìn về người. Hồn lia rồi nhưng em ơi tình còn nồng đôi con người.» Mắt nâu, ôi em còn biết nói gì?) — Dương không thích Trương phải không? — Ô. Không. (Em bồi hồi ngay trong lời nói — Không là không thích hay là không không thích, hở Dương? (Em nghe chừng mặt trời nhen hồng trên má. Trương ạ, em có cần phải trả lời câu hỏi ấy không?)

Bây giờ thì, Trương ơi, bao nhiêu tháng sáu đã đi qua rồi đó. Trương đã có một đời sống riêng, như Hương Dương cũng tìm được cho mình một đời sống từ sau ngày bỏ trường mà đi. Có thể có những phật ý nơi những gì mình tìm kiếm được, nhưng điều đó có gì quan hệ đâu. Với Hương Dương, khu vườn kỷ niệm vẫn được thường xuyên lui tới, thường xuyên chăm sóc, thường xuyên nâng niu. Áo lụa ngà, ô đen vẫn được bảo trọng, dù thật sự thì Dương-tĩnh-queo-trước mọi-sự ngày xưa chả còn sống để lăn lộn trong Dương «ngồi im bóng lắng nghe tháng ngày qua» bây giờ. «Đời sống sẽ qua mau, mình chắc sẽ quên nhau, một chốc lát nhớ đến cho hồn giàu», ai cấm Dương nghĩ rằng mắt nâu chiều xám thuở nào đã là nụ hồng ươm mật cho môi, Trương thấy không?

Trương vẫn vững vàng như bao giờ, Trương hở?

NGUYỄN XUÂN HUƠNG
(Phan Rang)

Nếu chót dùng Maxiton để học thì phải bỏ ngay. Cà phê, thuốc lá, la de cũng phải kiêng cử. Ăn ít thịt, mỡ, dùng nhiều rau, tránh táo bón. Uống Cholagol, Bétalgine, Calmalone Plus và nên chụp 1 bình xương xọ hay chạy điện não ký để các y sĩ chuyên môn xem xét cho kỹ càng.

BẢO NGHI
(Tam Kỳ)

Dùng ngay Coramine, Probate và Bromanautine để khỏi chóng mặt. Phải uống thêm thuốc bổ máu như Hépatone, hay Glutadouze. Muốn hết nhức đầu có thể uống Nubalgyl, Glutaminol có tác dụng tốt cho trí nhớ.

NGUYỄN THỊ HUỆ CHÂU
(Cư xá Lữ Gia)

1.— Cháu nên dùng toa thuốc chú cho Cô Nguyễn thị Trầm ở số báo trước để bồi cho khỏi rụng tóc.

2.— Đã bị cận thị chỉ có cách giữ gìn vệ sinh cho đúng cách khi học bài, đọc sách thì dự như khoảng cách tối thiểu giữa mắt và sách, cường độ ánh sáng v.v...

3.— Cháu nên chú trọng đến vấn đề dinh dưỡng ăn nhiều thịt, cá, gan,

trứng gà, uống nhiều sữa, và dùng thêm dầu cá viên, thuốc bổ máu.

CÔ CHI
(Qui Nhơn)

Cháu có nghe nhầm không đấy? Bà Nha Sĩ nào mà lại dám « phàn » rằng cháu yếu là vì có nhiều vôi quá?...

Muốn có hàm răng trắng, đẹp và tốt (không hay bị chảy máu răng) cháu nên đến nhờ Nha Sĩ đánh sạch lớp cấu răng bằng một thứ bột đá đặc biệt và uống thêm CalcigénoI Vitaminé cũng như Rutascol để tăng cường sự bền bỉ thành bao các vi-ti huyết quản (Capillaires).

NGUYỄN THỊ KIM TUYẾN
(Sài Gòn)

1.— Chứng n hức đầu của cháu chắc một phần do lao lực quá, một phần do mục cận thị. Cũng có thể do táo bón (?), viêm xoang mũi (Sinusite): phải chụp hình mới định bệnh được. Kinh nguyệt không đều v.v... Tạm dùng Pyrèthane Gouttes, Nubalgyl...

2.— Với tuổi ấy, sức nặng ấy, cháu thừa sức khỏe để theo học 2 phân khoa cùng 1 lúc và chơi một vài môn thể thao mạnh nữa là khác.

NGUYỄN VŨ THIÊN PHƯƠNG
(Gia Định)

1.— Con trai đang tuổi lớn mà chỉ nặng có thể thì hơi đáng buồn và đúng là « bở tèo » của « Chương còm ». Bộ ngực mà cháu tả trong thư được người xưa ví với đồng hồ danh tiếng OMÉGA đấy! Vừa dinh dưỡng theo thực đơn đặc biệt, vừa uống thuốc bổ, vừa tập thể dục theo đúng phương pháp chú nghĩ rằng điều cháu mong ước không phải là chuyện viễn vông.

2.— À ! Đây rồi ! Thủ phạm của sự gầy còm của cháu đúng là anh « Gan ». Mắt vàng, nước tiểu vàng thì dịch thị, đầu còn gì phải nghi ngờ.

Phải kiêng mỡ, trứng, sữa. Uống thuốc Sulfarlem, Cholagol và chích Lobamine trong ít lâu xem sao.

3.— Tuyến nội tiết chế tạo kích thích tố sinh dục nam của cháu hoạt động hơi yếu hoặc chậm. Râu quai nón là quả trời ban cho từng người cháu ham muốn mà làm gì? Vả chăng nếu cháu lại thích ăn mắm tôm thì lại càng không nên có bộ râu quái ác ấy.

NGUYỄN VĂN DU

Nốt ruồi tùy theo vị trí, có thể làm tăng vẻ duyên dáng của con người nhất là phái yếu. (Grains de beauté). Lại có nốt ruồi theo sách tướng số Tàu ngày xưa đem bắt hạnh tới cho gia đình thí dụ nốt ruồi sát phu. Một điều cần nhớ là có những nốt ruồi rất độc có thể biến thành ung thư nếu ta tẩy nó đi không đúng cách. Vậy tốt hơn hết là cháu nên tới một y sĩ chuyên bệnh ngoài da hay y sĩ giải phẫu để cắt bỏ nó cho đỡ nguy hại.

NGUYỄN TUYẾN
(Khánh Hội)

Trong 2 năm trời mà mất 9kg quả là điều lo âu không thể coi thường và để chậm trễ. Phải đi thăm Bác Sĩ ngay để tìm cho ra căn bệnh mà điều trị. Các điều nên làm ngay :

1— Chụp hình phổi (tìm bệnh lao)
2— Thử máu, đếm số hồng huyết cầu (tìm bệnh thiếu máu).

3.—Thử phân và cấy phân (Coproculture, tìm ký sinh trùng và đặc biệt là trùng lao Koch). Chắc chắn không phải do chứng đau ruột dư đâu. Tạm dùng: Sirop Bétone, Sevensea, ăn nhiều thịt, cá, trứng. Muốn bổ xương hãy dùng Calcium Corbière.

THU THỦY
(Pleiku)

Bất cứ ai làm việc nặng và mệt, tim cũng đều đập nhanh như cháu. Đó là 1 điều rất thường. Tuy nhiên cứ như cháu kể, chú tạm tin rằng cháu

có bị yếu tim và thần kinh thật. Vậy chú xin mạch nhỏ cháu ít thuốc sau đây may ra có công hiệu chăng: uống Neurocardine 4 viên mỗi ngày hay Coramine 3 lần mỗi lần xxx (30) giọt mỗi ngày, uống thêm Équanil 3 viên mỗi ngày và thử chích Corhormone 2 tuần lễ liền.

THANH THỦY
(Biên Hòa)

Cháu phải tới ngay 1 Bác Sĩ chuyên khoa Tai Mũi Họng để xem nghẹt mũi vì lý do gì: lệch thành ngăn 2 lỗ mũi, bươn thịt trong mũi (Polypes Nasaux) hay viêm xoang mũi để tùy theo đó mà giải phẫu nắn lại cho ngay, cắt bỏ hay nạo xoang mũi.

Tạm nhỏ Privine 0,50% và uống Dela Cortril trong ít bữa.

HÙNG
(Nha Trang)

Bụng mấy anh «Chà Và» không bằng bụng của mấy chú ba Chợ Lớn đầu Hùng ạ! Các chú bán hàng mà đứng cỏi trần thì đúng là một hình ảnh đẹp và hấp dẫn. Rốn sâu như một cái giếng. Tở tiên các chú là người «Đông Trác»xưa khi chết bị dân chúng ghét bỏ nên cắm 1 sợi «tim» vào rốn đốt cả tháng mới hết mỡ.

Vậy con trai như cháu phải ráng tập thể dục, ăn uống kiêng khem (ít mỡ và ít nước), năng hoạt động cho dáng người được nhẹ nhõm đôi chút.

THU NI
(Qui Nhơn)

1— 17 tuổi mỗi tối cứ nằm thao thức suy nghĩ vẩn vơ cả tiếng rười đồng hồ rồi mới ngủ được chính là «bệnh mới lớn» đúng nghĩa của nó đó cháu ạ — Không cần phải thuốc men gì đâu cho tốn tiền trong thời buổi gạo châu củi quế này.

2— Nằm mơ mà bị thì không có hại gì. Còn tự nhiên mà bị thì đó là hậu quả của sự nghịch ngợm thường xuyên phải tập ngay. Thuốc tiên cũng không bằng ý chí mạnh. Chúc cháu mau lành.

TRUNG CHI PHƯƠNG HAI

(Bạc Liêu)

Ngọc thân ái được «ủy quyền» trả lời em : 1) Sẽ cố gắng thực hiện mục ấy, 2) Tuổi Ngọc 24 số cũ, mỗi số đều có 2 hoặc 3 bài viết về quê hương chúng ta. Số 9, Tuổi Ngọc bộ mới là số thương nhớ quê hương Bắc Kỳ 17 năm xa cách nhân ngày kỷ niệm đất nước chia đôi. 3) Biết làm sao hơn, vì tuổi thơ của Duyên Anh trải hết ở cả miền Bắc. Muốn viết về các cuộc chơi thơ ấu miền Nam lắm chứ nhưng không sinh ở miền Nam thì biết gì mà viết ? Em thông cảm nhé !

HOÀNG HOA

(Pleiku)

Em là người mau nước mắt. Và, trước những cảnh đó, em cứ khóc. Khi không thể khóc được là lúc trái tim em đã chạt đá. Và ta nên đăng lời chia buồn.

ANH THU

(Đà Nẵng)

Nghĩa là em và bạn em thương nhau lắm. Thương nhau lắm cần nhau đau. Gây lộn, giận nhau là chuyện thường. Cho nó vui, em ạ !

VĂN BÌNH

(Huế)

Theo cuốn Văn Học Tổng Giảng dành cho các lớp đệ nhị ABCD và thí sinh tự do của giáo sư Bắc Sơn thì đó là một giai thoại về Cao Bá Quát. Vua Minh Mạng xa giá ra Bắc, qua Hồ Tây, Bá Quát không thêm trốn, cứ cỡi trường « lóng nhông » xuống hồ. Bị bắt trời. Xưng học trò. Vua mới ra câu đối : Nước trong veo veo, cá dớp cá bắt đối lại thì được tha tội. Cao Bá Quát xuất khẩu luôn : Trời nắng chang chang, người trời người Vua bèn tha. Vậy mong xử «ngỗ nghịch chống phong kiến » ấy là Cao Bá Quát đó.

DIỄM

(?)

Mua một bộ Tuổi Ngọc từ số 1 đến số 10, đóng bìa giấy da, mạ vàng

tên « người tinh không chân dung » của em rồi gửi qua Pháp cho anh ta là ý nghĩa nhất.

LỆ PHI

(Kon Tum)

Hãy mua sách của các nhà xuất bản Tuổi Ngọc, Tuổi Hoa, Mây Hồng, Huyền Trân mà đọc.

NGUYỄN THÚY ĐÌNH HƯƠNG

(Phong Dinh)

Người gọi bạn em là Loan, nhân vật nữ trong Đôi bạn và Đoàn tuyệt của Nhất Linh có phải tên là Dũng không ? Nếu bạn tên là Dũng thì tự em, em đã hiểu rồi và dư sức giải đáp cho bạn em cái « ý nghĩa » em muốn hỏi.

MINH MINH

(Gia Long)

Bà mẹ chồng tương lai của em muốn thử tài nội trợ của em đó. Con gái lớn rồi cũng phải một lần xe hoa. Hãy nghĩ tới chuyện xe hoa ngày nào đó. Như Nguyễn Bình viết : Gái lớn ai không phải lấy chồng, Can gì mà khóc nín đi hồng. Nín đi mặc áo ra chào họ. Rõ khổ con tôi các chị trổng.

THỤY PHƯƠNG

(?)

Hãy tiếp tục làm công việc mà em

nghĩ là đúng, đáng làm. Và bỏ qua chống đối của thiểu số, bỏ qua ràng buộc của nghi thức.

HỒNG GIANG

(Phan Rang)

Học ban A hay B hay C mà « lơ mơ huyền » thì vẫn cứ trượt vô chuối. Chữ đầu phải cứ học ban A để đầu đầu. Em cứ chăm chỉ đèn sách, học ban B hoặc ban... Y, em vươn đầu đều đều. Trái tim không biết nói. Do đó tình yêu thơ mộng là tình yêu trầm lặng. Hãy để mắt nàng long lanh nhìn em. Mắt nàng đang có đôi chim khuyên trú ngụ. Em nói lớn, đôi chim khuyên sẽ vỗ cánh bay đi. Thế là tình yêu bay đi luôn.

MINH HẠ

(Nguyễn Duy Khang)

Em có thể nói cho « hấn » biết sự khó khăn của gia đình em. Đừng ngại gì cả. « Hấn » sẽ thương em nhiều hơn.

THỤY KHANH

(Vinh Long)

Em yêu thầm em gái của bạn em và tình yêu đó lại là tình yêu cao thượng thì đâu có tội lỗi gì.

HOÀI THƯƠNG

(?)

Hãy dự đám cưới, vì người nhà gái mời. Nhà gái mời là đủ, đâu cần phải quen với cô dâu. Nên mua tặng cô dâu một cuốn sách dạy nghệ thuật làm bếp.

LÊ MỘNG ĐÀO

(Huế)

Nàng đã cho bạn « de », Ngọc thân ái khuyên bạn nên hát bài Tình xa của Trịnh Công Sơn. Từng người tình ta bỏ ta đi như những giòng sông nhỏ. Thế thôi. Như ông Nguyễn Đình Toàn diễn tả : Tình yêu vỗ cánh bay đi. Riêng còn dăm phút vui trần thế. Ngọc thân ái không có cách nào « chiêu hồi » nàng về với « chính nghĩa yêu » của bạn được.

PHƯƠNG DUYÊN

(Biển Hòa)

Trước hết, chị khuyên cậu em của chị hãy dập « từng điều thuốc đốt cháy tâm cam như khói của mùa ly loạn này » đi cái đã. Thuốc lá gây ra bệnh ung thư. Bị ung thư, ở Việt Nam, khó sống lâu. Em có vẻ thêm sống lâu để mơ mộng cơ mà. Bệnh của em là bệnh mới lớn. Em đang tìm hiểu « văn phạm yêu » đó. Hiểu chưa ?

NGUYỄN THỊ KIM HẠNH

(Ban mê thuật)

Sinh nhật bạn gái của em, tặng cô nàng một cuốn sách của Mai Thảo hay Đinh Tiến Luyện... Quả tạnh người bạn trai thì đâu có thể là ĐỀ TƯỜNG NHỎ MÙI HƯƠNG. Muốn nói chuyện có duyên dáng, gặp bạn bè nên nói ít, nghe nhiều. Nói ít thì mỗi câu nói đều có ý nghĩa, duyên dáng. Nói nhiều thế nào cũng lằng nhách, vô duyên. Muốn viết văn hay, đón đọc từ Tuổi Ngọc số 21.

TRẦN THỊ ÁI HOA

(Qui Nhơn)

Đừng thắc mắc Ngọc thân ái là gái hay là trai. Chỉ nên chú ý xem Ngọc thân ái có xúi bạn Ngọc làm bậy không. Thế là đủ. Duyên Anh lúc này rất buồn. Ông ta chỉ viết truyện dài, lâu lâu ghé tòa soạn « ra lệnh ». Còn thì bạn chạy tiền mua giấy, mua bìa và đứng chết dí ở sân nhà ngó người ta cân báo Tuổi Ngọc nhúng vào mực. Em muốn biết Ngọc thân ái để tin Ngọc thân ái « cùng giống » với em, có dịp vô Sài Gòn, lên Crystal Palace lầu 1, số 75, sẽ gặp Ngọc thân ái.

VIẾT MỘT CÂU HỎI TRÊN MỘT MẶT GIẤY GỬI VỀ CHO :

NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai

NHUNG HƯƠNG

KHUẤT QUỲNH CHÂM

Trời tháng tám với những cơn mưa thu bền bỉ và dai dẳng càng khiến cho con người em trở nên chán nản, lười biếng hơn bao giờ hết. Sách vở đối với em không còn sự thích thú tuyệt vời như trước nữa, dù vẫn thân quen, thân quen như con đường buổi sáng đưa em đến ngôi trường yêu dấu có hai hàng me xanh mượt đan lá thật dày trên cao. Không biết tại sao dạo này em đâm ra lẩn thẩn ghê cơ, nhiều khi lại nghe lòng buồn vô cớ như những vần thơ Xuân Diệu : hôm nay trời nhẹ lên cao, tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn. Ôi mi có vẻ lãng mạn quá đấy Trâm ạ! Thơ với thần. Mộng với mơ. Em mỉm cười băng quơ với ý tưởng vu vơ đó. Tiếng anh Chuẩn đột ngột vang lên dưới chân cầu thang làm em giật nảy người, gớm ! gần 7 giờ mà nhỏ Trâm chưa dậy sửa soạn đi học hở? Thôi chết, mãi mơ mộng đầu đầu quên bẵng việc học. Em la thảm rồi vội vã lùa đôi dép vào chân, chạy tuồn xuống nhà dưới. Vừa thấy em anh Chuẩn «kê» ngay, con gái có khác, chịu khó ngủ kỹ quá nhỉ? Có biết mặt tròn vo như trăng mười sáu không? Em kêu lên, anh chỉ được cái vớ vẩn, việc gì đến anh cơ chứ? Nhưng sau một hồi la hét ồn ào, người thua cuộc vẫn là em. Tức ơi là tức, em giận đối đứng khác thức thối. Anh Chuẩn cưỡng lên, bèn đi một đường đỡ dành rồi rít đi kèm theo một gói ô mai Bắc hà thật to. Trông bộ mặt anh bí xì, nhân nhỏ đến «động lòng» khiến em đang khóc cũng bật cười ngay được.

Sáng mai trời lạnh chi lạ. Em nhủ thầm với mình như vậy khi ôm cặp ra khỏi nhà. Con đường Phan Thanh Giản mà Đông Hy, bạn em, vẫn hay gọi đùa «đường vào thiên thai» nhưng sáng hôm nay em cảm thấy nó hóm hỉnh, vô duyên làm sao ấy. Hình như khi em có điều gì bực bội hay lo âu (dù nhỏ nhất) thường trở nên khó tính ghê cơ. Hiện giờ thì đầu óc em đang nghĩ viển vông, chỉ sợ trễ giờ học phải chịu khó ghé văn phòng giám thị xin «giấy phép» mới được vào lớp ngồi cơ. Tính em thích được lười lảm, đôi khi lại trẻ con nữa. Ai đời 13, 14 tuổi còn đứng gặm cóc, gặm di với Vy, với Hằng trước cổng trường.. Tính khô. Sao năm Đệ tứ em hãy dai thế nhỉ? Nghĩ tới đây em chợt cười vu vơ một mình. Cô bạn nhỏ ngồi bên cạnh ngó em thì thầm : Con bé cười gì thế hở? Chao ơi ! ta nghĩ đến ngày xưa thân ái của 3 đứa mình, vui mà đẹp chi lạ Hằng nhỉ? Ủ ! tuyệt vời. Rồi hai đứa bỏ quên cả sách học, lời cô giảng bài để hồn lang thang theo những áng mây xanh ngân ngất, theo tiếng lá reo lao xao ngoài khung cửa. Để nghe hồn ẩm lại thuở hồn nhiên vô tư ấy...

Giờ học rồi cũng qua đi, khi tiếng chuông vừa điểm. Em trở về con đường xanh bóng nắng, hai hàng me chụm đầu trên cao như kẻ lẽ, thầm thì chuyện nắng hạ, mưa thu. Gió thổi lồng lộng làm tung cả tóc em rối bời. Nhìn những vạt nắng vàng vương vương, rải nhạt thật đều trên mặt đường lát sỏi trắng, em khẽ cất tiếng hát nho nhỏ.. gửi gió cho mây ngàn bay, gửi ý tơ đồng tình quên, gửi thêm lá thư màu xanh ái ân về đôi mắt như hồ thu. Bài hát thật hay, gọi em nhớ tới anh chàng áo xanh có mái tóc bồng bênh thật nghệ sỹ với đôi mắt buồn với vợ như hồ thu. Vẫn thường lẻo đẻo theo sau em đôi làm quen : bé ơi! bé cột tóc chi mà xinh lạ, cho anh nói chuyện

với nhá! Những lần như thế em nghe mặt mình nóng ran, tay chân luống cuống đến thừa thãi. Bao nhiêu vẻ liếng thoảng, tinh nghịch thường ngày mọc cánh bay đi đâu hết. Chỉ lo anh Chuẩn biết chuyện hay tụi bạn trong lớp bắt gặp thì cười cho què mặt, dù là mình không có tình ý gì với « người ta » cả. Thấy hỏi hoài mà em cứ mím môi không trả lời, người ta lắc đầu bảo cô bé khó tính ghê, đáng đời. Ai quen mô mà đời chuyện mi trò. Răng lại kêu người ta bằng bé nữa chứ!

Từ đó, vào những chiều đi học «cua» thêm Pháp văn, em đều gặp Luân (tên anh chàng áo xanh). Trông thấy em Luân hay nheo mắt cười ghê cơ. Lúc đầu em còn hậm hực khó chịu, lâu dần cũng thấy vui vui (vô duyên ghê nơi nhỉ?)

Có lần em nghe Luân vừa đi vừa hát khe khẽ... Nhớ ngày nào tan trường về chung lối, mắt thuyền sương nghiêng nón ngắt ngày đời... Eo ôi, hát hay ghê nhỉ? Từ hôm ấy em hay nghĩ ngợi vu vơ đến người ta ghê cơ. Hình ảnh Luân như hiện rõ trong đầu óc em với dáng bước bơ vơ, áo xanh màu trời địa dằng, sóng mũi cao và thẳng, nụ cười khả ái, quyến rũ. Nền đôi khi em tự hỏi lòng «cái gì như thế nhớ mong». Nhưng : nhớ người ! không, quyết là không nhớ người. Thôi Trâm ạ ! thơ thần vừa chứ. Coi chừng mi «cảm» hồi nào không hay đó. Nghĩ thế nhưng em luôn mơ mộng hoài hoài, đến nỗi bị mẹ la : gớm ! con bé Trâm sao ngờ nga ngờ ngẩn như người cờ chừng ấy. Em lại lằm nhằm suốt ngày trong miệng bài «màu kỷ niệm» khiến anh Chuẩn phải kêu ầm lên : O hay ! sao dạo này Trâm đâm mê nhạc P.Đ.C thế hở? Đáng nghi đấy nhé ! Em đỏ mặt hét to cho đỡ ngượng : ghê, Anh Chuẩn nói bậy ời ời. Không chịu đâu nghe. Người gì mà hay kiếm chuyện, ghét ghê cơ.

Buổi chiều hôm sau tan học về, em vẫn gặp bóng dáng quen thuộc của Luân trong màu áo xanh dịu dàng, vẫn ánh mắt nhìn em nồng ấm thiết tha. Luân thật bạo nên cứ hay gọi chuyện luôn. Nhưng em vẫn ngượng ngùng giữ im lặng, lấy chân đi di những phiến lá vàng một cách vô tình. Tự dưng em nghe có tiếng Luân thở dài buồn bã. Anh sắp đi xa, cô bé có buồn không? Thật bất ngờ đến bàng hoàng, xao xuyến. Em xúc động lạ lùng. Nước mắt chỉ chực tuôn ra, em đã cảm quá nhỉ?

... Và lần cuối Luân hát cho em nghe. Âm thanh tiếng hát «hoa rụng ven sông» vút cao, trầm ấm ! Còn đâu em ơi, còn đâu bước chân người mơ trên đường chiều rơi. Ôi, nỗi an vui bé nhỏ tuyệt vời nhưng thật mong manh phải không Luân? phải không hỏi người yêu dấu!

Con đường N.D chiều nay chợt buồn chi lạ. Hình như lá trên cành đã ngã sang màu vàng héo úa, màu lá chết, nhưng lòng em bỗng đưng héo hắt khi Luân ngập ngừng trao em quyển sách rồi bước đi thẳng. Em thần thờ trông theo dáng Luân rời xa, mà nghe nỗi buồn dâng lên tím mắt ngân ngơ. Quyển sách nằm gọn trong tay, vồn vồn có cánh hoa hồng thật đẹp và hàng chữ ngân ngửi, đơn sơ nhưng chân thành vô kể.

Em nghe như mơ hồ có tiếng mình than van, rất đổi ngậm ngùi :

Rồi đây trên những lối đi này

Ta sẽ cùng ai tay nắm tay

Nhịp bước năm cung đàn ảo tưởng

Buông chìm tâm sự nửa đêm nay

trong nhật ký của Quỳnh

truyện dài: ĐÌNH TIẾN LUYỆN

129

Có lẽ ngày mai tôi cũng nên ghé thăm... thư viện một buổi chiều và rồi tới nhà chơi với Đông luôn thể.

thứ sáu, 13-5

Tôi đã thực sự nghỉ học. Sáng nay trường tổ chức phát phần thưởng cuối năm và có chương trình của ban văn nghệ trường với sự hợp tác thân ái của ban văn nghệ trường bên cạnh cho mượn người; và mượn dàn trống và đàn điện. Đông ôm chồng sách cao tới tận cằm nhưng mở ra chẳng thấy cuốn nào giá trị cả, vì sách vở nhà trường xin thưởng là những sách mà các nhà xuất bản sắp mang ra bán «son». Dù sao thì tôi cũng quá thèm đề ôm học giấy bóng đỏ mà suốt 5 năm qua tôi chưa một lần được cái hân hạnh ấy. Lễ phát phần thưởng xong thì đã trưa, tôi chờ Đông với phần sách phần thưởng về. Đông nói, mình sẽ nhớ lắm, cái trường mình có đạo ai viết là, trông bé như cái chuông chim bồ câu.

đình tiến luyện

130

Ở bên mãi với những hình ảnh quen thuộc nhiều khi cứ tưởng là chẳng bao giờ có những thứ tình, lưu luyến, ràng buộc mà mãi đến khi ta lìa xa hay mất đi mới nhận ra. Rồi Đông sẽ có một ngôi trường mới nơi Đông trú ngụ và Đông kể lại cho những bạn mới nghe khi có dịp. Đó là kỷ niệm. Phải thế không nhỉ, có lẽ tôi sẽ còn học thêm được nhiều thứ khác nữa.

thứ hai 17-5

Từ hôm nay tôi bắt đầu có quyền ngủ vài lại ít phút, nếu thấy thêm lười, mà khỏi phải vội vàng làm những công việc buổi sáng trước khi đi học. Thế là mùa hè. Đông đi rồi. Bạn bè nhiều khi cũng là những sợi dây ràng buộc tình cờ, nhưng những đứa bạn thâm tình đi mất, nó cũng còn vướng mắc đầy những nợ nần, những kỷ niệm. Tôi đã có đầy những chuyện để nhắc nhở về Đông, dù cái thời gian thân thiết chỉ ngắn ngủi, nhưng nó có nghĩa nhiều từ những trang giấy này. Hôm

131

chứa tay Đông, tôi cần thận biên cai địa chỉ nhét vào tay nó. Nhớ viết thư ngay cho tao và làm ra về chăm một tí. Bao giờ tao không nhận được thư của mi nữa thì tao biết mi bận rộn gì rồi, chẳng hạn bạn viết thư cho cậu nào hay bạn đi chơi với người ta. Mi yên chí lớn, ta sợ cho mi đó thôi. Cảm ơn, nhưng mà con trai Võ bị ghé gớm lắm đấy em ạ, tao nghe đồn các alpha đỏ khi rời quân trường cũng bỏ rơi cả các «em gái hậu phương» luôn. Vàng, dù thế tôi cũng sẽ không tệ như bạn, có gì rồi mà cũng dẫu nhem đi. Tôi chối, tôi hết lời thanh minh và để lộ cương rồi cả lên. Cuối cùng Đông trên tôi, cho mình gửi lời thăm... thư viện với nhé. Tôi đó bưng mặt mũi và rồi phải nói được một câu để trả lời Đông và cũng là để trả lời chính sự cuống quýt của mình cho mình yên chí. Nếu thực sự có chuyện gì, mình sẽ viết thư kể cho mà.

Nếu thực sự có chuyện gì. Chính tôi cũng nào biết. Có phải là những bậc thang ấy, nơi bà học ấy và những mảnh giấy nhỏ với vài chữ nguệch ngoạc Viễn viết cho tôi.

Tình yêu đấy à ? Tôi không tin.

Tôi đã làm, như là tôi vẫn thường làm, cái công việc đóng tất cả những cửa của đời sống mình lại, khép kín với tâm tư mình, từ lúc cảm thấy những bí mật của tuổi mình đang như những phép lạ xảy ra. Song cũng như là một cử chỉ, tôi vươn vai để thấy thân thể mình lạ lùng, thay đổi. Chẳng khác gì hơn là vào một buổi sáng thức dậy, nhìn ra cửa sổ và thấy băng khuâng. Sự có mặt của Viễn, của một ngày hôm qua nào trước cái ngày mà gọi là hôm nay, vẫn chỉ là những băng khuâng chẳng có định nghĩa. Và tôi đang muốn định nghĩa, không ngần ngại, đứng đắn rõ ràng.

thứ sáu, 21-5

Buổi sáng thấy dài. Giúp mẹ được mọi thứ. Bé Thy có cái răng sâu nên bị mẹ đưa vắc đi bác sĩ khóc rối cả lên. Buồn cười quá, cái anh chàng «ga lăng» trong bữa tiệc sinh nhật của bé Thy hôm nào, thấy

trong nhật ký của Quỳnh

bé Thy khóc bèn về nhà vắc cái máy bay nhựa của ông anh mới ráp ném qua cổng cho bé Thy. Một lát sau, có lẽ bị ông anh nặng nên lại vội vàng đứng ở cổng reo đòi lại. Bé Thy giận dỗi ném mạnh một cái, chiếc máy bay nhựa gãy mất đuôi. Đến lượt cậu bé khóc, khóc to hơn và còn bắt đền nữa chứ.

Buổi chiều gọi được cái đầu kỹ lưỡng bằng nước bồ kết của mẹ nấu cho. Mẹ bảo, các cô các cậu bây giờ hẳn là khác chứ, ngày trước bố mày chỉ chịu ngủi có nước bồ kết và khi nào mẹ gọi đầu bố cũng khen rối rít.

Cả buổi chiều hong cái tóc cho khô và nghe chuyện mẹ, cho tới tận giờ cơm. Tự dưng mẹ đem đủ mọi chuyện ra nói. Đại khái mẹ bảo, những chuyện giao thiệp hàng ngày của các con, con trai hay con gái, mẹ cũng chẳng muốn xía vào làm gì. Nhưng gọi là nhắc chừng, sự thân thiết quá đáng với bất cứ bạn bè nào cũng phải đề ý. Tôi nói,

mẹ tin tưởng con đi, và tôi nói như tôi biết chắc được bản lĩnh mình, con không dễ bị bắt nạt đâu. Mẹ bảo, con Quyên trước cũng ra bộ khôn ngoan lắm đấy, mẹ nói rõ ràng, đưa trẻ nào cũng là đưa trẻ đại đột mãi cho đến lúc an phận có gia đình. Tôi hiểu những ông cụ bà cụ đều có lý do (thì đúng là hồn phận) khuyên bảo, răn dạy con cái, có nghĩa là tất cả những điều ấy đều đúng. Tôi làm bộ hỏi mẹ, chứ chẳng hạn như bây giờ con vắc một ông tướng về nhà này trình diện mẹ thì mẹ tin sao ? Mẹ đập cái quạt lên đầu tóc ướt của tôi, con gái giỏi lắm rồi đấy, không sợ bố mày tống ra khỏi nhà à. Tôi cãi, như thế là đang hoàng lịch sự đủ lẽ chứ ạ. Mẹ ậm ừ, có lẽ mày giỏi hơn chị Quyên mày, nhưng này con nhỏ, coi bộ mày khôn quá hóa ra khổ nhiều đấy. Làm sao đừng để cho bố mẹ phải buồn lòng thì làm. Tôi «dạ» một tiếng thật to.

Buổi tối ở ban công khi ăn cơm xong, tôi bỏ ra nghĩ ngợi lung tung. Chẳng khôn ngoan gì cái con bé này đâu. Nhưng thế nào là khổ ?

trong nhật ký của Quỳnh

Và trong câu chuyện hồi chiều với mẹ tôi nghe lẫn cả những tiếng như «định mệnh», «hạnh phúc». Có lẽ rồi ai cũng nhận ra tất cả những điều ấy, khi hiểu, thế nào là tình yêu đến.

thứ năm, 27-5

Đã tưởng cố gắng dấu giếm, nhưng cũng vẫn là thế, một Quỳnh vẫn là Quỳnh. Tôi đã bảo, nghĩa là gì, cứ thử bỏ quên những trang giấy này, bỏ quên cái tên Viễn (ừ mà nghe nó... mơ hồ thế nào ấy) ít bữa, ít tuần không nhắc đến xem một Quỳnh này sẽ là một Quỳnh như thế nào. Lúc chiều sang Thị Nghè thăm chị Vân, khi về đã gần 5 giờ 30, không biết nghĩ sao tôi lại sẽ ngang đường Gia Long và cố tình ngược lên nhìn dãy cửa sổ rộng ở trên lầu thư viện. Tôi tin chắc là Viễn đang ngồi ở nơi bàn gần một trong những khung cửa ấy. Đã đi ngang qua một quãng xa, tôi lại đi vòng trở lại, và lần này tôi quyết định, lên lầu ngồi một tí. Tôi lúng túng vì tay chẳng mang sách vở gì, phải moi trong đầu ra một thứ sách để mượn.

(Còn tiếp)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Cố gắng đi hia bảy dặm, nhưng thư từ vẫn ối đọng thành một trái núi nhỏ phát chóng mặt. Nên tuần này tòa soạn xin phép bạn ngọc được trả lời chung thêm một kỳ nữa những thư thăm hỏi, khích lệ v.v. Riêng những thư cần thiết vẫn được trả lời riêng : Để hy vọng, núi thư với đi, ta lại tiếp tục đi hia bảy dặm, và cũng để các bạn Ngọc khỏi than vãn thở dài về cái cớ của mình. Mong bạn Ngọc thông cảm,

Mai Diễm Chi (Ban Mê Thuột), Lê Kiều (Sài Gòn), Chu Thụy (Đà Nẵng) T.Đ (Sa Đéc), Thanh (Biên Hòa), Thiên Thu (Huế), Cung Nhật Uyên (Pleiku), Ngọc Bằng Giam (Định Thành), Nguyễn thị Duyên Sanh (Huế) Hoàng Văn Cường (Ban Mê), Thu Thủy (Pleiku), Nguyễn thị Kim Hạnh (Ban Mê Thuột), Tiền Dũng (Nhà Trang), Đoàn Thụy (Vĩnh Long), Nông Hoàng Bảo Qui (Tùng Nghĩa), Trương Sĩ Chu (Phong Dinh), Sóng Bạc Trưng Dương (Ba Xuyên), Nhật Minh (Sài Gòn), Hà Ngọc Tuyền (Sài Gòn), Nguyễn thị Ngọc Kỳ (Đà Lạt), Huyền Phương (Đà Lạt), Lê Thuần Phong (Cần Thơ), Trần Văn Long (Kampuchea), Hoàng Hoa Tuấn (Vĩnh Thành), Vũ thị Xuân Loan (Đà Lạt), NTA (Đà Lạt), Thủy Lê (Tam Kỳ), Bằng Tâm, Ngân Trùng (Đà Nẵng) Ngô Ngọc Đoàn Thu, Phạm Vũ Mây Thy (QN), Thương Nguyễn (Đà Nẵng) Nguyễn Thanh Xuân (Gia Định), Nguyễn Ngọc Yến (Sài Gòn), Lê Đức Thành (Đà Nẵng), Quỳnh Thoa, Lý Tài Chánh (Đất Khánh) Trần Dương Thạch Thủy (Sài Gòn), Hoàng Bắc Phi (Tùng Nghĩa), Hoàng Hà (Mỹ Tho), Nhung (Sài Gòn), Trần Tâm Y (Qui Nhơn), Võ Kim Châu (Gia Định), Phạm

Vũ Xuân Lan (Sài Gòn) Phạm thị Lan (Sài Gòn), Trương Thị Tuyết Mai (Cần Thơ), Kim Hồng (Thủ Đức), Nguyễn Anh Dũng (Gò Công), Hoàn Luyêa (Sài Gòn), T.V.L (Phan Rang), Nguyễn Đáng Hiện (Sài Gòn), Nguyễn Đức Thu (Sài Gòn), Kiến Tạo, Uyên (Sài Gòn), Quách Thực Cúc Ngân (Gò Công), Mai Tuyết Trắng (Thủ Thừa), Hương Thủy Thanh (Sài Gòn), Nguyễn thị Ca Dao (Tuy Hòa), Lê Hải (Quảng Ngãi), Trần thị Thúy Liên (Phú Nhuận), Lưu Đáng Khoa (Vĩnh Long), Nguyễn Văn Đức (Gia Định), Trần thị Thủy Liên (Phú Nhuận), Nhật Minh (Sài Gòn), Bùi thị Lệ Phi (Kon Tum), Mai Nguyên Thủy (Gia Định), Dương Liễu (Bạc Liêu), Đinh Anh Anh (Huế) Lâm Đ. Viên (Huế), Võ Văn Nghĩa (Phú Nhuận), Vũ Thế Nam (Đà Lạt), Lê Tường Uyên (KBC 3142), Mây Tím (Huế), Bích Ngọc, Thu Tàn, Thủy (Huế), Tha Phương (Vùng hoang Sơ), Hoàng Uyên vũ (Sài Gòn), Hoàng Thị Thanh Tâm (Sài Gòn), Thái Huyền Triah (Bình Đại), Thái (Xứ Bưởi), Hoàng Thị Hồng Uyên, Hoàng Thịnh (Tùng Nghĩa), Nguyễn thị Chiểu (Biên Hòa), Nguyễn Miên Thượng (Tam Kỳ) Nguyễn Huy Vũ (Cần Thơ), Hà Ngọc

Tuyền (Sài Gòn), Hoàng Long (Hà Tiên) Hàn Thiên Thu (Pleiku), Kim Vui (Pleiku), Áo Trắng Đan Mơ (Mỹ Tho) Trần Bằng Dung (Thủ Đức), Hoàng Thị Hiện Khanh, Tạ thị Mỹ Dung (Quảng Ngãi), Trần thị Khanh Hồng (Gò Công), Hoàng Hoa (Sài Gòn), Liên Lan (Qui Nhơn) Huỳnh Long Giang (Trảng Bàng), Thụy Ly San San (Qui Nhơn), Nguyễn thị Ngọc Tuyết (Huế), Thụy Nguyễn Tất Vy (Sài Gòn), Xuân Quang (Sài Gòn), Võ Thanh Trang (Chợ Lớn), Lê Đức Tiến (Tuy Hòa), Vũ Hoàng Vĩnh (Nhà Trang), Vũ Thế Minh (Phan Thiết), Lý thị Thanh (Cam Ranh), Châu thị Thụy Dzu (Đà Lạt), Phan Đình Hòa Bình (Quảng Ngãi), Thúy Thúy (Đà Lạt), Nguyễn Trịnh Diễm Xưa (Đà Lạt) Anh Muộn (Huế), Ngô thị To (Cần Giuộc), Quang Chiển (Biên Hòa), Trương thị Hương (Long An), Phạm Anh Đào (Đà Lạt) Thụy Bích (Đà Lạt) Hà Ghim (Tùng Nghĩa), Thạch Thảo (Cam Ranh), Lê Nga (Cam Ranh), Nguyễn Thủy (Nhà Trang), vũ thị Viễn Lưu (Vũng Tàu), Tuyết (Tháp Chàm), Yêu Dấu (Sài Gòn) Hoàng Miên vũ (Huế), Thiên Bảo (Sài Gòn), Uyên Hoài (Sài Gòn), Hoàng thị Hồng Uyên (Sài Gòn), Bùi Thiện Tâm (Quảng Ngãi), Võ Mỹ Vân (Lộc Ninh), Đoàn Thị Thông Xanh (Gia Định), Kha Trương An (Vĩnh Long) Tạ Văn Sĩ (Kon Tum), Nghiễm Ngãng (Quảng Ngãi), Thảo Nguyễn (Sài Gòn), Ngọc Tiến (Đà Lạt), Phạm Nữ Xuân Thực (Quảng Ngãi), Vũ Tàn Hương (Genève), Bam Bi (Sg.), Võ Công Tân (Gò Công), Chánh Vũ (Ban Mê), Hoa Quyên (Cam Ranh) Trần Giang Thy (Huế), Lại thị Phương Liêa (Chợ Lớn), Nguyễn thị Phi Diệp (Gia Định), Lâm thị Ngọc Hương (Gia Định) Nguyễn Hương Thủy Nhi (Sài Gòn), Tiêu Ngọc Tuyền (Cần Thơ), Ngọc Phước (Gia Định), Phương Vy (?), Lan Viên (Sài Gòn) Tim Tim (Gia Định) Thủy (Sài Gòn), Trần Thái Minh Anh (Vũng Tàu), Lam Thủy (Sài Gòn), Tóc Tiên (Vĩnh Long).

■ TRẦN THỊ MIÊN DU (Phan Rang) — Sẽ nhờ chú Nguyễn Mai lo gửi sách tặng đến cho cháu.

■ HOÀNG VŨ THƯƠNG HÀ (Long Khánh). — Bài cho số đặc biệt RTXL của cháu tới chậm, chứ không phải loa báo trễ. Bây giờ cháu viết cho số «Thơ văn mùa thu» đi. Chờ bài của cháu và chúc không trễ tàu.

■ LƯƠNG CÔNG TOÀN (KBC 4126). — Nếu là lính, gọi em là lính Tuổi Ngọc vậy. Bài của em đã nhận đầy đủ. Cứ gửi tiếp.

■ SUỐI MƠ (Sài Gòn) : Thường, bài của Bạn Ngọc gửi về sau khi đã tin trên «Bài nhận được từ Bạn Ngọc» tính đi 4 số báo nữa, bài nào không đăng coi như tòa soạn cắt làm kỹ nghệ.

■ LÊ ANH VŨ (Biên Hòa) : Đúng như lời cháu đoán. Nhưng chỉ cần nhớ có một tên Duyên Anh, là của Tuổi Ngọc mà thôi. Sẽ nói với ông Đình Tiến Luyện về bìa «húi cua» như cháu đề nghị, kéo «húi cua» phiền lòng.

■ NGUYỄN KẾ QUANG (Banmethuot) : Nhưng hình vẽ của cháu con nhà Đình Tiến Luyện đang «nghiên cứu» chờ trả lời của Đình Tiến Luyện vậy nhé.

■ LÊ NGỌC HÂN (Gia Định) : Cháu chờ khi nào báo đóng tập, sẽ có đầy đủ những số báo mà cháu thiếu. Bây giờ cháu đừng gửi tiền về, lạc mất đấy.

■ MAI TIÊN (Huế) : Cảm ơn những đề nghị của cháu. Tòa soạn sẽ lưu ý và thực hiện từ từ.

■ NGUYỄN THỊ BAN MÊ (Hòa Đa) : Đúng, cháu đang ở vào tuổi đẹp nhất một đời người, Cúc Huyền cảm ơn lời khen của cháu. Còn Anh Chi có thật hay không, cái đó phải hỏi con nhà Đinh Tiến Luyện.

■ NGUYỄN HẠNH PHÚC (Đà Lạt) : Thư bạn làm cho tòa soạn cảm động quá chừng. Quân trường nào cũng gian khổ cả, nhưng rồi sẽ qua. Ngày bạn ra trường chắc có cả 2 cuốn đó. Việc bạn nhờ sẽ trả lời sau.

■ NHƯ PHƯƠNG (Đà Nẵng).— Tuổi Ngọc chả bao giờ quên Bạn Ngọc đâu, đừng có « cay đắng » thế mà Tuổi Ngọc đau lòng. Sẽ chẳng còn cái ga 24 đáng buồn ấy nữa. Phải tin như thế chứ ?

■ LƯU NGUYỄN (Sài Gòn).— Bài em tòa soạn đã nhận được đầy đủ. Và đang đọc.

■ NGUYỄN LÊ HỒNG HẠNH (Đà Lạt).— Cháu khai lý lịch kỹ quá. Làm như chú là ông cò không bằng. Bài cháu tòa soạn đang đọc. Chờ nhé.

Số 21

- LÀM THẾ NÀO ĐỂ VIẾT ĐƯỢC MỘT TRUYỆN NGẮN THẬT HAY ?
- LÀM THẾ NÀO ĐỂ TRỞ THÀNH MỘT NHÀ BÁO LÝ TƯỞNG ?
- TRUYỆN NGẮN TRỌN KỶ CỦA MỘT NHÀ VĂN NỘI TIẾNG.
- NHỮNG BÀI THƠ TÌNH CỦA MUÔN THUỜ.

tuổi ngọc

Số 21

SỐ BÁO VÙNG LÊN ĐẸP TỪ BIA VÀO ĐẾN RUỘT. SỐ BÁO MÀ CHƯA ĐỌC TUỔI NGỌC BẠN NÊN ĐỌC THỬ ĐỂ THÍCH ĐỌC TUỔI NGỌC.

Hương Bội Ngọc

thiên hương

Lớn nhất tại Việt Nam

— Những quý bà nội trợ sành điệu đều biết chọn và dùng Bội Ngọc

Vị Hương Tỏi

- Thêm chút đỉnh Vị Hương Tỏi trong những món ăn sẽ càng thêm ngon.
- Dùng vào những món ăn chay hoặc ăn mặn sẽ thêm nhiều chất bổ dưỡng.

Vị Hương Tỏi

Do THIÊN HƯƠNG Công ty S.A.R.L. sản xuất

- Văn phòng : 91 Đại lộ Không Tử Cholon. Tél : 37.021
- Tổng Đại Lý hãng VINH HƯNG — 35 Phùng Hưng Cholon

KỸ-THƯƠNG NGÂN-HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000. góp đủ

Trụ Sở 422 Trần Hưng Đạo — SAIGON

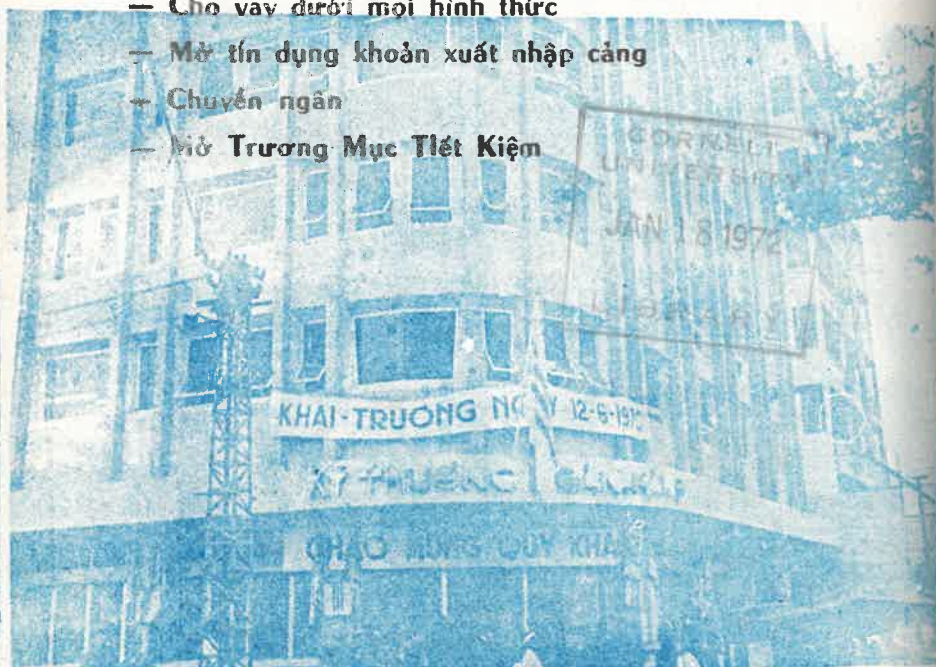
(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 — 98.496. QS : 60.078 61.421

Điện tín : INCOMBANK

Thực hiện mọi nghiệp vụ ngân hàng :

- Nhận và trả mọi tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nông hậu

Phục vụ mau lẹ và kín đáo